
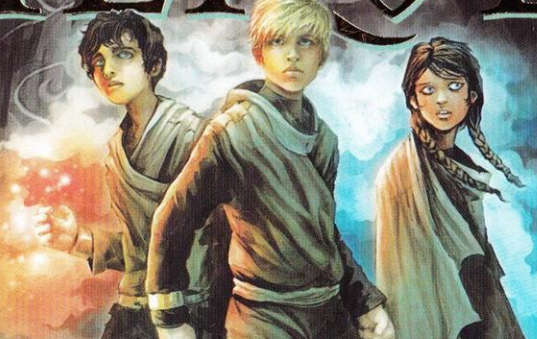

Școala de magie
MAGISTERIUM

TESTIUL FERULUI

HOLLY
BLACK

CASSANDRA
CLARE

CORINT JUNIOR

MAGISTERIUM

CARTEA ÎNTÂI

TESTUL
FIERULUI

HOLLY BLACK și
CASSANDRA CLARE

ILUSTRĂȚII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR

Traducere: Roxana Olteanu
Redactare: Magda Trandafir
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare computerizată: Andrei Covaciu

Holly Black and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE IRON TRIAL
Ilustrații de Scott Fischer

Copyright © 2014 by Holly Black and Cassandra Clare LLC
Illustrations © 2014 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2014 Scholastic Inc.
Jacket design by Whitney Lyle & Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2014 Scholastic Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-557-3
București, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY

Școala de magie Magisterium / Holly Black și Cassandra Clare;
il.: Scott Fischer; trad.: Roxana Olteanu. - București:

Corint Junior, 2014-

5 vol.

ISBN 978-973-128-556-6

Vol. 1.: Testul fierului. - 2014. - ISBN 978-973-128-557-3

- i. Clare, Cassandra
- ii. Fischer, Scott M. (il.)
- iii. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU SEBASTIAN FOX BLACK,
PENTRU CARE NIMENI NU A LĂSAT VREUN
MESAJ DE AMENINȚARE SĂPAT ÎN GHEAȚĂ

↑ ≈ Δ ○ @

PROLOG

De la distanță, bărbatul care se chinuia să se cațare pe peretele alb al ghețarului semăna cu o furnică ce se urca pe marginea unei farfurii. Departe sub el, mahalaua La Rinconada arăta ca o grămadă de pete împrăștiate, vântul părea să se întetească pe măsură ce urca, aruncându-i în față zăpadă mărunță și înghețându-i şuvițele jilave ale părului negru. Cu toate că avea ochelari de protecție chihlimbarii, tot trebuia să-și strângă ochii în strălucirea soarelui care se reflecta în zăpadă, la apus.

Cu toate acestea, bărbatului nu îi era teamă că o să cadă, deși nu se folosea nici de frânghii și nici de chingi. Avea doar crampoane și un singur piolet. Numele lui era Alastair Hunt și era mag. Pe măsură ce înainta, substanța rece a ghețarului se topea și lua diverse forme sub palmele sale.

El înainta cu greu, iar urmele lăsate de mâinile și de picioarele sale rămâneau imprimate în gheață.

Când a ajuns la grotă, cam pe la mijlocul ghețarului, era pe jumătate înghețat și complet epuizat din cauza efortului de voință depus ca să înfrunte asprimea naturii. Îl secătuiseră de energie exercitarea permanentă a puterilor sale magice, dar nu îndrăznise să se oprească.

Grota se deschidea în munte ca o gură imensă, dar nu se vedea nici de sus, nici de jos. Se târî în mâini peste marginea ei și respiră adânc, cu greutate, blestemându-se că nu a putut ajunge acolo mai devreme, că a permis să fie păcălit. În La Rinconada, oamenii văzuseră explozia și se întrebau, în șoaptă, ce putea să fie focul acela din gheață.

Focul din gheață. Ar fi trebuit să fie un semnal de îngrijorare... sau

de atac. Grota era plină de magi, prea bătrâni sau prea tineri ca să lupte, de răniți și de bolnavi, de mame, de copii mici, care nu puteau fi lăsați singuri – așa cum era și soția lui Alastair cu fiul său. Toți stăteau ascunși aici, într-unul dintre cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

Maestrul Rufus îl convinsese că altfel ar fi vulnerabili, în voia sorții, iar Alastair avusese încredere în el. Atunci când Inamicul Morții nu-și făcu apariția pe câmpul de bătălie pentru a da ochii cu fata Makar, campionul magilor în care-și puseseră toți speranța, Alastair își dădu seama ce greșeală făcuse. Se grăbi înapoi în La Rinconada, zburând aproape tot drumul, în sensul curenților de aer. De acolo a mers pe jos deoarece Inamicul deținea un control puternic și imprevizibil asupra elementelor naturii. Cu cât urca mai sus, cu atât i se făcea mai frică. *De-ar fi cu toții bine!* se gândi el când păși în grotă. *Ah, de-ar fi cu toții bine!*

Ar fi trebuit să se audă scâncetele copiilor. Ar fi trebuit să se audă murmurul discuțiilor îngrijorate și zumzetul incantațiilor. Dar nu se auzea decât urlul vântului care se izbea de culmea golașă a muntelui. Pereții grotei de gheață albă erau pătați de sânge, iar acolo unde acesta căzuse, gheața se topise. Alastair își scoase ochelarii de zăpadă, lăsându-i să cadă în stratul de omăt, și înaintă mai mult în grotă, încercând din toate puterile să se stăpânească.

Pereții grotei aveau o sinistrală luminozitate fosforescentă. Singura lumină de acolo era la mare distanță de intrare, fapt care ar putea explica de ce s-a împiedicat de primul cadavru, fiind gata să cadă în genunchi. Alastair s-a tras înapoi cu un urlat, apoi a strâns tare din ochi când ecoul i-a răspuns cu același urlat. Fata-mag peste care dăduse era arsă și peste puțină de recunoscut, dar purta brățara de piele cu placa de cupru bătută pe ea, ce demonstra că era studentă în anul al doilea la Magisterium. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani.

Trebuia să te fi obișnuit cu moartea până acum! își spuse el. Erau în război cu Inamicul de zece ani, deși uneori i se părea că trecuse un

secol. La început păruse imposibil – un tânăr, chiar dacă Makar, care își propusese să învingă moartea însăși. Dar pe măsură ce Inamicul creștea în putere, iar armata lui de Călăreți ai Haosului se făcea tot mai numeroasă, amenințarea îi pusese într-o situație disperată... culminând cu acest masacru nemilos al celor mai neajutorați și mai nevinovați.

Alastair se ridică în picioare și înaintă în grotă, căutând cu disperare pe cineva anume. Își făcu loc cu greu printre cadavrele maeștrilor de la Magisterium și Collegium, ale copiilor prietenilor și cunoscuților lui și ale magilor răniți în bătăliile de dinainte. Printre ele zăceau și cadavrele hăcuite ale Călăreților Haosului, cu ochii lor tulburi, acum întunecați pe vecie. Deși magii fuseseră luați prin surprindere, era evident că dăduseră o luptă crâncenă, din moment ce doborâseră atâția soldați din armata Inamicului. Luptându-se cu oroarea pe care o simțea în stomac, cu mâinile și picioarele amorțite, Alastair merse împleticit... până când a văzut-o.

Sarah.

A găsit-o zăcând chiar în spatele grotei, lângă un zid de gheață înnegurat. Ochii îi erau larg deschiși, privind în gol. Irisul era cețos, iar genele erau acoperite cu gheață fină. Se aplecă spre ea, trecându-și mâna ușor peste obrazul ei rece. Respirația îi ieși șuierător din piept, iar plânsul lui umplu tot aerul. Dar unde era fiul lor? Unde era Callum?

Mâna dreaptă a lui Sarah era încleștată pe un pumnal. Se pricepuse de minune să modeleze minereul scos din adâncuri. Ea își confecționase singură pumnalul, în ultimul an de Magisterium. Avea și un nume: Semiramis. Alastair știa cât de mult prețuise Sarah pumnalul acela. *Când va fi să mor, vreau să am în mână arma mea!* îi spunea ea mereu. Dar el nu voia ca ea să moară vreodată.

Degetele i se încleștară pe obrazul ei rece. Plânsul îl făcu să se întorcă brusc. În grotă asta plină de moarte și tăcere, un plânsset.

Un copil.

El se întoarse, căutând surescitat locul de unde se auzea scâncetul

firav. Părea să vină din apropierea intrării în grotă. Se grăbi înapoi de unde venise, împiedicându-se de cadavrele înghețate bocnă, ca niște statui, până când, brusc, din mijlocul masacrului îl privi o altă față familiară.

Declan. Fratele lui Sarah, rănit în ultima bătălie. Fusese sufocat printr-o magie extrem de crudă – fața îi era albăstruie, ochii erau împăienjeniți de vasele de sânge sparte. Unul dintre brațe era cumva răsucit, iar sub el, apărat de răceala gheții printr-o pătură de lână, era fiul lui Alastair. Pe când privea scena aceasta uluit, băiețelul deschise gura și începu să plângă slab, ca un pisoi.

Ca în transă, tremurând de ușurare, Alastair se aplecă și își luă copilul în brațe. Băiatul se uită la el cu ochii lui mari, cenușii, și deschise gura să plângă iar. Când pătura căzu într-o parte, Alastair văzu și de ce. Piciorul stâng al copilului atârna într-o poziție oribilă, ca o creangă ruptă de copac.

Alastair încercă să invoce magia pământului ca să-l vindece, dar nu avu destulă putere și nu reuși decât să-i aline puțin durerea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, își înfășură copilul cât mai strâns în pătură și se chinui să ajungă înapoi în fundul grotei, acolo unde zăcea Sarah.

Ținând copilul în fața ei, de parcă ea ar fi putut să îl vadă, îngenunche lângă trupul mort.

– Sarah, șopti el, cu lacrimile înecându-i glasul, o să-i spun cum ai murit încercând să-l protejezi! O să am grijă să știe întotdeauna cât de curajoasă ai fost!

Ochii ei îl priveau fix, goi și lipsiți de viață. El strânse mai tare copilul la piept și întinse mâna să-l ia pe Semiramis din mâna ei. Când se aplecă, observă niște semne ciudate în gheață, ca și cum ea ar fi scrijelit acolo înainte de a muri. Dar erau mult prea uniforme ca să fie simple zgârieturi. Aplecându-se mai mult, își dădu seama că erau de fapt niște cuvinte – cuvintele pe care soția lui le săpase gheața grotei cu ultimele ei puteri.

Fiecare cuvânt citit a fost ca o lovitură grea în stomac.

UCIDE COPILUL

CAPITOLUL UNU

Callum Hunt era o legendă în micul său orașel din North Carolina, dar nu în sensul bun al cuvântului. Era faimos pentru remarcile sale sarcastice, care îi scoteau din sărite pe profesori, dar mai era specializat și în iritarea directorilor, a monitorilor de pe hol și a femeilor de la cantină. Consilierii psihologici, care mereu încercau să-l ajute (la urma urmelor, mama bietului băiat murise), ajungeau să spere că niciodată nu-și va mai face apariția în cabinetul lor. Era absolut jenant să ajungi să-ți pierzi controlul în fața unui puști furios de doisprezece ani.

Încruntarea permanentă a lui Call, părul lui negru ciufulit și ochii cenușii, plini de suspiciune, erau mult prea bine cunoscute prin vecini. Îi plăcea să se dea cu skateboardul, deși durase ceva până când se obișnuise să-l manevreze – o mulțime de mașini poartă și acum semnele acestor începuturi. Era văzut adesea în fața diverselor vitrine – unde se vindeau benzi desenate, săli de jocuri sau magazine care vindeau jocuri. Până și primarul ajunsese să-l cunoască. Ar fi

fost și greu să-l uite după ce năvălise peste vânzătorul de la magazinul cu animale de companie, în ziua Paradei de Mai, când a înhățat cârțița cu care acesta voia să hrănească un boa constrictor. Îi părea rău de creatura oarbă, cu pielea ridată, care părea neajutorată... și, în numele corectitudinii, a mai eliberat și toți șoarecii albi care erau felul doi în meniul șarpelui.

Nu se gândise niciun moment că toți șoricicii aceia aveau să alerge haotic printre picioarele participanților la paradă, dar la ce să te aștepți... șoarecii nu sunt prea deștepți. Nu-i trecuse prin gând nici că spectatorii vor fugi așa de niște șoareci amărâți, dar nici oamenii nu sunt prea deștepți – cel puțin așa încercase să explice situația tatălui Call, la sfârșit. Nu era vina băiatului că se stricase parada, dar toată lumea – mai ales primarul – se purta de parcă așa ar fi fost. Într-un final, Call fu convins să înapoieze cârțița vânzătorului.

Tatăl lui Call nu era de acord cu furatul. Din punctul lui de vedere, furatul era aproape la fel de rău ca și magia.

*

Callum se foia pe scaunul tare din fața biroului directorului, întrebându-se dacă avea să mai vină a doua zi la școală și dacă îi va simți cineva lipsa, în cazul în care nu va veni. Trecu în revistă, iar și iar, diferitele moduri în care putea să dea peste cap testarea magilor – de dorit într-un mod spectaculos. Tatăl lui îi înșira mereu toate posibilitățile de ratare: *Golește-ți mintea complet. Sau concentrează-te la ceva absolut diferit de ce vor monștrii aceia de la tine. Sau gândește-te la testul altcuiva, în loc să te gândești la al tău.* Call își frecă piciorul, care înțepenise și îl duruse în timpul orelor toată dimineața – i se întâmpla asta de multe ori. Cu cât creștea mai mult, cu atât îl durea mai tare. Cel puțin partea fizică de la testul de magie – indiferent în ce ar fi constat – era simplu de ratat.

În capătul holului se auzeau copiii din sala de sport, se auzeau adidașii lor scârțâind pe lemnul lucios al podelei, vocile lor ridicate în timp ce se tachinau unii pe alții. Și-ar fi dorit să joace și el măcar o

dată. Poate nu ar fi fost atât de rapid ca ceilalți copii și poate că i-ar fi fost greu să-și țină echilibrul, dar era plin de o energie fără limite. Era scutit de ora de sport din cauza problemelor la picior; chiar și în școala elementară, atunci când voia să alerge sau să sară în pauze, monitorii veneau la el și-i spuneau să se potolească, ca să nu se rănească. Iar dacă nu se potolea, îl obligau să intre în clasă.

Ca și cum niște vânătași ar fi fost cel mai groaznic lucru care i se putea întâmpla cuiva. Ca și cum piciorul lui ar fi putut să fie și mai rău de atât.

Call oftă și continuă să fixeze geamurile ușilor pe care tatăl său urma să le deschidă în curând. Avea o mașină care nu putea trece neobservată, un Rolls-Royce Phantom din 1937, de un argintiu strălucitor. Nu mai avea nimeni în oraș așa ceva. Tatăl lui Call avea un magazin de antichități pe Main Street, care purta numele *Acum și Din Nou*; era plăcerea lui cea mai mare să ia un lucru vechi și să-l facă să arate strălucitor, ca nou. Ca să-și mențină mașina funcțională, trebuia să meștească câte ceva la ea aproape în fiecare weekend. Și tot timpul îl ruga pe Call s-o spele și s-o ungă cu un fel de ceară veche, ca să nu ruginască.

Rolls-Royce-ul mergea perfect... spre deosebire de Call. Își privi adidașii, așa cum stătea și bătea din picioare. Când purta jeansi din ăștia nu se vedea nimic în neregulă la piciorul lui, dar imediat ce se ridica și începea să meargă, deja era evident. A făcut operații peste operații, încă de când era mic, și tot felul de tratamente de recuperare, dar adevărul este că nimic nu l-a ajutat. Tot șchiopăta ușor când mergea, de parcă ar fi încercat să pășească într-o barcă aflată pe apă, care se legăna dintr-o parte în alta. Câteodată, când era mai mic, se juca de-a pirații sau zicea că e un marinăr neînfricat, cu un picior de lemn, gata să se scufunde odată cu corabia lui după o bătălie lungă, cu nenumărate salve de tun. Se juca de-a pirații și de-a ninja, de-a cowboy-i și de-a exploratorii extraterestretri.

Dar niciun joc cu magie. Asta niciodată.

Auzi hârâitul unui motor și se ridică în picioare – doar ca să se

așeze la loc plictisit. Nu era tatăl lui, ci doar o banală Toyota roșie. În clipa următoare, Kylie Myles, o fată din clasa lui, trecu în grabă pe lângă el, urmată de un profesor.

— Succes la proba de balet! îi spuse domnul Kemal și se întoarse repede în clasă.

— Da, mersi, spuse Kylie, care apoi se uită ciudat la Call, ca și cum l-ar fi evaluat. Asta era una dintre trăsăturile ei caracteristice, la fel ca părul ei blond și lucios sau rucsacul cu unicorn. Când se aflau în aceeași cameră, privirea ei trecea peste el de parcă ar fi fost invizibil. Ciudat și surprinzător, ea și-a unduit mâna ca și când l-ar fi salutat, după care s-a îndreptat spre Toyota. De unde stătea el, putea să-i vadă pe părinții ei stând pe scaunele din față, afișând un aer nerăbdător.

Era oare posibil să meargă și ea tot acolo? Se ducea tot la Testul Fierului? Dar, dacă ar fi așa... Se ridică repede de pe scaun. Dacă se ducea acolo, trebuia s-o avertizeze cineva.

Foarte mulți copii cred că sunt cumva speciali, spusesese tatăl lui Call cu un dispreț nedisimulat în voce. Și părinții lor cred la fel. Mai ales în familiile în care puterile magice datează de generații întregi. Iar în familiile în care magia nu s-a mai manifestat de mult timp, un copil cu puteri magice e o speranță de a se întoarce la putere. Dar cei mai jalnici sunt copiii care nu au rude cu puteri magice. Ei cred că o să fie ca în filme.

N-are nicio legătură cu filmele.

Chiar în clipa aceea, tatăl lui Call intră în curba de lângă școală cu un scârțâit strident de frâne, iar Call nu mai putu s-o vadă pe Kylie. Șchiopătă spre ușă și ieși, dar când ajunse la Rolls, Toyota familiei Myles dăduse deja colțul și nu se mai vedea.

S-a zis cu avertizările.

— Call!

Tatăl lui coborâse din mașină și se aplecă să deschidă ușa din dreapta. Părul lui negru, ca o mătură – același păr negru vâlvoi pe care îl avea și Call –, începuse să încărunțească pe la tâmpile. Cu toată căldura de afară, bărbatul era îmbrăcat cu un sacou din tweed, cu

petice de piele la coate. Lui Call i se părea adesea că tatăl său seamănă cu Sherlock Holmes din vechiul serial BBC; uneori, oamenii chiar erau surprinși că nu are accent britanic.

— Ești gata?

Call ridică din umeri. Cum ai putea să zici că ești gata pentru ceva care, dacă o dai în bară, îți va da toată viața peste cap? Sau dacă n-o dai în bară, în cazul lui.

— Cred că da.

Tatăl lui deschise portiera.

— Bine. Urcă!

Interiorul Rollsului era impecabil, ca pe dinafară. Call observă cu surprindere că pe bancheta din spate erau două cârje. Nu mai avusese nevoie de cârje de ani de zile, de când căzuse de pe spalier și își sucise glezna – glezna de la piciorul *bun*. După ce tatăl lui urcă în mașină și porni motorul, Call arată cu mâna spre cârje și întrebă:

— Ce-i cu astea?

— Cu cât arăți mai rău, cu atât sunt mai multe șanse de a fi respins, zise tatăl său încruntat, privind cu atenție în spate, fiindcă ieșeau din parcare.

— Dar nu e un fel de păcăleală? obiectă Call.

— Call, oamenii trișează ca să câștige. Nu poți să trișezi ca să pierzi.

Call își dădu ochii peste cap, lăsându-l pe tatăl său să creadă ce vrea. Call era sigur de un singur lucru – nu se va folosi de cârjele alea decât dacă nu va avea încotro. Dar nu avea chef să se certe pe tema asta, nu azi, când tatăl, într-un mod absolut surprinzător, arsesse pâinea pentru micul dejun și se răstise la el când îndrăznise să se plângă că se duce la școală doar pentru două ore.

Acum, tatăl lui stătea ghemuit pe volan, cu fălcile încleștate și cu degetele de la mâna dreaptă strânse pe manetă, schimbând vitezele cu o agresivitate inutilă.

Call se strădui să se concentreze la copacii de pe drum, ale căror frunze începuseră să se îngălbenească, și să-și amintească ce știa

despre Magisterium. Prima dată când tatăl lui a deschis discuția despre maeștri și despre felul în care aceștia își aleg discipolii s-a întâmplat în biroul lui, când l-a pus pe Call să stea într-unul dintre fotoliile lui mari, de piele. Call avea coatele bandajate și buza ruptă după o bătaie la școală, așa că nu prea avea chef să asculte. Pe deasupra, tatăl lui era așa de serios, încât Call se și speria. Vorbea cu un așa ton, de parcă urma să-l anunțe că suferea de o boală groznică. Se dovedise că boala era potențialul său pentru magie.

Call s-a foit în fotoliu tot timpul în care a vorbit tatăl lui. Era obișnuit să se ia cineva de el; copiii credeau că piciorul lui îl transformă într-o țintă ușoară. De cele mai multe ori, reușea să le arate că nu așa stăteau lucrurile. De data aceea, însă, dăduse peste niște băieți mai mari, care îl prinseseră pe lângă sala de sport, când se ducea acasă. L-au îmbrâncit și i-au aruncat în față jignirile cu care era obișnuit. Callum văzuse că, în general, oamenii dau înapoi când sare la bătaie, așa că a vrut să-l pocnească pe cel mai înalt dintre ei. Asta a fost prima lui greșeală. În doi timpi și trei mișcări l-au pus la pământ – unul se așezase pe genunchii lui, în timp ce altul îl lovea în față, obligându-l să-și ceară scuze și să spună că este un clovn șchiop.

– Îmi cer scuze că sunt grozav, rataților! strigă Call, după care își pierdu cunoștința.

Probabil că leșinul nu a durat mai mult de un minut, fiindcă atunci când a deschis ochii i-a văzut pe băieți cum se retrăgeau. În fugă. Lui Call nu-i venea să creadă că replica lui a avut un asemenea efect.

– Așa, le-a strigat el. Mai bine cărați-vă!

Apoi s-a uitat în jurul lui și observă că asfaltul de pe terenul de joacă era crăpat. O crăpătură lungă, care mergea de la leagăne spre peretele magaziei, până la jumătatea clădirii.

Zăcea chiar pe direcția crăpăturii, care părea să fi fost provocată de un mini-cutremur. Se gândi atunci că era cea mai tare chestie care i se întâmplase vreodată. Tatăl lui nu era de acord.

– Magia se moștenește din familie, a spus tatăl lui Call. Nu e

obligatoriu ca toți din familie să aibă puteri magice, dar se pare că tu le ai. Din păcate. Îmi pare așa de rău, Call!

— Deci crăpătura aia din pământ – zici tu că eu am făcut-o?

Call oscila între bucurie prostească și oroare maximă, dar se pare că bucuria era mai puternică. Simțea cum i se întind colțurile gurii într-un zâmbet și încerca să se stăpânească.

— Așa ceva fac magii?

— Magii lucrează cu elementele naturii – pământ, aer, foc sau chiar cu vidul, care e izvorul celei mai puternice și mai groaznice magii dintre toate – magia haosului. Pot să folosească magia pentru orice lucru, chiar și să rupă în două pământul, așa cum ai făcut tu.

Tatăl lui dădu ușor din cap.

— La început, când își face apariția pentru prima dată, magia e foarte puternică. Forță brută... numai echilibrul tău este cel care poate să stăpânească puterea magică. E mult de învățat ca să ajungi să ai atâta putere ca un mag abia descoperit. Tinerii magi nu prea pot să-și controleze puterile. Dar, Call, învață să te stăpânești. Și nu trebuie să-ți mai folosești vreodată puterea! Dacă o vei face, magii te vor lua cu ei în tunelurile lor.

— Acolo este școala lor? Magisterium este sub pământ? întrebă Call.

— Ascuns în pământ, ca să nu poată fi găsit, îi răspunse posomorât tatăl său. Acolo nu este lumină. Nu există nicio fereastră. E numai un labirint. În cavernele acelea poți să te pierzi și chiar să și mori acolo... și nimeni n-o să afle vreodată.

Call își umezi buzele, care i se uscaseră dintr-odată.

— Dar și tu ești mag, nu-i așa?

— Nu mi-am mai folosit puterile de când a murit mama ta. Nu le voi mai folosi niciodată!

— Și mama a fost acolo? În tuneluri? Chiar așa?

Call era mereu dornic să afle ceva despre mama lui. Nu avea prea multe lucruri de la ea. Câteva fotografii îngălbenite dintr-un album vechi, în care apărea o femeie drăguță, cu același păr negru ca al lui

Call și cu niște ochi de o culoare nedefinită. Știa că nu e cazul să-l întrebe prea multe pe tatăl lui. Nu vorbea niciodată despre mama sa decât dacă nu avea încotro.

— Da, și ea s-a dus acolo, îi spusese tatăl său. Și din cauza magiei a și murit. Când magii pornesc un război, ceea ce se întâmplă adesea, nu dau doi bani pe oamenii care își pierd viața în războiul acela. Acesta e alt motiv pentru care nu trebuie să le atragi atenția.

În noaptea aceea, Call s-a trezit din somn țișând, pentru că visase că era blocat undeva, în subteran, și că mormane de pământ erau turnate peste el, îngropându-l de viu. Oricât se străduia să-l împingă, nu putea să respire. După aceea, a visat că fugea de un monstru de fum, în ochii cărui se vedeau spirale rotitoare în mii de culori drăcești... dar nu putea să alerge destul de repede, din cauza piciorului. În visele astea, își târa piciorul de parcă ar fi fost un obiect neînsuflețit, pe care îl trăgea după el până când se prăbușea, iar atunci simțea respirația fierbinte a monstrului în ceafa lui.

Copiii din clasa lui Call se temeau de întuneric, de monștri ascunși sub pat, de zombi sau de ucigași cu topoare gigantice. Lui Call îi era frică de magi, dar mai frică îi era pentru că avea și el puteri magice.

Și acum avea să-i întâlnească. Pe aceiași magi din cauza cărora murise mama lui, din cauza cărora tatăl lui nu mai zâmbea decât rareori și nu mai avea niciun prieten, ci stătea mereu în atelierul pe care și-l făcuse în garaj, reparând mobilă stricată, mașini și bijuterii. Call considera că nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama de unde vine obsesia asta a lui de a repara lucrurile stricate.

Trecură în viteză pe lângă un indicator care le ura bun venit în Virginia. În jur nu era nimic schimbat. Nu știa la ce s-ar fi așteptat să vadă, dar ieșise foarte rar din Carolina de Nord. Excursiile lor în afara orașului Asheville erau destul de rare și de cele mai multe ori se duceau la cimitire de mașini să cumpere diverse piese sau la târguri de vechituri, unde Call hoinărea printre mormane de argintărie oxidată, colecții de cartoane cu jucători de baseball așezate

în folii de plastic și capete de iac împăiate, extrem de ciudate, în timp ce tatăl lui se tocmea pentru niște chestii absolut plictisitoare.

Lui Call îi trecu prin cap că, dacă nu va reuși să pice la examenul ăsta, nu va mai trebui să se ducă vreodată la asemenea târguri. Simți că i se strânge stomacul și un fior rece îi trecu pe șira spinării. Se străduia să se gândească la planul pe care tatăl său se chinuise să i-l bage în cap: *Golește-ți mintea complet. Sau concentrează-te la ceva absolut diferit de ce vor monștrii aceia de la tine. Sau gândește-te la testul altcuiva, în loc să te gândești la al tău.* Expiră profund. Nervozitatea tatălui său începuse să-l afecteze și pe el. O să fie bine. Nu e greu să pici un test.

Mașina ieși de pe autostradă pe un drum îngust. Singurul indicator vizibil arăta simbolul unui avion, iar dedesubt, cuvintele AERODROM ÎNCHIS PENTRU REABILITARE.

— Unde mergem? întrebă Call. Mergem cu avionul?

— Să sperăm că nu va fi cazul, mormăi tatăl său.

Asfaltul străzii s-a terminat brusc, făcând loc unui drum prăfuit. Fiindcă mașina începuse imediat să se zdruncine, Call se prinse de mânerul portierei, ca să nu zboare de pe scaun și să se dea cu capul de plafon. Rolls-Royce-ul nu era făcut pentru drumurile de pământ.

Dintr-odată, strada deveni mai largă și copacii părură că se dau la o parte din fața lor. Rolls-ul se afla acum într-un spațiu gol și urias.

În mijloc era un hangar imens, din fier ruginit. Pe lângă hangar erau parcate aproximativ o sută de mașini de tot felul, de la camionete rablagite până la limuzine aproape la fel de fițoase ca Phantom-ul, poate chiar mai noi. Call văzu părinți și copii, toți cam de vârsta lui, și toți se îndreptau spre hangar.

— Cred că am întârziat, spuse Call.

— Perfect.

Vocea tatălui său avea o satisfacție posomorâtă. Parcă mașina și coborî, făcându-i semn lui Call să-l urmeze. Call se bucură, căci tatăl său părea să fi uitat de cârje. Era o zi foarte caldă, iar soarele îi încălzea tricoul cenușiu. Își șterse de blugi palmele transpirate în timp ce se apropiau de hangar, pătrunzând în spațiul acela negru și

uriaș care era intrarea.

Înăuntru era o nebunie. Copiii mișunau peste tot, iar vocile lor răsunau strident în spațiul vast. De-a lungul unui perete de metal erau așezate scaune de plastic. Cu toate că aveau loc acolo mai mulți oameni decât erau atunci de față, tribunele păreau că se pierd în imensitatea clădirii. Cu bandă strălucitoare, de culoare albastră, erau marcate pe podea x-uri și cercuri.

În partea opusă, în fața unor uși duble ale hangarului – odinioară cale de acces pentru avioane, se aflau magii.

CAPITOLUL DOI

Erau doar șase magi, dar păreau să umple tot spațiul cu prezența lor. Call nu prea știuse până acum la ce ar fi trebuit să se aștepte și nici cum vor arăta aceștia – știa că tatăl lui este un mag, iar aspectul lui era unul destul de banal, dacă nu chiar ponosit. Își imaginase că ceilalți magi vor arăta mai ciudat. Poate cu pălării ascuțite. Sau cu mantii pline de steluțe argintii? Spera ca măcar unul dintre ei să aibă pielea verde. Spre dezamăgirea lui, arătau perfect normal. Erau trei femei și trei bărbați, toți îmbrăcați în niște tunici negre, largi, cu mâneci lungi, strânse cu o centură în talie, iar pe dedesubt aveau niște pantaloni din același material. La încheieturile mâinilor aveau un fel de brățări de piele și metal, dar Call n-ar fi putut să spună dacă aveau ceva special sau erau doar niște accesorii la modă printre magi.

Cel mai înalt dintre ei, un bărbat masiv, cu umeri largi, cu nas de vultur și cu o claie de păr castaniu amestecat cu fire argintii, păși în față, adresându-se familiilor care stăteau pe scaune.

— Bun venit aspiranților, dar și familiilor, la cea mai importantă după-amiază din viața voastră de copii!

— Corect, se gândi Call. Nici vorbă de presiune sau ceva de genul acesta.

— Toți știu că se află aici ca să dea examen pentru școala de magie? Întrebă el cu voce joasă.

Tatăl său clătină din cap.

— Părinții cred ce vor ei să creadă și aud ce vor ei să audă. Dacă vor ca progenitura lor să fie un sportiv celebru, vor crede că îl înscriu într-un program exclusivist de antrenament. Dacă vor ca fata lor să fie neurochirurg, pentru ei asta e o școală pre-pre-pregătire. Dacă vor ca atunci când va fi mare să fie bogat, vor crede că asta e o școală unde copilul lor va avea ocazia să se împrietenească cu bogații și puternicii.

Magul vorbea înainte, explicându-le cum avea să decurgă după-amiaza și cât de mult va dura.

— Unii dintre voi ați venit de departe pentru a le oferi copiilor voștri această oportunitate, iar pentru aceasta vă suntem recunoscători!

Call îl auzea foarte bine, dar mai distingea încă o voce, care părea să vină de nicăieri și de peste tot în același timp.

Când Maestrul North va termina de vorbit, toți aspiranții vor trebui să se ridice și să iasă în față. Testul este gata să înceapă.

— Ai auzit asta? îl întrebă Call pe tatăl său, care dădu din cap aprobator. Call privi în jur, la fețele celorlalți, care erau toate îndreptate spre magi, unele temătoare, altele zâmbitoare.

— Dar copiii or fi auzit?

Magul – Call bănuia că el trebuie să fie Maestrul North, dacă se lua după vocea fără trup – tocmai își termina discursul. Call știa că ar trebui să încerce să iasă dintre scaune, pentru că lui îi lua mai mult timp să se deplaseze decât celorlalți copii. Dar mai întâi voia să afle răspunsul.

— Oricine are o cât de mică putere poate să-l audă pe Maestrul

Phineus – și fiecare dintre acești aspiranți a avut, la un moment dat, o anumită legătură cu magia până acum. Unii deja bănuiesc ce sunt, alții știu sigur, iar restul urmează să afle.

Se produse învălmășeală când copiii se ridicară în picioare, iar rândurile de metal ale tribunelor se zgâlțâiră.

– Așadar, ăsta ar fi primul test? îl întrebă Call pe tatăl său. Dacă îl auzi sau nu pe Maestrul Phineus?

Tatăl lui părea că nici nu mai aude ce spune. Părea complet absent.

– Cred că da. Dar celelalte probe vor fi mai grele. Tine minte ce ți-am spus și totul va lua sfârșit foarte repede.

Îl prinse pe Call de încheietura mâinii, mai să-l sperie – știa că tatăl său ține la el, dar, în general, era destul de distant. Acum el strânse cu putere mâna lui Call, apoi îi dădu drumul repede.

– Acum du-te!

Cât timp Call își făcu loc printre scaune, ceilalți copii se adunaseră deja în grupuri. Una dintre femeile-mag îi făcu semn cu mâna lui Call, chemându-l spre unul dintre grupurile din coadă. Toți aspiranții șușoteau între ei, părând emoționați, dar și nerăbdători. Call o văzu și pe Kylie Myles, aflată la două grupuri distanță de el. Se întrebă dacă era cazul să o strige, pentru a-i spune că nu este aici pentru un examen de balet, așa cum credea, dar ea râdea și sporovăia cu alți aspiranți. Se îndoia că va avea chef să-l asculte tocmai pe el.

Școală de balet, se gândi el posomorât. Uite așa pun mâna pe tine.

– Eu sunt Maestra Milagros, spuse femeia-mag care îl chemase pe Call, în timp ce își dirija grupul cu mare îndemânare afară din camera cea mare, pe un coridor lung, vopsit într-o culoare anostă.

– Pentru această primă probă veți rămâne împreună. Vă rog să veniți după mine în mod ordonat.

Call, care era în spate, grăbi puțin pasul ca să prindă grupul din urmă. Știa că dacă ar fi întârziat ar fi avut un avantaj, pentru că acest lucru arăta că nu-i pasă de probă sau că nu știe prea bine ce face, dar

nu suporta să vadă toate privirile fixate asupra sa, fiindcă rămânea în urmă. De fapt, se grăbi să înainteze așa de precipitat, încât dădu și peste umărul unei fete tare drăguțe, care avea niște ochi mari și întunecoși. Ea îl săgetă cu o privire enervată de sub perdeaua și mai întunecoasă a pletelor ei.

— Scuze, zise Call din reflex.

— Toți suntem agitați, zise fata.

Amuzant... fiindcă ea nu părea deloc agitată. Chiar părea foarte calmă. Sprâncenele ei desenau un arc perfect. Nu era niciun pic de praf pe puloverul ei caramel sau pe blugii care păreau foarte scumpi. Avea la gât un pandantiv lucrat în filigran ce reprezenta o mână, pe care Call o recunoscuse pentru că o văzuse la un magazin de antichități. Se numea Mâna Fatimei. Cerceii de aur din urechile ei păreau că aparținuseră odinioară unei prințese, dacă nu vreunei regine. Deodată, Call deveni conștient de aspectul lui, de parcă ar fi fost plin de noroi.

— Hei, Tamara! strigă un băiat cu figură asiatică, cu părul negru filat.

Fata se întoarse cu spatele spre Call. Băiatul mai spuse ceva rânjind, dar Call nu auzi ce și se temea că îi povestește cum el era un olog care dădea peste oameni. Ca și cum ar fi fost monstrul lui Frankenstein. Furia clocotea înăuntrul lui – mai ales că Tamara nici nu se uitase la el, de parcă nici nu-i observase piciorul. Se enervase doar pe el, așa cum s-ar fi enervat pe oricare alt copil. Își aduse aminte că, după ce va pica examenul, nu va mai fi nevoit să vadă niciodată pe niciunul dintre cei care se aflau aici.

Și că ei vor muri cu toții sub pământ.

Gândul ăsta îi dădu putere să meargă de-a lungul seriei nesfârșite de coridoare, pentru a ajunge, în sfârșit, într-o cameră mare și albă, unde erau așezate șiruri de bănci. Părea o cameră ca oricare alta, asemănătoare tuturor încăperilor în care se dau testări. Băncile erau simple, din lemn, și aveau atașate de ele niște scaune rahitice. Pe fiecare bancă era câte un caiet albastru, pe care era lipită o etichetă cu

numele copilului, iar deasupra era așezat un stilou. Se făcuse o mare harababură când fiecare copil începu să-și caute locul din bancă în bancă, privind etichetele cu numele de deasupra. Call își găsi locul în a treia bancă și se lăsă să alunece pe scaun, în spatele unui copil cu părul blond și ondulat, îmbrăcat cu o jachetă ce purta însemnele unei echipe de fotbal. Părea mai degrabă un sportiv decât un candidat pentru școala de magie. Băiatul îi zâmbi așa de larg lui Call, de parcă s-ar fi bucurat sincer că stă lângă el.

Call nu se obosi să-i întoarcă zâmbetul. Își deschise cartea albastră, uitându-se pe paginile cu întrebări și cercuri goale, unde trebuia să completeze A, B, C, D și E. Se așteptase ca testele să fie înfricoșătoare, dar părea că singurul pericol care îl pândea era să moară de plictiseală.

— Vă rog să nu deschideți caietele înainte de a începe testul, spuse Maestra Milagros din fața clasei. Era înaltă și părea o maestră foarte tânără, care îi amintea lui Call de profesoara de la clasa lui. Avea aceeași nervozitate ciudată, de parcă nu ar fi fost obișnuită să-și petreacă prea mult timp cu copiii. Era tunsă scurt și avea părul negru, cu câteva șuvițe roz.

Call își închise caietul și privi în jur, dându-și seama că era singurul care îl deschisese. Se hotărî să nu-i spună tatălui său cât de simplu i-a fost să evite să se poarte la fel ca ceilalți.

— Mai întâi, vreau să vă urez bun venit la Testul Fierului! continuă Maestra Milagros, dregându-și vocea.

— Acum, că nu mai aveți părinții lângă voi, putem să vă explicăm mai detaliat ce o să fie astăzi. Unii dintre voi ați primit invitații pentru școala de muzică, de astronomie, matematică avansată sau poate de călărie. Dar cum probabil că v-ați dat seama deja, sunteți aici, de fapt, ca să fiți evaluați pentru admiterea în Magisterium.

Își ridică brațele, iar pereții parcă dispărură. În locul lor apărură ziduri de piatră neșlefuită. Copiii rămăseseră în băncile lor, dar podeaua de sub picioare se transformase acum în piatră cu intarsii de mică, ce scânteia ca beteala. Stalactite strălucitoare atârnavă din

tavan ca niște țurțuri.

Băiatul cel blond respiră adânc. Call auzea în toată camera exclamații de mirare.

Parcă erau în peșterile din Magisterium.

— Ce tare, spuse o fată drăguță care avea fundițe albe la capătul codițelor ei împletite.

În momentul acela, în ciuda a tot ceea ce-i spusese tatăl său, Call vru cu tot dinadinsul să ajungă în Magisterium. Nu i se mai părea deloc întunecat sau înfricoșător, ci minunat. Ca și cum ar fi fost un explorator sau ca și cum ar fi plecat pe o altă planetă. Se gândi la cuvintele tatălui său:

Magii te vor tenta cu iluzii frumoase și cu minciuni bine gândite. Nu te lăsa păcălit.

Maestra Milagros continua să vorbească și părea tot mai stăpână pe sine.

— Unii dintre voi sunteți copii moștenitori, cu părinți sau alți membri din familie care au urmat cursurile la Magisterium. Alții ați fost aleși pentru că noi considerăm că aveți potențialul de a deveni magi. Dar niciunul dintre voi nu are locul garantat aici. Numai maestrul știu ce calități trebuie să aibă candidatul perfect.

Call ridică mâna și, fără să mai aștepte să i se dea voie, întrebă:

— Și dacă nu vrei să intri la Magisterium?

— Cine nu și-ar dori să meargă la o școală cu ponei? se întrebă retoric un băiat cu o claie de păr castaniu, care stătea în diagonală față de Call. Era mărunț și palid, cu niște picioare lungi și subțiri, iar mâinile i se ițeau ca niște bețe din tricoul albastru pe care se mai vedea încă imaginea unui cal.

Maestra Milagros părea așa de iritată, încât uită să mai fie emoționată.

— Drew Wallace, spuse ea. Asta nu e o școală cu ponei. Aici vei fi testat ca să vedem dacă ai calitățile necesare pentru a fi ales ca discipol, pentru a-l urma pe profesorul tău, numit Maestru, în Magisterium. Și, dacă ai suficientă magie în tine, *participarea nu e*

voluntară.

Se uită urât la Call.

— Testul acesta este pentru siguranța voastră. Cei care sunteți moștenitori știți deja ce pericol pot să reprezinte, pentru ei înșiși ori pentru ceilalți, magii neantrenați.

Se auziră murmure în toată încăperea. Call își dădu seama că mai mulți copii se uitau la Tamara. Ea stătea foarte dreaptă în scaunul ei, privind țintă în față, cu bărbia împinsă înainte. Cunoștea privirea asta. Era privirea pe care o avea și el când oamenii comentau despre piciorul lui sau despre mama lui moartă sau despre ciudatul său tată. Era privirea cuiva care se prefăcea că nu auzise nimic din ce se spusese despre ea.

— Și ce se întâmplă dacă nu intri în Magisterium? întrebă fata cu fundițe.

— Bună întrebare, Gwenda Mason, spuse Maestra Milagros încurajator. Ca să fii un mag de succes, trebuie să posezi trei lucruri. Unul este puterea intrinsecă a magiei. Pe care o aveți cu toții, mai mult sau mai puțin. Al doilea este să știi cum s-o folosești. Asta vă învățăm noi. Al treilea este controlul – iar controlul trebuie să vină de la voi. Acum, în primul an, ca magi nepregătiți, puteți atinge culmea puterilor voastre magice, dar nu știți nimic despre ele și nu le puteți controla. Dacă se va dovedi că nu posedați nicio aptitudine pentru studiu sau pentru control, atunci nu vă veți găsi un loc în Magisterium. În acest caz, ne vom asigura că voi – și familiile voastre – veți fi permanent la adăpost de magie sau de oricare alt pericol care poate să vină din elementele primordiale.

Să vină din elementele primordiale? Ce înseamnă asta? se întrebă Call. Părea că și ceilalți erau la fel de încurcați.

— Asta înseamnă că am picat testul? întrebă cineva.

— Stai, ce vrea să spună? sări altul.

— Sigur nu e școală cu ponei? întrebă din nou Drew, puțin dezamăgit. Maestra Milagros nu băgă în seamă nimic. Imaginea grotei se estompă încet. Se aflau din nou în camera cea albă, de unde

nici nu plecaseră.

— Stilourile pe care le aveți în fața voastră sunt speciale! spuse ea, parcă amintindu-și că trebuie să fie din nou emoționată.

Call se întrebă cam câți ani ar fi putut să aibă. Părea tânără, iar șuvițele ei roz o făceau să pară și mai tânără, dar el își închipuia că trebuie să fie un magician destul de bun dacă a ajuns să fie maestru.

— Dacă nu veți folosi stiloul, nu vă vom putea corecta testul. Scuturați-l, ca să îi activați cerneala. A, și nu uitați să arătați ce știți. Puteți începe!

Call deschise din nou caietul. La prima întrebare se uită cruciș:

1. Un dragon și un balaur pleacă din aceeași peșteră la ora 2 p.m. Și merg în aceeași direcție. Viteza medie a dragonului este cu 30 km/h mai mică decât dublul vitezei balaurului. În 2 ore, dragonul se află cu 20 km în fața balaurului. Află viteza cu care zboară dragonul, ținând cont că balaurul vrea să se răzbune.

Să se răzbune? Call se uită țintă la pagina caietului, apoi o întoarce. Următoarea nu era mai grozavă.

2. Lucretia se pregătește în toamna aceasta să-și planteze cultura de mătrăgună mortală. Ea va planta 4 rânduri cu mătrăgună obișnuită, câte 15 plante pe fiecare rând. Ea estimează că 20% din suprafața cultivată va fi plantată, de probă, cu răsaduri de lesnicior. Câte plante de mătrăgună sunt în total? Câte plante de lesnicior au fost plantate? Dacă Lucretia este un mag de pământ care a traversat trei porți, câți oameni poate să otrăvească ea cu mătrăguna mortală înainte de a fi prinsă și decapitată?

Call clipi din ochi. Oare chiar trebuia să-și bată capul ca să-și dea seama care dintre răspunsuri erau greșite, ca nu cumva, din

greșeală, să-l aleagă pe cel corect? Poate ar trebui să dea la fiecare întrebare același răspuns, în ideea că așa va putea obține un punctaj scăzut? După toate probabilitățile, tot ar putea obține vreo douăzeci de procente chiar și așa, iar asta era mai mult decât voia.

Pe când se chinuia să-și dea seama ce ar trebui să facă, apucă stiloul, îl scutură și încercă să scrie.

Nu mergea.

Încercă din nou, apăsând mai tare. Tot nu mergea. Se uită în jurul lui și văzu că ceilalți copii scriau fără probleme, deși mai erau câțiva care își scuturau stilourile, ca el.

Se părea că nu va pica testul ca o persoană non-magică normală – el nici măcar nu putea *să-l dea*. Dar dacă magii te pun să dai iar testul dacă nu scrii nimic? Nu ar fi ca și cum ai fi refuzat să te prezinți, pur și simplu?

Se încruntă și încercă să-și amintească ce spusese Milagros despre stilou. Parcă să-l scuturi, ca să scrie cerneala. Poate nu-l scuturase bine.

Își strânse pumnul mai tare în jurul stiloului și îl scutură puternic, iar enervarea pricinuită de test adăugă și mai multă forță mișcării mâinii. *Hai*, spuse el în gând. *Hai odată, stilou prost, MERGI!*

Cerneala albastră țâșni din vârful stiloului. Încercă să oprească jetul, apăsând cu degetul acolo unde credea că s-a spart... dar cerneala curgea și mai tare. Stropise scaunul din fața lui. Simțind ploaia de cerneală care se pornise, băiatul cel blond se trase într-o parte, încercând să se ferească. Din stilou curgea așa de multă cerneală, cum nu ți-ai fi putut imagina că ar încăpea într-un rezervor așa de mic, împrășca peste tot înjur, iar ceilalți începură să se holbeze la el. Call lăsă stiloul din mână, iar cerneala se opri imediat. Dar era deja prea târziu. Mâinile și banca lui, caietul cu testul și părul lui, toate erau pline de cerneală. Încercă s-o șteargă cu degetele, dar nu reuși decât să-și umple cămașa de pete albastre.

Spera măcar ca cerneala să nu fie toxică. Era aproape sigur că îi intrase și în gură puțin. Toată clasa era cu ochii pe el. Chiar și

Maestra Milagros îl privea cu un fel de uimire, ca și cum ar fi fost șocată că cineva a putut să distrugă în felul acesta un stilou. Toți tăceau, mai puțin lunganul care vorbise mai înainte cu Tamara. El se aplecase spre ea și începuse din nou să-i spună ceva în șoaptă. Tamara nici măcar nu zâmbi, dar, după rânjetul băiatului și din sclipirea trufașă din ochii ei, Call își dădu seama că iar râd de el. Simțea cum i se înfierbântă vârful urechilor.

– Callum Hunt! strigă Maestra Milagros cu voce șocată.

– Te rog, te rog ieși afară și spală-te, apoi așteaptă pe hol până se adună grupul.

Call se chinui să se ridice în picioare, abia observând că băiatul cel blond, care fusese aproape înecat de valul de cerneală, îi zâmbi parcă înțelegător. În timp ce șchiopătă spre ușă, mai auzi pe cineva chicotind – încă mai vedea atitudinea disprețuitoare a Tamarei. Cui îi păsa ce crede ea – cui îi păsa ce crede *oricine* de aici, dacă încercau să fie prietenoși cu el sau răi, oricum? Nu avea nicio importanță. Nu făceau parte din viața lui. Nimic din tot ce se întâmpla nu era viața lui.

Doar câteva ore. Își repetă asta întruna la baie, cât timp se chinui să se curețe de cerneală cu praf de săpun și cu șervețele. Se întrebă dacă cerneala era magică. Fiindcă se lepea. I se uscaser în părul negru și încă mai avea amprente albastre pe cămașă când ieși din baie și îi găsi pe ceilalți aspiranți așteptându-l pe hol. Îi auzi pe unii comentând despre „ciudatul cu cerneala”.

– Faină cămașă ai! zise băiatul cu părul negru.

Lui Call îi făcea impresia că e un tip plin de bani, la fel ca Tamara. Nu ar fi putut să spună exact de ce, dar hainele lui aveau genul ăla de croială care costă o groază de bani.

– Pentru siguranța ta, sper că la testul următor nu vor mai fi explozii. Sau, de fapt, stai – sper *să fie*.

– Tacă-ți gura! mormăi Call, conștient că nu e cea mai grozavă replică a lui.

Se rezemă de zid până când apărură din nou Maestra Milagros și le

spuse să se încoloneze. Se făcu liniște și ea începu să-i strige pe nume, în grupuri de câte cinci, îndrumând apoi fiecare grup pe un coridor și spunându-le să aștepte la capătul acestuia. Call nu reușea să-și dea seama cum puteau exista atâtea coridoare într-un hangar de avioane. Avea bănuiala că era unul dintre acele lucruri la care tatăl său îi spusese că ar fi mai bine să nu se gândească.

— Callum Hunt! strigă ea, iar Call se prelinse pe lângă zid ca să se alătore grupului său, din care făcea parte, spre dezamăgirea lui, și băiatul cu părul negru, care se pare că se numea Jasper deWinter, dar și blondul pe care îl stropise mai devreme cu cerneală, Aaron Stewart. Jasper se dădu mare și o îmbrățișă pe Tamara, urându-i succes înainte de a se alătura grupului. După ce ajunse lângă ceilalți, începu imediat să discute cu Aaron, întorcându-i spatele lui Call, ca și cum n-ar fi fost acolo.

Ceilalți doi copii din grupul lui Call erau Kylie Myles și o fată care părea foarte speriată, pe nume Celia nu mai știu cum, care avea niște plete blonde murdare și o floare albastră prinsă în breton.

— Hei, Kylie, strigă Call, gândindu-se că ăsta-i cel mai bun moment s-o avertizeze că imaginea pe care o creează Maestra Milagros despre Magisterium nu este decât o iluzie menită să-i păcălească.

Știa din sursă sigură că adevăratele caverne erau pline de fundături și de pești fără ochi.

Ea păru încurcată.

— Te rog... nu vorbi cu mine.

— Cum?

Începuseră să înainteze pe hol, iar Call șchiopătă grăbit, ca să țină pasul.

— Vorbești serios?

Ea ridică din umeri.

— Dă-ți și tu seama. Mă străduiesc să fac impresie bună, iar faptul că vorbesc cu tine nu mă ajută deloc. Îmi pare rău!

Ea se grăbi în față, ducându-se după Jasper și Aaron. Call o privi

așa de intens cum se îndepărtează, de parcă furia lui ar fi putut să-i spargă capul.

— Sper să te mănânce peștii fără ochi! strigă el în urma ei, dar ea se prefăcu că nu aude.

Maestra Milagros îi dirijă, după ultima cotitură, într-o încăpere uriașă, care arăta ca o sală de sport. Avea un tavan foarte înalt, iar din mijlocul lui atârna o minge mare și roșie, mult deasupra capului lor. Lângă minge era o scară lungă, din sfoară împletită, cu trepte de lemn, care pornea din tavan și cobora până în podea.

Era ridicol. N-avea nicio șansă să urce pe scara aceea cu piciorul lui. El ar fi trebuit să rateze intenționat aceste teste, nu să fie incapabil să le ia, arătându-se absolut nepotrivit pentru școala de magie.

— Vă las acum cu Maestrul Rockmaple, zise Maestra Milagros după ce ajunsese acolo și ultimul grup de cinci copii, arătând spre un mag cu o bărbuță roșie zbârlită și nasul roșu.

Acesta avea la el o fișă, iar la gât îi atârna un fluier, arătând întocmai ca un profesor de sport, cu toate că era îmbrăcat în ținuta aceea complet neagră pe care o aveau toți magii.

— Proba asta este jenant de ușoară, zise Maestrul Rockmaple, scuturându-și barba într-un mod care se voia, probabil, dur.

— Pur și simplu trebuie să vă urcați pe scară și să luați mingea. Cine vrea să înceapă?

O mulțime de copii ridicară mâna. Maestrul Rockmaple îl alese pe Jasper. El merse țănoș spre scară, de parcă fusese primul ales deoarece era cel mai grozav și nu pentru că-și scuturase mâna cu nerăbdare. În loc să urce, el se învârti în jurul scării, uitându-se atent la minge, în timp ce-și bătea buza de jos cu degetul.

— Sigur ești gata? întrebă Maestrul Rockmaple cu sprâncenele ușor ridicate.

Câțiva copii chicotiră. Jasper, enervat că cineva râde când el ia lucrurile așa în serios, se aruncă violent pe scara mișcătoare. De cum începu să urce, treaptă cu treaptă, scara păru că începe să se

lungească, și, cu cât urca mai mult, cu atât părea că are mai mult de urcat. Până la urmă, nu mai putu să avanseze și căzu pe podea, cu un morman de sfoară și de scânduri în jurul lui.

Ei, da, asta a fost amuzant, se gândi Call.

— Foarte bine, zise Maestrul Rockmaple. Cine vrea să fie următorul?

— Dați-mi voie să mai încerc o dată, spuse Jasper, cu o voce scâncită. Acum știu cum trebuie să fac.

— Avem mulți aspiranți care își așteaptă rândul, spuse Maestrul Rockmaple, care părea că se distrează.

— Dar *nu-i corect*. După ce va reuși unul, toți vor ști pe urmă cum să facă. Sunt pedepsit că am fost primul.

— Am avut impresia că tu ai vrut să fii primul. Dar e în regulă, Jasper. Dacă mai e timp după ce termină toată lumea și vei mai vrea să încerci atunci, îți dau voie.

Normal că Jasper va mai avea o șansă. Call își dăduse seama din felul în care acesta se comporta, că taică-su era probabil un om foarte important.

Cei mai mulți dintre copii n-au reușit să facă nici ei nimic, unii ajungeau până la jumătate și apoi alunecau rapid jos, unul dintre ei nici măcar nu s-a ridicat de la podea. Celia a reușit să avanseze cel mai mult, dar apoi a scăpat frânghia din mâini și a căzut pe saltea. Clama ei cu floarea s-a îndoit în cădere. Deși nu voia să se vadă că e supărată, Call era sigur de asta după felul în care tot încerca să-și prindă la loc clama stricată.

Maestrul Rockmaple își privi lista.

— Aaron Stewart.

Aaron se așeză în fața scării, flexându-și degetele de parcă se pregătea să facă pase pe terenul de baschet. Avea un aer sportiv și plin de încredere, iar Call simți înțepătura aceea de invidie pe care o cunoștea prea bine, pe care o simțea ori de câte ori vedea copiii jucându-se baschet sau baseball, și care se simțeau așa de bine în pielea lor. Jocurile de echipă erau excluse pentru Call; șansele de a se

face de răs erau prea mari, chiar dacă i s-ar fi permis să joace. Tipii ca Aaron nu aveau niciodată problema asta.

Aaron își luă avânt și se aruncă pe scară. Urcă repede, picioarele îl împingeau în sus și mâinile îl trăgeau într-o mișcare foarte fluidă. Se mișca de așa manieră, încât urca mai iute decât se deșira scara. Urca din ce în ce mai sus. Callum își ținea respirația și își dădu seama că și ceilalți făceau la fel... și toată lumea tăcea.

Aaron, rânjind ca un nebun, ajunsese sus. Lovi mingea cu dosul palmei, eliberând-o, apoi se dădu jos cu ușurință de pe scară, aterizând ca un gimnast.

Câțiva copii începură să aplaude entuziaști. Chiar și Jasper părea să se bucure pentru el, bătându-l prietenește pe spate.

— Foarte bine, zise Maestrul Rockmaple, folosind aceleași cuvinte și exact același ton ca și până atunci.

Callum se gândi că magul ăsta nesuferit o fi fost chiar enervat că cineva reușise să treacă testul lui idiot.

— Callum Hunt! strigă apoi magul.

Callum păși în față, regretând că nu avea o scutire de la medic.

— Nu pot!

Maestrul Rockmaple îl privi cu atenție.

— De ce? *Alo! Uită-te la mine! Doar uită-te.* Call își ridică privirea și se uită sfidător la mag.

— Picioarul. Nu am voie să fac efort fizic, spuse el.

Magul ridică din umeri.

— Păi, să nu faci!

Call se străduia să-și potolească furia. Era sigur că ceilalți copii se uitau la el, unii cu milă, alții cu enervare. Partea cea mai proastă era că în mod normal ar fi trebuit să profite de șansa că i s-a dat să facă un exercițiu fizic. Ar fi trebuit să facă ce putea și să *rateze*.

— Nu este o *scuză*, spuse el. În copilărie, oasele piciorului meu au fost făcute praf. Am avut zece operații, iar ca rezultat, am șase tije care îmi țin piciorul. Vreți să vă arăt cicatricile?

Call spera din tot sufletul că Maestrul Rockmaple va spune nu.

Piciorul lui stâng arăta groaznic, plin de liniile roșii ale tăieturilor și cu denivelări ale țesutului hăcuit. Nu arătase asta nimănui; niciodată nu purta pantaloni scurți, asta de când crescuse suficient de mult ca să-și dea seama de ce îi privește toată lumea piciorul. Nu înțelegea nici el de ce dăduse atâtea explicații, probabil că era așa de furios încât nici nu-și mai dădea seama ce face.

Maestrul Rockmaple, care își ținea fluierul în mână, învârtea gânditor șnuml.

— Testele astea nu sunt chiar ceea ce par, zise el. Măcar fă o încercare, Callum. Dacă nu reușești, trecem mai departe.

Call făcu un gest nervos cu mâinile.

— Bine. Bine.

Merse șchiopătând spre scară și o prinse cu o mână. Intenționat puse pe prima treaptă piciorul stâng, lăsându-și greutatea pe el în timp ce se întinse cu mâna spre scară.

Durerea îi străbătu gamba și căzu înapoi pe podea, încă agățat de scară. Îl auzea pe Jasper în spatele lui, râzând. Piciorul îl durea și stomacul parcă îi amorțise. Se uită spre scară, spre mingea roșie de cauciuc de sus și simți că începe să-l doară și capul. Toți anii aceia în care trebuise să stea spectator, să șchiopăteze în urma celorlalți în timp ce ei făceau ture de alergare, toate astea îi reveniseră în minte, iar furia îl făcu să privească mingea aceea pe care știa că nu poate s-o atingă, mintea fiindu-i străbătută de un singur gând:

— *Te urăsc, te urăsc, te urăsc!*

Se auzi un zgomot puternic, iar mingea roșie luă foc. Cineva țipă – părea să fie Kylie, dar Call spera să fi fost Jasper. Toți, inclusiv Maestrul Rockmaple, priveau în sus la mingea care ardea de parcă ar fi fost plină de artificii. Mirosul puturos de substanțe chimice umpluse aerul, iar Call sări înapoi când o bucată mare de plastic incandescent căzu ca un meteorit spre podea. Continuă să se tragă înapoi, pentru că de sus cădeau tot mai multe fragmente din mingea în flăcări și o bucățică din ea îi căzu chiar pe mâneca tricoului.

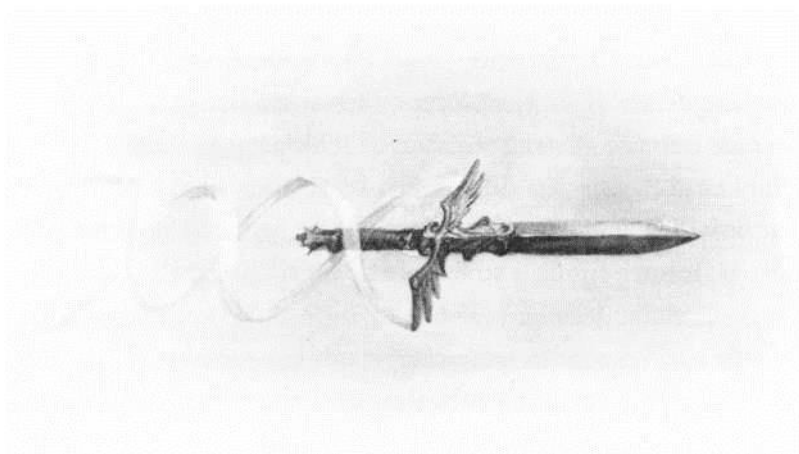
Cerneală *plus* plastic topit. Era o zi măreață pentru el.

— Ieșiți afară, spuse Maestrul Rockmaple când copiii începură să se sufoce și să tușească din cauza fumului. Toată lumea afară din clasă.

— Dar rîndul meu? protestă Jasper. Cum o să pot acum să mai încerc o dată, dacă ciudatul ăsta a distrus mingea cu totul? Maestre Rockmaple...

— AM SPUS SĂ IEȘIȚI AFARĂ! urlă magul, iar copiii fugiră din clasă, Call șchiopătând în urma lor, perfect conștient că atât Jasper, cât și Maestrul Rockmaple se uitau la el cu aceeași privire în care era ceva care semăna cu ura.

Cuvântul *ciudat* plutea în aer la fel ca și mirosul de ars.

CAPITOLUL TREI

MAESTRUL Rockmaple mergea furios înainte, conducând grupul pe coridor, departe de sala de testare. Toți mergeau așa de repede, încât Call nici nu avea cum să se țină după ei. Piciorul îl durea mai tare ca niciodată și simțea că el însuși miroase ca o fabrică de cauciuc. Continuă să șchiopăteze în urma lor, întrebându-se dacă în istoria Magisteriumului mai făcuse vreodată cineva un asemenea dezastru. Poate îi vor da drumul mai repede, pentru siguranța lui și a celorlalți.

— Ești bine? îl întrebă Aaron, rămânând în urmă ca să meargă alături de Callum.

Zâmbetul lui părea neprefăcut, ca și cum nu era nimic în neregulă să stea de vorbă cu Call, în timp ce restul grupului se ferea de el ca de ciumă.

— Perfect, spuse Call, scrâșnind din dinți. Mai bine ca niciodată.

— Nu pot să-mi dau seama cum ai reușit să faci asta, dar a fost fabulos. Maestrul Rockmaple avea o față...

Aaron încercă să imite fața magului, ridicându-și sprâncenele, holbându-și ochii și căscând gura.

Call râse, dar se opri repede. Nu voia să simpatizeze niciun copil de aici, cu atât mai puțin pe ultracompetentul Aaron.

Dădură colțul. Restul clasei îi aștepta. Maestrul Rockmaple își drese vocea, gata să-i facă muștrări lui Call, când observă că împreună cu el era și Aaron. Înghițindu-și vorbele, oricare ar fi fost ele, magul deschise ușa unei alte săli.

Call intră în sală cu ceilalți copii din grup. Era o încăpere vastă, insipidă ca o hală industrială, asemănătoare cu cea în care dăduseră primul test, cu rânduri de bănci pe care se afla câte o foaie de hârtie.

Câte teste scrise vor mai fi? ar fi vrut să întrebe Callum, dar se gândi că Maestrul Rockmaple nu are dispoziția potrivită să-i răspundă la întrebare. Nicio bancă nu avea etichete cu nume, așa că se așeză într-una la întâmplare și își încrucișă mâinile la piept.

— Maestre Rockmaple! strigă Kylie din bancă. Maestre Rockmaple, eu nu am stilou.

— Nici nu ai nevoie de stilou, zise magul. Acesta este un test de verificare a abilității voastre de a controla magia. Veți folosi elementul aer. Concentrați-vă asupra foii pe care o aveți în față până când veți putea s-o faceți să plutească, folosindu-vă doar energia gândurilor. Ridicați-o drept, fără să se îndoiaie sau să cadă. După ce reușiți să faceți asta, vă ridicați și veniți lângă mine, în fața clasei.

Call se simți ușurat. Tot ce avea de făcut era să aibă grijă ca foaia să nu zboare prin aer, lucru care părea destul de simplu. Toată viața lui reușise să facă hârtiile să nu zboare prin clasă.

Aaron stătea pe celălalt rând de bănci. Își proptise bărbia în mână și privea foaia cu ochii lui verzi îngustați. Pe când Call trăgea cu ochiul spre el, văzu cum foaia de pe banca lui Aaron se ridică în aer, perfect orizontală. Un moment se învârti și apoi căzu din nou pe bancă. Cu un zâmbet satisfăcut, Aaron se ridică și se duse în fața clasei, lângă Maestrul Rockmaple.

Call auzi un chicotit în stânga lui. Se uită într-acolo și îl văzu pe

Jasper cu ceva care părea un ac de cusut în mână, înțepându-se în deget. Apăru o picătură de sânge, iar Jasper își vârî degetul în gură și începu să-l sugă. *Ce ciudat mai e și ăsta*, se gândi Call. Dar după aceea Jasper se lăsă relaxat pe spătarul scaunului, cu aerul ăla pot-să-fac-orice-fel-de-magie-chiar-și-cu-mâinile-legate-la-spate. Și chiar se pare că putea, fiindcă foaia de pe banca lui se tot îndoia și se cocoloșea, rostogolindu-se mereu într-o altă formă. După încă vreo câteva mișcări, deveni un avion de hârtie, care decolă de pe banca lui Jasper și zbură prin clasă, lovindu-l pe Call drept în frunte. El îl opri cu mâna și avionul căzu pe jos.

— Ajunge, Jasper! spuse Maestrul Rockmaple, dar nu părea prea enervat pe cât s-ar fi putut crede.

— Vino aici!

În timp ce Jasper mergea în pas de plimbare spre mag, Call își concentra din nou atenția asupra foii lui. Peste tot în jurul lui, copiii fixau foile cu privirea și șopteau ceva spre hârtia de pe băncile lor, *dorindu-și să le facă să se miște*. Stomacul lui Call se strânse neplăcut. Dacă se stârnește vreo adiere și-i ridică foaia de pe bancă? Ce-ar fi dacă... ar începe să se miște pur și simplu foaia? I-ar da puncte și pentru asta?

Stai cuminte, i se adresă el dur foii. *Să nu te miști*. Își imagină cum s-ar repezi s-o țină pe loc, cu degetele încleștate, ca să nu se poată mișca niciun milimetru. *Frate, ce chestie idioată*, se gândea el. *Ce înseamnă să n-ai ce face*. Dar rămase la locul lui, concentrat. De data aceasta, nu era singur. Erau mai mulți copii care nu reușiseră să-și miște foaia, inclusiv Kylie.

— Callum? rosti Maestrul Rockmaple, ușor agasat.

Call se îndreptă pe scaun.

— Nu pot să fac asta.

— Dacă zice că nu poate, înseamnă că nu poate, zise Jasper. Dați-i ratatului ăstuia un zero și să plecăm mai repede, până să provoace vreo furtună în urma căreia să murim toți tăiați de hârtii.

— Bine, zise magul. Toată lumea să-mi aducă foile ca să vă pun

note. Haideți, să lăsăm clasa curată pentru grupul următor.

Ușurat, Call se întinse să ia foaia de pe bancă și îngheță. Disperat, încercă să râcăie marginile cu unghiile, dar cumva, habar n-avea cum, foaia parcă se cufundase în lemnul băncii și nu putea cu niciun chip s-o scoată.

— Maestre Rockmaple, e ceva în neregulă cu foaia mea, zise el.

— Toată lumea – sub bănci! strigă Jasper. Dar nimeni nu se uită la el. Toată lumea se uita la Call. Maestrul ajunsese la banca lui și se uită la hârtie. Aceasta părea că fuzionase de-a binelea cu banca.

— Cine a făcut asta? întrebă el.

Părea uluit.

— S-a gândit cineva că e o glumă bună?

Toți copiii tăceau.

— Tu ai făcut asta? îl întrebă Maestrul Rockmaple pe Call.

N-am vrut decât s-o împiedic să se miște, se gândea nefericit Call, dar nu putea să recunoască asta.

— Nu știu.

— Nu știi?

— Nu știu. Poate are hârtia vreun defect.

— E o simplă hârtie! țipă magul, dar apoi păru că-și recapătă controlul.

— Foarte bine. Bine. Ai luat un zero. Nu, stai, tu vei fi primul aspirant din istoria Magisteriumului care o să ia un punctaj negativ la Testul Fierului. O să iei minus zece!

Clătină din cap.

— Cred că toată lumea ar trebui să fie mulțumită că ultimul test va fi individual.

În clipa aceea, Call era fericit la culme că avea să se termine în curând.

*

De data aceasta, aspiranții stăteau în picioare în fața unor uși duble și așteptau să fie chemați înăuntru. Jasper vorbea cu Aaron,

uitându-se din când în când la Call, ca și cum ar fi vorbit despre el.

Call oftă. Țsta era ultimul test. La gândul acesta, parcă se mai detensiona un pic. Acum nu mai avea importanță dacă îl face bine sau nu, un ultim test nu poate să schimbe cu totul punctajul lui groaznic. În mai puțin de o oră o să fie în drum spre casă cu tatăl său.

— Callum Hunt, se auzi vocea unei femei-mag care nu-și spusese numele. Avea un lăntișor care se încolăcea foarte complicat în jurul gâtului și citea ceva de pe o fișă.

— Maestrul Rufus te așteaptă să intri.

El se desprinsese de peretele de care era rezemat și o urmă, trecând printre ușile duble. Camera era mare, goală și destul de slab luminată, cu o podea de lemn pe care se afla un recipient mare, tot de lemn, iar lângă vasul acesta stătea magul. Vasul era plin cu apă, iar în mijlocul lui ardea o flacăra, dar acolo nu era niciun fitil, nici măcar o lumânare.

Call se opri și căscă ochii mari, simțind o furnicătură pe ceafă. Văzuse o groază de chestii ciudate în ziua aceea, dar era pentru prima dată de când pătrunsese în grotă iluzorie când simțea cu adevărat prezența magiei.

Magul vorbi.

— Știi că pentru a merge corect oamenii obișnuiesc să se plimbe cu niște cărți așezate pe cap?

Avea o voce joasă și hârâită, ca zgomotul făcut de un incendiu aflat la mare depărtare. Maestrul Rufus era un bărbat masiv, cu tenul închis la culoare și o chelie netedă ca o nucă de macadamia. Se ridică în picioare cu mare ușurință, luând vasul cu degetele lui pline de bătăături.

Flacăra nu tresări. Ba chiar părea că arde și mai strălucitor, dacă așa ceva era posibil.

— Nu fetele fac asta? întrebă Call.

— Ce să facă? se strâmbă Maestrul Rufus.

— Să se plimbe cu cărțile pe cap.

Magul îi aruncă o privire de parcă ar fi zis ceva dezamăgitor.

- Ia vasul! porunci el.
- Dar se va stinge flacăra, protestă Call.
- Tocmai ăsta e testul, zise Rufus. Vezi dacă poți să ții flacăra aprinsă cât mai mult timp.

Îi înmână vasul lui Call.

Până acum, niciun test nu fusese așa cum s-ar fi așteptat Call. Cu toate acestea, reușise să le rateze pe toate – fie pentru că se străduise el prea mult să nu-i iasă, fie pentru că nu era făcut să fie magician. Maestrul Rufus avea ceva care parcă îl făcea să dorească să reușească, dar nu avea nicio importanță. În niciun caz nu voia să intre în Magisterium.

Call luă vasul.

Aproape imediat, flacăra se făcu mai mare, de parcă ar fi apăsât prea tare pe butonul unei lămpi cu gaz. El sări într-o parte și înclină intenționat vasul, în speranța că apa va stinge flacăra. Dar în loc să se stingă, ea ardea mai departe în apă. Panicat, Call zgâlțâi vasul, trimițând mici valuri peste foc. Atunci începură să sară scânteii.

– Callum Hunt!

Cel care vorbea era Maestrul Rufus, uitându-se în jos spre el cu fața lui impasibilă și cu mâinile încrucișate peste pieptul uriaș.

– Mă surprinzi foarte mult.

Call nu spuse nimic. Doar ținea vasul cu apa agitată din el și cu scânteile care săreau din flacăra.

– Le-am fost profesor ambilor tăi părinți la Magisterium, spuse Maestrul Rufus.

Părea foarte serios și trist. Flacăra desena umbre întunecate în ochii lui.

– Au fost discipolii mei. Cei mai buni din clasă, au luat cel mai mare punctaj la test. Mama ta ar fi fost foarte dezamăgită să-și vadă fiul străduindu-se așa de evident să pice testul, numai pentru că...

Maestrul Rufus nu mai apucă să-și termine propoziția, pentru că în momentul în care pomenise de mama lui Call, vasul de lemn crăpă brusc – nu în două, ci în zeci de bucățele, fiecare dintre ele

destul de tăioasă pentru a-i înțepa palmele lui Call. Aruncă ce mai avea în mână, la timp ca să vadă cum fiecare ciob din vas ia foc și arde susținut într-o mulțime de mici incendii la picioarele lui. Se uita la flăcări, dar nu era speriat. În momentul acela i se părea că focul îl invită să intre în el, iar acolo, în lumina lui, să-și potolească furia și frica.

Flăcările creșteau în timpul acesta, întinzându-se pe apa vărsată de parcă aceasta ar fi fost benzină. Call nu simțea decât o furie groaznică, devastatoare, că acest mag o cunoscuse pe mama lui, că omul care se afla chiar în fața lui poate era chiar implicat în moartea ei.

— Oprește-te! Oprește-te imediat! strigă Maestrul Rufus, apucându-i mâinile lui Call și plesnindu-le una de alta. Plesnitura îl făcu să simtă durerea de la tăieturile proaspete.

Brusc, toate flăcările se stinseră.

— Dă-mi drumul! se smulse Call din mâinile Maestrului Rufus și își șterse palmele însângerate de pantaloni, adăugând încă un strat de pete.

— N-am vrut să fac asta. Nici măcar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat.

— S-a întâmplat că ai mai picat un test, spuse Maestrul Rufus, a cărui furie părea că fusese înlocuită de o curiozitate rece. El îl analiza pe Call așa cum un om de știință studiază un gândac prins într-un bold.

— Poți să te întorci la tatăl tău, în tribună, și să aștepți acolo prezentarea rezultatelor.

Din fericire, mai era o ușă în cealaltă parte a camerei, așa încât Call reuși să plece pe acolo fără să mai fie nevoit să dea ochii cu ceilalți aspiranți. Putea să-și imagineze ce față ar fi făcut Jasper dacă ar fi văzut sângele de pe hainele lui.

Îi tremurau mâinile. Tribunele erau pline de părinți cu un aer plictisit și de câțiva frați mai mici ai aspiranților care se fâțâiau de colo-colo. Zumzetul calm al conversațiilor stăruia deasupra

hangarului, iar Call își dădu seama abia acum ce liniște curioasă fusese pe coridoare – era șocant să auzi din nou zgomote făcute de oameni. Aspiranții ieșeau din hangar prin cinci uși diferite, încet-încet începeau să se adune și se ducea fiecare la familia lui. În fața tribunelor fuseseră așezate trei panouri albe, unde magii notau punctajul copiilor, pe măsură ce aceștia ieșeau din sală. Call nu se uită înspre ele. Se duse direct spre tatăl său.

Alastair stătea cu o carte închisă pe genunchi, ca și cum ar fi intenționat să citească, dar nu apucase încă. Când se apropie de el, Call observă pe fața tatălui său ușurarea, care fu repede înlocuită de îngrijorare, după ce îl privise mai atent.

Alastair sări în picioare, iar cartea de pe genunchi alunecă jos.

– Callum! Ești plin de cerneală și miroși a plastic ars! Ce s-a întâmplat?

– Am dat-o în bară. Am... cred că am dat-o în bară ca lumea.

Call simțea că îi tremură vocea. Mai avea și acum în ochi imaginea resturilor arzânde ale vasului și expresia de pe fața Maestrului Rufus.

Tatăl lui îi puse mâna pe umăr, liniștitor.

– Call, stai liniștit. Chiar *trebuia* s-o dai în bară.

– Știu, dar credeam că voi fi...

Își îndesă mâinile în buzunare și își aminti teoria făcută de taică-său despre cum trebuia să încerce să pice. Dar adevărul este că nici măcar nu încercase. Ratase totul pur și simplu pentru că habar n-avea să facă nimic, pentru că nu se pricepea la magie.

– Credeam că o să fie altfel.

Tatăl său își coborî vocea.

– Știu că nu e plăcut să ratezi, indiferent ce, Call, dar este cel mai bun lucru care se poate întâmpla. Te-ai descurcat foarte bine.

– Dacă prin „foarte bine“ se înțelege „catastrofă“, mormăi Call.

Tatăl lui zâmbi satisfăcut.

– Am fost puțin îngrijorat când am văzut că ai luat punctaj maxim la primul test, dar apoi au retras punctele. N-am mai văzut

până acum pe cineva care să piardă puncte.

Call se încruntă. Știa că tatăl său spunea asta ca pe un lucru pozitiv, dar el nu se simțea deloc încântat.

— Ești pe ultimul loc. Sunt copii care nu au niciun pic de magie și care au punctaj mai bun decât tine. Cred că meriți o înghețată cu glazură – cea mai mare pe care o dorești – în drum spre casă. Favorita ta, cu caramel, unt de alune și ursuleți de jeleu. E bine?

— Mda, zise Call, așezându-se pe scaun. Ok.

Era prea dat peste cap chiar și pentru a se gândi la înghețata cu caramel-unt-de-alune-și-ursuleți-de-jeleu, care ar fi trebuit să-l înveselească.

Tatăl lui se așază din nou. Acum dădea din cap doar pentru el, mulțumit. Se arată și mai mulțumit după ce apărură pe panou și celelalte punctaje.

Call își făcu acum curaj să privească panoul. Aaron și Tamara erau în frunte, cu punctaj egal. Oricât de enervant ar fi fost, Jasper era imediat după ei, la doar trei puncte diferență.

Ei, asta e, se gândi Call. La ce s-ar fi putut aștepta? Magii erau niște ticăloși, exact așa cum îi spusese taică-său, iar ticălosul ticăloșilor ia punctajul cel mai bun. Normal.

Deși, nu erau chiar numai ticăloși pe primele locuri. Kylie avea punctaj prost, iar Aaron avea punctaj bun. Asta era în regulă, considera Call. Aaron chiar se străduise să reușească. Cu excepția faptului că a reuși, în cazul lui, însemna a intra în Magisterium, iar tatăl lui Call îi spusese mereu că ăsta e un lucru pe care nu trebuie să-l dorești nici dușmanului tău.

Call nu prea știa dacă trebuia să se bucure pentru Aaron, care măcar se purtase frumos, sau să se întristeze pentru el. Tot ce știa acum era că avea să-l ia durerea de cap dacă se mai gândea mult la asta.

Maestrul Rufus pătrunse și el pe una dintre uși. Nu scosese niciun cuvânt, dar toată mulțimea tăcu brusc, de parcă ar fi zis ceva. Uitându-se atent prin mulțime, Call zări și câteva chipuri cunoscute

– Kylie părea îngrijorată, iar Aaron își mușca buza de jos. Jasper părea palid și încordat, în timp ce Tamara părea calmă și echilibrată, deloc îngrijorată. Ea stătea între părinții ei bruneți, elegant îmbrăcați în haine crem, o culoare care le scotea în evidență nuanța închisă a pielii. Mama ei purta o rochie de culoarea fildeșului și mănuși, iar tatăl ei era îmbrăcat de sus până jos în crem.

– Aspiranților din acest an, spuse Maestrul Rufus, și toți se aplecară deodată în față, vă mulțumim pentru că ați fost astăzi alături de noi și pentru că v-ați dat toată silința în cadrul Testului. Mulțumirile Magisteriumului se îndreaptă și către toate familiile care au venit aici cu copiii lor și care i-au așteptat pe aceștia să termine.

Își puse mâinile la spate, iar privirea lui trecu în revistă tribunele.

– Sunt aici nouă magi și fiecare dintre ei este autorizat să-și aleagă până la șase aplicanți. Acei aplicanți vor fi discipolii lor în cei cinci ani pe care aceștia îi vor petrece în Magisterium, așa că nu este o alegere pe care maestrul o vor face cu mare ușurință. Trebuie să înțelegeți, de asemenea, că aici sunt mai mulți copii decât locurile disponibile la Magisterium. Dacă nu veți fi selectați, acest lucru este din cauza faptului că nu sunteți potriviți pentru acest gen de educație – vă rog să înțelegeți că sunt multe cauze posibile pentru care nu puteți fi selectați, sunt situații în care instruirea mai intensă poate fi mortală. Înainte de a pleca, un mag vă va explica obligațiile de confidențialitate pe care le aveți și vă va oferi o metodă de a vă proteja pe voi și pe familiile voastre.

Hai mai repede, termină odată, se gândi Call, care nici nu era atent la ceea ce spunea Rufus. Ceilalți copii se foiau și ei, nerăbdători. Jasper stătea între mama lui asiatică și tatăl său cu pielea albă, ambii cu niște tunsori sport, cochete, și bătea cu degetele pe genunchi. Băiatul se uită puțin spre tatăl său, care îl privea nemișcat pe Rufus, cu o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată pe chipul acestuia. Avea aerul că ar fi vrut să-l calce pe mag cu Rolls-ul lui remodelat, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i strice din nou transmisia.

— Are cineva întrebări?

În sală domnea tăcerea. Tatăl lui Call îi spuse acestuia în șoaptă:

— E în regulă, îl liniștești el, deși Call nu făcuse nimic care să arate că el crede că ceva nu e în regulă. Strânsoarea tatălui crescuse, iar degetele lui intrară adânc în umărul lui Call.

— Nu te vor alege.

— Foarte bine, bubui Rufus. Să înceapă selecția!

Se dădu un pas înapoi, apropiindu-se astfel de panoul cu punctajul.

— Aspiranți, atunci când vă auziți numele, vă rugăm să vă ridicați și să veniți lângă noul vostru maestru. În calitate de mag senior după Maestrul North, care nu va alege discipoli, voi începe selecția.

Privirea lui mătură adunarea.

— Aaron Stewart.

Se auziră niște aplauze răzlețe, dar nu de la familia Tamarei. Ea stătea uimitor de nemișcată și rigidă, de parcă era îmbălsămată. Părinții ei păreau furioși. Tatăl ei se aplecă și îi șopti ceva la ureche, iar Call o văzu cum tresare. Poate că avea și trăiri umane, cine știe.

Aaron se ridică. *O alegere absolut neașteptată*, gândi Call cu sarcasm. Aaron arăta precum Captain America, cu părul lui blond, constituția athletică și cu purtarea lui impecabilă. Lui Call îi venea să ia cartea tatălui său și să i-o arunce în cap lui Aaron, chiar dacă acesta se purtase frumos cu el. Și Captain America e drăguț, dar asta nu înseamnă că vrei să intri în competiție cu el.

Apoi, uimit, Call își dădu seama că, deși erau oameni din public care aplaudau, Aaron nu avea pe nimeni din familie lângă el. Nimeni nu îl îmbrățișa și nimeni nu îl bătea pe spate. Probabil că venise singur. Aaron înghiți în sec, zâmbi, apoi coborî în pas alert scările din tribune, până pe podiumul unde se afla Maestrul Rufus.

Rufus își dresese glasul.

— Tamara Rajavi, spuse el.

Tamara se ridică, iar părul ei negru flutură. Părinții ei aplaudară

politicos, de parcă ar fi fost la operă. Tamara nu se opri să-i îmbrățișeze, ci plecă direct pe podium lângă Aaron, care îi zâmbi ca și cum ar fi felicitat-o.

Call se întrebă dacă ceilalți magi nu se enervează că Maestrul Rufus alege primul, mai ales că îi alegea doar pe cei mai buni. Pe Call l-ar fi enervat chestia asta.

Ochii întunecoși ai Maestrului Rufus se mai plimbară o dată prin mulțime. Call simțea cum se face liniște în jurul lui, fiindcă toți așteptau cu nerăbdare ca Rufus să strige următorul nume. Jasper deja se ridicase pe jumătate de pe scaun.

— Și ultimul meu discipol va fi Callum Hunt, zise Maestrul Rufus, iar lui Call i se păru că tot universul se prăbușește în capul său.

Se auziră niște icnituri de la câțiva aspiranți și niște murmure dezorientate din public, după ce toată lumea căutase cu ochii pe panoul de punctaj numele lui Call și îl găsisese chiar la coadă, cu un scor negativ.

Call privea țintă la Maestrul Rufus. Maestrul Rufus îl privea și el, cu o expresie impasibilă. Alături de Rufus, Aaron îi zâmbea încurajator lui Call, în timp ce Tamara părea absolut șocată.

— Am spus Callum Hunt! repetă Maestrul Rufus. Callum Hunt, te rog să vii aici.

Call vru să se ridice, dar tatăl său îl împinse înapoi pe scaun.

— Nici vorbă, spuse Alastair Hunt din picioare. Ai mers prea departe, Rufus. Nu poți să-l iei!

Maestrul Rufus se uita acum la ei de parcă nu mai era nimeni în sală.

— Haide, Alastair, știi foarte bine regulile, la fel ca toată lumea. Nu mai face atâta caz pentru ceva inevitabil. Băiatul are nevoie de educație.

Magii urcară în tribună, de o parte și de alta a locului unde stătea Call, care era ținut pe loc de tatăl său. Arătau sinistru în hainele lor negre, exact cum îi descriesese tatăl lui.

Păreau gata de luptă. Când au ajuns în dreptul rândului unde se afla Call, s-au oprit și au așteptat să vadă ce face tatăl său.

Tatăl lui Call renunțase la magie cu mulți ani în urmă și nu mai avea deloc antrenament. Era greu de crezut că magii nu vor mătura pe jos cu el.

— Mă duc, îi spuse Call tatălui său în timp ce se întorcea spre el. Nu-ți fie teamă. Habar n-am ce fac. Or să mă dea afară. Nu mă vor ține mult acolo și mă voi întoarce acasă, apoi totul va fi ca și până acum...

— Nu înțelegi, îi răspunse tatăl, scuturându-l de umăr cu strânsoarea ca o gheară.

Toată lumea din sală era speriată și nu era de mirare. Tatăl lui părea scos din minți, ochii i se măriseră și parcă îi ieșeau din orbite.

— Vino! Va trebui să fugim!

— Nu pot, îi aminti el tatălui.

Dar taică-său nu mai auzea nimic.

Îl împinse printre rânduri, sărind din scaun în scaun. Oamenii se dădură la o parte, pășind în lateral sau sărind. Magii de pe scări se năpustiră spre ei. Call șchiopăta pe lângă tatăl său, chinându-se să-și păstreze echilibrul la coborâre.

De cum ajunseră pe podeaua hangarului, Rufus îi ieși înaintea tatălui băiatului.

— Ajunge! spuse Maestrul Rufus. Băiatul rămâne aici.

Tatăl lui Call atinsese culmea nebuniei. Îl înconjură pe Call cu brațele de la spate, ceea ce era ciudat – tatăl lui, practic, niciodată nu îl îmbrățișase, dar era în fond un fel de apucare ca la wrestling. Pe Call îl dorea piciorul după cursa printre bănci. Încercă să se întoarcă pentru a se uita spre tatăl său, dar acesta îl privea fix pe Maestrul Rufus.

— Nu mi-ai omorât destui din familie până acum? întrebă el.

Maestrul Rufus vorbi încet, ca să nu fie auzit de oamenii de pe bănci, deși Aaron și Tamara sigur îl puteau asculta.

— Nu l-ai învățat nimic! spuse el. Un mag needucat, lăsat de

capul lui, este ca o fisură în pământul care e gata să crape, iar când va crăpa, va provoca nu numai moartea lui, ci și pe a altora. Așa că nu-mi spune mie despre moarte!

— Bine, zise tatăl lui Call. O să-l învăț eu. Îl iau cu mine și îl învăț eu. Îl pregătesc eu pentru Prima Poartă.

— Ai avut doisprezece ani să-l înveți și nu ai profitat de acest timp. Îmi pare rău, Alastair. Așa trebuie să fie.

— Uită-te la punctajul lui – nu ar trebui să se califice. Nu vrea să se califice! Nu-i așa, Call? Nu-i așa?

Tatăl se uită la băiat după ce spusese asta. Call nu putea vorbi nici dacă ar fi vrut.

— Dă-i drumul, Alastair! spuse Maestrul Rufus cu vocea joasă plină de tristețe.

— Nu! spuse tatăl lui Call. E copilul meu! Am drepturi! Eu îi decid viitorul!

— Nu, spuse Maestrul Rufus. Nu decizi tu.

Tatăl se trase înapoi, dar nu destul de repede, iar Call simți cum doi magi îl înșfăcă din strânsoarea tatălui său. Acesta țipa, iar Call dădea din mâini și din picioare, dar eforturile lui nu avură niciun efect și fu târât așadar pe podiumul unde se aflau Aaron și Tamara. Cei doi păreau absolut îngroziți. Call îi dădu un cot unuia dintre magii care îl țineau. Auzi un geamăt de durere, după care magul îi răsuci mâna la spate. El se crispă și o clipă se întrebă ce o fi în mintea părinților aflați în tribune, care veniseră să-și dea copiii la școala de aerodinamică.

— Call!

Tatăl lui era ținut acum de doi magi.

— Call, să nu ascuți nimic din ce îți spun ei! Nu sunt buni de nimic! Ei nu știu nimic despre tine!

Magii îl târau pe Alastair spre ieșire. Lui Call nu-i venea să creadă că se întâmplă așa ceva.

Deodată sclipi ceva în aer. Nu îl văzuse pe tatăl lui eliberându-se din strânsoarea magilor, dar probabil că reușise. Un pumnal zbura

acum spre el. Zbura drept și venea spre el, așa cum niciun pumnal aruncat de cineva nu ar fi putut s-o facă. Call nu-și putea lua ochii de la el, cum venea învârtindu-se, cu lama înainte.

Știa că ar trebui să facă ceva.

Știa că ar trebui să se dea la o parte.

Dar, dintr-un motiv sau altul, nu putea.

Picioarele lui parcă prinseseră rădăcini în podea. Lama pumnalului se opri la doar câțiva centimetri de Call, după ce Aaron se întinse și îl luă la fel de simplu ca și cum ar fi luat un măr dintr-un pom.

O clipă, toată lumea înmărmuri, rămânând cu ochii mari. Tatăl lui Call fusese scos din hangar de către magi. Gata, nu mai era.

— Poftim, auzi Call o voce în spatele lui. Era Aaron, care ținea pumnalul în mână. Call nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Era argintiu strălucitor, iar metalul lui era împodobit cu spirale complicate. Mânerul avea forma unei păsări cu aripile întinse. Cuvântul *Semiramis* era scris cu caractere ornate de-a lungul lamei.

— Presupun că e al tău, nu? zise Aaron.

— Mersi, spuse Call, luând pumnalul.

— Era tatăl tău? întrebă Tamara cu voce scăzută, fără să se uite la el. În vocea ei se simțea dezaprobare.

Unii magi se uitau la Call ca și cum ar fi fost nebun, și parcă ar fi înțeles și de ce era așa. Se simțea mult mai bine cu pumnalul în mână, chiar dacă nu folosisese niciodată un cuțit decât pentru a-și întinde untul pe pâine sau pentru a-și tăia friptura.

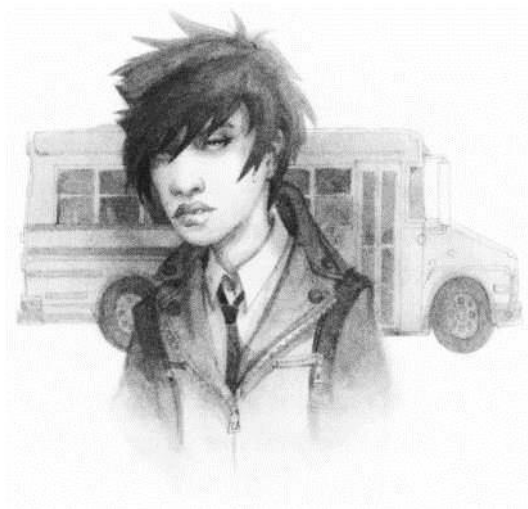
— Mda, îi răspunse Call. Vrea doar să mă știe în siguranță. Maestrul Rufus îi făcu semn din cap Maestrei Milagros, iar aceasta păși pe podium.

— Ne pare foarte rău pentru întrerupere. Vă mulțumim că ați rămas la locurile voastre și v-ați păstrat calmul, spuse ea. Sperăm că ceremonia se va desfășura fără alte întârzieri. În continuare, îmi voi selecta și eu discipolii.

Mulțimea tăcu din nou.

— Am ales cinci, spuse Maestra Milagros. Primul este Jasper deWinter. Jasper, te rog, vino aici lângă mine.

Jasper se ridică și își luă locul lângă Maestra Milagros, nu înainte de a-i arunca lui Call o privire plină de ură.

CAPITOLUL PATRU

Soarele ajunsese la apus când toți maeștrii terminară selecția. O mulțime de copii plecaseră acasă plângând, inclusiv Kylie, spre satisfacția lui Call. Ar fi făcut schimb cu ea într-o clipă, dar, dacă tot nu putea face asta, cel puțin reușise s-o facă să se enerveze, fiindcă el fusese selectat, iar ea, nu. Era singurul lucru care îi producea satisfacție și, pe măsură ce se apropia momentul plecării spre Magisterium, se agăța de orice lucru care îi făcea bine.

Toate avertizările tatălui său despre Magisterium fuseseră mereu frustrant de vagi. Cum stătea acolo, pârlit, însângerat și pătat cu cerneală, cu piciorul care îl durea din ce în ce mai tare, Call nu avea altceva de făcut decât să rememoreze ce-i spusese tatăl lui până atunci. *Magilor nu le pasă de nimeni și de nimic, ci doar de studiile lor. Ei fură copii de la familiile lor. Sunt niște monștri. Ei fac experimente pe copii. Din cauza lor a murit mama ta.*

Aaron încerca să facă conversație cu Call, dar el nu avea chef de

vorbă. Se juca cu mânerul pumnalului pe care îl băgase la cureaua de la pantaloni și se străduia să pară înspăimântător. Până la urmă, Aaron renunță și începu să vorbească cu Tamara. Ea știa o groază de lucruri despre Magisterium de la sora ei mai mare, care, după cum spunea Tamara, era cea mai bună la absolut toate materiile de la școală. Ambițioasă, Tamara își jurase să fie și mai bună decât ea. Aaron părea pur și simplu fericit că va merge la școala de magie.

Call se întreba dacă să-i avertizeze. Apoi își aminti vocea aceea oripilată a Tamarei când îl văzuse pe tatăl lui. *Las-o baltă*, se gândi el. Din partea lui, n-aveau decât să fie mâncați de balauri care zboară cu 20 km/h și care sunt dornici de răzbunare.

În sfârșit, selecția se terminase, iar acum erau conduși spre un loc din parcare. Părinții înlăcrimați își îmbrățișau și își sărutau copiii, luându-și rămas-bun, încercându-i cu valize, genți burdușite și pachetele cu bunătăți pentru drum.

Call stătea cu mâinile înfundate în buzunare. Nu numai că tatăl lui nu era aici ca să-și ia rămas-bun de la el, dar el nici măcar nu avea bagaj. După câteva zile în care n-o să aibă cu ce să se schimbe, o să miroasă și mai groaznic decât acum.

Două autobuze galbene de școală așteptau acolo, iar magii începură să-i împartă în grupuri, după cum erau repartizați la maestri. În fiecare autobuz se aflau mai multe grupuri. Discipolii Maestrului Rufus se aflau în același autobuz cu cei ai Maestrei Milagros, ai Maestrului Rockmaple și ai Maestrului Lemuel.

În timp ce Call aștepta, Jasper se îndreptă spre el. Gențile lui păreau foarte scumpe, ca și hainele pe care le purta, și aveau inițialele lui imprimate în piele – JDW. Se uita la Call cu un rânjel pe față.

— Locul din grupul Maestrului Rufus, zise el. Era locul meu. Și l-ai luat tu!

Deși nu îi dispăcea să-l enerveze puțin pe Jasper, Call era acum enervat de faptul că toată lumea se purta de parcă a fi ales de Rufus era vreo mare onoare.

— Știi ce? Eu nu am făcut nimic ca să fiu selectat. Nu am vrut să fiu selectat deloc, pricepi? Nici nu vreau să fiu aici!

Jasper tremura de furie. De aproape, Call observă că geanta lui, chiar dacă era așa fițoasă, era plină de găuri care fuseseră peticite cu grijă de-a lungul vremii. Abia acum văzu că și mânecile lui Jasper erau cam prea scurte, ca și cum erau luate de la second-hand, sau moștenite de la alți copii sau îi rămăseseră mici. Call era acum sigur că numele era și el moștenit, căci se potrivea cu monograma de pe geantă.

Poate familia lui fusese bogată, la un moment dat, dar nu mai era.

— Minți! strigă Jasper cu disperare în glas. Ai făcut tu ceva. Nimeni nu ajunge să fie ales de cel mai prestigios maestru de la Magisterium din întâmplare, așa că nu mai încerca să mă fraierești. Când o să ajungem la școală, să știi că nu mă las până nu-mi iau locul înapoi. O să *te rogi* să pleci acasă.

— Stai puțin, zise Call. Dacă te rogi de ei, îți dau drumul acasă?

Jasper se uită la el de parcă i-ar fi spus ceva în babiloniană.

— Habar n-ai ce importantă e toată treaba asta! zise el, înhățându-și geanta așa de strâns, că încheieturile i se albiseră. Habar n-ai! Nici nu pot să suport gândul că sunt nevoit să stau în același autobuz cu tine.

El se îndepărtă repede de Call, ducându-se spre maștri.

Call urâse întotdeauna autobuzele de școală. Nu știa niciodată lângă cine putea nimeri fiindcă niciodată nu-și făcuse vreun prieten în autobuz – și, de fapt, nu numai acolo. Copiii îl considerau un ciudat. Chiar și în cazul acestui Test, printre cei care își doreau să fie *magi*, tot el a părut un ciudat. În autobuzul ăsta măcar era așa de mult loc, încât avea toată bancheta doar pentru el. *Probabil că la asta contribuie și faptul că mirosoare ca un cauciuc ars*, se gândi el. Dar tot era bine. Nu voia decât să fie lăsat în pace, să se poată gândi liniștit la ce se întâmplase. Își dorea ca tatăl să-i fi luat un telefon de ziua lui, așa cum îl rugase. Ar fi vrut măcar să-i audă vocea. Ar fi vrut ca ultimele amintiri cu el să nu fie țipetele scoase în timp ce magii îl târau afară.

Ar fi vrut să știe ce să facă de acum încolo.

După ce porniră la drum, Maestrul Rockmaple se ridică și le explică faptul că elevii Anului de Fier vor trebui să rămână la școală toată iarna, pentru că era periculos să plece acasă, fiind pregătiți doar în mică măsură. Le mai spuse că toată săptămâna aveau să lucreze cu maestrul lor, vinerea vor avea cursuri cu un alt maestru, iar în fiecare lună vor da o testare foarte importantă. Lui Call îi era greu să fie atent la toate detaliile, mai ales că Maestrul Rockmaple începu să înșire cele Cinci Principii ale Magiei, legate toate cumva de echilibru. Sau de natură. Sau ceva de genul ăsta. Call se străduia să fie atent, dar cuvintele parcă dispăreau înainte de a-i intra în cap.

După o oră și jumătate de mers, autobuzele se opriră la un popas, iar Call își dădu seama că nu avea nici bagaj, dar nici bani. Se prefăcu atunci că nu-i e nici foame, nici sete, în timp ce toată lumea coborâse să-și ia ciocolată, suc și ceva de ronțăit.

Când se îmbarcă din nou, Call se așază lângă Aaron.

— Știi cumva unde ne duc? întrebă Call.

— La Magisterium, zise Aaron, parcă îngrijorat de sănătatea mentală a lui Call. Știi, școala aia. Unde noi vom fi *studenți*...

— Dar unde este mai exact școala asta? Unde sunt tunelurile? întrebă Call. Crezi că noaptea ne încuie în cameră? Or fi gratii la ferestre? A, nu, stai – că, de fapt, nici nu sunt ferestre, nu?

— Ia, zise Aaron, împingând spre el punga deschisă de chipsuri. Nu vrei??

Tamara se aplecă spre ei de pe rândul celălalt.

— Tu chiar ai probleme cu capul? întrebă ea, iar de data aceasta nu intenționa să-l jignească, ci voia doar să stea de vorbă cu el.

— Tu chiar nu știi că atunci când vom intra acolo o să murim, așa-i? spuse Call tare, ca să-l audă toți din autobuz.

Nu se auzi decât o tăcere deplină.

În sfârșit, Celia sparse tăcerea.

— Chiar toți?

Câțiva copii chicotiră.

— Bine, nu chiar toți, evident, zise Call. Numai unii. Dar asta tot nu e bine!

Din nou se holbau cu toții la Call, mai puțin Maestrul Rufus și Maestrul Rockmaple, care stăteau în față și nu erau atenți la ce vorbeau copiii în spatele lor. Lui Call i se întâmplase de prea multe ori în ziua aceea să fie tratat ca un smintit și se săturase de asta. Numai Aaron nu se uita la el ca și cum ar fi fost nebun. Pur și simplu ronțăia chipsuri.

— Da, dar cine ți-a zis asta? întrebă el. Că o să murim.

— Tata, zise Call. El a fost la Magisterium, așa că știe cum e acolo. A spus că magii vor face experiențe pe noi.

— Taică-tău e ăla care țipa la tine când eram la Test? Ala care a aruncat pumnalul? întrebă Aaron.

— De obicei nu se poartă așa, mormăi Call.

— Păi, a fost la Magisterium și uite că e viu, argumentă Tamara.

Apoi își coborî vocea.

— Și sora mea e acolo. Și unii dintre părinții noștri au fost acolo.

— Da, dar mama mea e moartă, zise Call. Iar tatăl meu urăște tot ce e legat de școala asta. Nici măcar nu vrea să vorbească despre ea. El zice că mama a murit din cauza școlii.

— Cum a murit? întrebă Celia.

Avea în poală o pungă plină cu ursuleți de jeleu, iar Call fu pe moment tentat să-i ceară unul, amintindu-și de înghețata pe care nu mai apucase s-o mănânce, iar ea părea foarte drăguță, ca și cum ar fi vrut să-l liniștească în legătură cu magii, nu pentru că îl considera un ciudat.

— Vreau să zic, dacă te-a născut pe tine, n-a murit la Magisterium, nu-i așa? Mai întâi a terminat școala.

Întrebarea ei îl puse în încurcătură pe Call. El știa doar în linii mari povestea și nu își bătuse capul cu datele precise. Știa ceva de o bătălie, pe undeva, un fel de război magic. Tatăl lui fusese destul de vag în legătură cu asta. El insistase mai mult pe vina pe care o purtau magii.

Când magii merg la război, ceea ce se întâmplă destul de des, nu se sinchisesc de oamenii care mor acolo.

— În război, zise el. A fost un război.

— Asta nu e prea precis, zise Tamara. Dar dacă e vorba de un război, nu poate fi decât Al Treilea Război al Magilor. Războiul Inamicului.

— Nu știi decât că a murit pe undeva prin America de Sud.

Celia oftă.

— Deci a murit în munți, zise Jasper.

— În munți? întrebă Drew din spate, cu o voce parcă speriată.

Call își aminti cum întreba el mereu de școala cu ponei.

— Masacrul Rece, zise Gwenda.

Își amintea cum se ridicase Gwenda în picioare când fusese strigată, zâmbind de parcă era ziua ei, iar codițele cu fundițe se legănau în jurul capului.

— Tu nu știi chiar nimic? N-ai auzit niciodată de Inamic, Drew?

Drew păru că înțepenește.

— Ce inamic?

Gwenda suspină plictisită.

— *Inamicul Morții*. Este ultimul rămas dintre Makari și de la el a pornit cel de-al Treilea Război.

Drew părea la fel de uimit. Nici Call nu înțelegea prea bine ce spunea Gwenda. Makari? Inamicul Morții? Tamara întoarse capul și le surprinse expresia nedumerită.

— În general, magii au acces la patru elemente, explică ea. Mai țineți minte ce spunea Maestrul Rockmaple despre cum putem face magie sprijinindu-ne de aer, apă, foc și pământ? Și toate chestiile alea despre magia haosului?

Call parcă își amintea ceva din prelegerea care se ținuse în autobuz, ceva despre haos și devorare. Și atunci îi sunase prost, iar acum nu îi suna mai bine.

— Ei reușesc să creeze ceva din nimic și tocmai de-aia li se spune Makari. Creatorii. Sunt puternici. Și periculoși. La fel ca și Inamicul.

Call simți un fior pe șira spinării. Magia asta părea și mai sinistră decât îi spusese tatăl lui.

— Să fii Inamicul Morții nu sună rău, zise el, mai mult ca s-o contrazică. Adică moartea nu-i vreo chestie bună. Vreau să zic, cine ar vrea să fie Prietenul Morții?

— Nu e chiar așa.

Tamara își pusese mâinile în poală, vizibil iritată.

— Inamicul a fost un mare mag – poate cel mai bun –, dar și-a pierdut mințile. A vrut să fie nemuritor și să învie morții. De-aia l-au numit Inamicul Morții, fiindcă a încercat să învingă moartea. A adus în lume haosul, dându-le animalelor și oamenilor puterea vidului. Când intră în oameni, vidul îi transformă în monștri fără minte.

Pe geam nu se mai vedea soarele, doar la orizont mai rămăsese o linie roșie-aurie, care să le indice că venea noaptea. Autobuzul înainta prin întuneric, iar Call, uitându-se pe fereastră, putea deja să vadă stelele ce apăruseră pe cer. Putea distinge cu greu siluetele copacilor pe lângă care treceau – nu se vedea decât un întuneric frunzos și stânci peste tot.

— Probabil asta face și acum, zise Jasper. Așteaptă momentul să încalce Pactul.

— Nu a fost singurul Makar din generația lui, spuse Tamara, de parcă ar fi zis o poveste pe care o învățase pe dinafară, sau ar fi relatat un discurs pe care îl auzise de multe ori. A mai fost una. Era campioana noastră și se numea Verity Torres. Era ceva mai mare decât suntem noi acum, dar era foarte curajoasă și a stat în fruntea bătăliilor cu Inamicul. Noi câștigam.

Ochii Tamarei începuseră să strălucească vorbind despre Verity.

— Dar atunci Inamicul a făcut cel mai oribil lucru care se putea face.

Vocea ei coborâse din nou, ca nu cumva maestrul care stăteau în față s-o audă.

— Toată lumea știa că avea să urmeze o mare bătălie. Tabăra noastră, adică magii buni, își ascuseseră familiile și copiii într-o

grotă îndepărtată, ca nu cumva să fie luați prizonieri. Inamicul a aflat și, în loc să pornească la luptă, s-a dus și i-a omorât pe toți cei aflați în grotă.

— Credeau că va fi simplu să-i omoare, adăugă Celia, intrând și ea în discuție, cu voce moale.

Se vedea că și ea auzise povestea asta de multe ori.

— Erau acolo doar bătrâni și copii, dar și câțiva părinți cu nou-născuții lor. Au încercat să le țină piept. I-au ucis în grotă pe Călăreții Haosului, dar nu l-au putut înfrânge pe Inamic. Până la urmă, au murit toți, iar el a scăpat. A fost un episod așa de crunt, încât Adunarea i-a propus un pact Inamicului, iar el a acceptat să-l semneze.

O tăcere îngrozită plutea în autobuz.

— Niciunul dintre magii buni n-a supraviețuit? întrebă Drew.

— Toți trăiesc în școala cu ponei, mormăi Call.

Acum ajunsese să se bucure că nu avusese bani să-și cumpere mâncare, fiindcă era sigur că acum ar fi vomitat. Știa că mama lui murise. Știa chiar și faptul că murise într-o bătălie. Dar nu auzise niciodată toate aceste detalii.

— Poftim? se întoarse Tamara spre el, plină de furie. Ce-ai zis?

— Nimic.

Call se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate la piept. Își dădea seama din expresia ei că mersese prea departe.

— Ești incredibil. Mama ta a murit în timpul Masacrului Rece, iar tu faci glume pe seama sacrificiului ei. Te porți de parcă ar fi fost vina magilor și nu a Inamicului.

Call întoarse capul, roșu la față. Se simțea rușinat de ce spusese, dar era și furios, pentru că, nu-i așa, ar fi trebuit să știe toate lucrurile astea. Tatăl lui ar fi trebuit să i le spună. Dar nu-i spusese nimic.

— Dacă mama ta a murit în munți, tu unde erai? întrerupse discuția Celia, încercând să aplaneze conflictul. Floarea din părul ei era tot strâmbă, după căzătura de la Test, iar un colț era chiar puțin pârlit.

— La spital, zise Call. Piciorul meu a fost dat peste cap la naștere și eram în operație. Presupun că ar fi trebuit să fie și ea în sala de așteptare, chiar dacă era cafeaua proastă.

Când era supărat se întâmpla mereu așa. De parcă nu-și putea controla cuvintele pe care le scotea din gură.

— Ești un nemernic, izbucni Tamara, renunțând să mai fie fata calculată și echilibrată care fusese în timpul Testului. Ochii îi străluceau de mânie.

— Jumătate dintre copiii moștenitori de la Magisterium au membri de familie care au murit în munți. Dacă o ții tot așa, o să se găsească cineva care să te înece într-un bazin subteran și nimănu nu-i va părea rău de tine, nici mie!

— Tamara, zise Aaron, toți facem parte din același grup de discipoli. Lasă-l în pace. Mama lui a murit. Are dreptul să se simtă cum vrea el.

— Și mătușa mea a murit acolo, zise Celia. Părinții mei vorbesc mereu despre ea, dar eu nu am apucat s-o cunosc. Nu sunt supărată pe tine, Call. Mi-aș fi dorit să nu i se întâmple asta niciunui dintre noi. Nimănu, în general.

— Ei, bine, eu sunt supărat, zise un tip din spate.

Call se gândi că trebuia să fie Rafe. Era înalt, cu o claie de păr negru, creț, și avea un tricou cu un craniu rânjit, care în întuneric emitea un verde slab.

Call se simțea și mai prost. Tocmai se pregătea să le zică ceva frumos lui Gwenda și Rafe, când Tamara se întoarse spre Aaron și îi spuse tăios:

— Zici că nici nu-i pasă! Aceia au fost niște eroi.

— N-au fost! izbucni Call, înainte ca Aaron să apuce să spună ceva. Au fost niște victime. Au fost omorâți din cauza magiei și asta nu se mai poate repara. Nici măcar Inamicul tău nu poate repara asta, nu-i așa?

Se lăsă o tăcere încremenită. Chiar și copiii care stăteau mai departe și vorbeau despre alte subiecte tăceau acum și căscau ochii la

Call.

Tatăl său îi învinuia pe ceilalți magi pentru moartea mamei sale. Iar el avea încredere în tatăl lui. Avea. Dar acum, când îl fixau toți ochii, parcă nu mai știa ce să creadă.

Tăcerea fu întreruptă de sforăitul Maestrului Rockmaple. Autobuzul intră pe un drum cu hârtoape.

Celia spuse încet:

— Am auzit că pe lângă școală mișună Călăreți ai Haosului... animale. De la experiențele Inamicului.

— Și cai? întrebă Drew.

— Să sperăm că nu, zise Tamara înfiorată.

Drew părea dezamăgit.

— Nu cred că ți-ar plăcea un cal al Haosului. Creaturile Călăreți ai Haosului sunt slugile Inamicului. Au în ei o parte din vid, ceea ce îi face mai inteligenți decât alte animale, dar sunt însetați de sânge și demenți. Numai Inamicul sau vreunul dintre ajutoarele lui le poate ține sub control.

— Deci sunt un fel de cai-zombi, posedați de niște demoni? întrebă Drew.

— Nu chiar. Îți dai seama după ochii lor. Ochii lor scânteiază – sunt galbeni, cu spirale colorate în ei – dar în rest arată ca oricare alt animal. Tocmai asta e înspăimântător, zise Gwenda. Sper că nu voi fi nevoită să ies prea des.

— Eu, da, zise Tamara. Sper să învățăm cum să-i recunoaștem și cum să-i distrugem. Vreau să fac asta!

— A, da, spuse și Call cu năduf. Eu sunt cel nebun. Nu-i nimic îngrijorător la minunatul Magisterium. Școală demonică de ponei, păzea, că venim!

Dar Tamara deja nu-l mai asculta. Se aplecase ușor spre Celia, care spunea:

— Am auzit că au apărut alți Călăreți ai Haosului, pe care nu poți să-i recunoști după ochi. Se pare că aceste creaturi nu sunt conștiente de ele, până când Inamicul nu le spune ce să facă. Ca și când propria

ta pisică ar putea să te supravegheze...

Autobuzul se opri brusc. O clipă, Call se gândi că fac din nou popas la vreo benzinărie, dar Maestrul Rufus se ridică și zise:

— Am ajuns. Vă rog să coborâți din autobuz în ordine.

Preț de câteva minute, tot ce se întâmpla păru foarte banal, ca și cum ar fi fost într-o excursie. Copiii își luară valizele și gețile și se îngrămădiră spre coborâre. Call coborî chiar după Aaron și, fiindcă nu avea ce bagaj să dea jos, a fost primul care a putut să privească mai bine împrejurimile.

CAPITOLUL CINCI

Call se găsi în fața unui versant muntos. La stânga și la dreapta era pădure, dar în fața lui descoperi două uși duble. Erau vopsite cu cenușiu și aveau niște încuietori de fier, care se încolăceau complicat una în alta. Call se gândi că de la distanță, sau dacă n-ar fi fost farurile autobuzului, ușile acelea nici nu s-ar fi văzut. În stânca de deasupra ușii era sculptat un simbol necunoscut.

Sub el erau scrise cuvintele: *Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să lege, haosul vrea să devoreze.*

Să devoreze. Cuvântul acesta îl făcu să se înfioare. *Ultima șansă de a scăpa,* se gândi el. Dar nu era nici pe departe capabil să fugă prea

repede și, oricum, nici n-avea unde să fugă.

Toți copiii își luaseră lucrurile și acum stăteau și ei, ca și el. Maestrul Rufus se îndreptă către uși, iar toți tăcură dintr-odată. Maestrul North veni în fața lor.

— Acum veți intra în încăperile din Magisterium, zise el. Pentru unii, acest lucru înseamnă împlinirea unui vis. Pentru alții, sperăm să fie începutul unui vis. Tuturor le spun că Magisterium există pentru siguranța voastră. Aveți o mare putere și, fără educație, puterea aceasta poate să fie periculoasă. Aici vă vom ajuta să aflați cum să o controlați și vă vom învăța marea istorie a magilor asemenea vouă, de la începuturi. Fiecare dintre voi are un destin unic, unul pe care l-ați avut până acum, altul care abia începe aici. Poate ați bănuțit asta când puterile voastre au început să se manifeste. Dar, stând aici, în fața intrării din munte, sunt sigur că măcar unii dintre voi se întrebă în ce s-au băgat.

Câțiva copii râseră din complezență.

— Cu mult timp în urmă, la începutul începuturilor, primii magi s-au întrebat și ei același lucru. Fascinați de învățăturile alchimiștilor, în special de cele ale lui Paracelsus, ei au căutat să exploreze magia elementelor. Nu au avut succese prea mari, până când un alchimist și-a dat seama că fiul lui făcea cu ușurință unele lucruri pentru care el trebuia să depună eforturi ca să le realizeze. Magii au descoperit că magia poate fi făcută de cei care dețin puteri înnăscute și că cel mai bine o pot face tinerii. După aceea, magii au căutat alți tineri pe care să-i învețe și de la care să învețe la rândul lor, au căutat prin toată Europa copii care au puteri. Erau puțini cei înzestrați cu astfel de puteri, poate unul din două mii cinci sute de copii, dar magii i-au adunat pe aceștia și așa s-a format prima școală de magie. De-a lungul vremii, au auzit tot felul de întâmplări despre fete și băieți neantrenați, care au aprins case și le-au făcut să ardă, care stârneau furtuni, provocau tornade sau formau cratere. Cu ajutorul educației, magii au învățat să meargă pe lavă încinsă, să exploreze cele mai adânci mări fără niciun tub de oxigen și chiar să

zboare.

Pe Call îl atrăgea ceva din ce spunea Maestrul North. Își amintea că atunci când era mic, îl ruga pe tatăl lui să-l învârtă prin aer, dar acesta refuza spunându-i să nu se mai joace astfel. Oare chiar ar putea învăța să zboare?

Dacă ai putea să zbori, îi șopti o voce ticăloasă de undeva, din fundul creierului, nici nu ar mai conta prea tare că nu poți fugi.

— Aici veți face cunoștință cu elementele, esențe minunate și periculoase, care există în lume chiar de la nașterea timpului. Veți da formă pământului, aerului, focului și apei, făcându-le să se supună voinței voastre. Veți studia trecutul nostru și veți deveni viitorul nostru. Veți descoperi lucruri pe care în mod normal nu ați fi avut privilegiul să le cunoașteți. Veți afla lucruri mărețe și veți face lucruri și mai mărețe.

— Bine ați venit la Magisterium!

Se auziră aplauze. Call privi în jur: toți aveau ochii strălucitori. Și, oricât de tare ar fi încercat să se stăpânească, era sigur că și el arăta la fel.

Maestrul Rufus păși în față.

— Mâine o să puteți vizita școala, dar acum urmați-vă fiecare maestrul și aranjați-vă în camere. Când intrați în Magisterium nu vă îndepărtați de grup. Sistemul de tuneluri este foarte complicat și, până când veți ajunge să-l cunoașteți, e foarte ușor să vă pierdeți.

Pierdut în tunel, se gândi Call. Era exact lucrul care îl înfricoșase de la început în legătură cu locul ăsta. Se înfioră amintindu-și de coșmarul în care se făcea că este pierdut în subterane. Îi reveneau din nou îndoielile, iar cuvintele tatălui său îi răsunau în urechi.

Dar mă vor învăța să zbor, își spuse el, de parcă ar fi vorbit cu cineva care nu era acolo.

Maestrul Rufus ridică mâna lui mare, cu degetele răsfirate, și spuse ceva foarte încet. Metalul de pe brățara lui începu să strălucească, iar albul părea că devenise incandescent. În clipa următoare, ușile se deschiseră cu un scârțâit puternic, ca un țipăt.

Dinăuntru se revărsă lumină, iar copiii începură să intre pe uși, scoțând exclamații de uimire. Call auzea de peste tot „Tare!“ sau „Ca lumea!“.

Peste un minut, trebui să recunoască și el cu destulă nemulțumire că era, într-adevăr, grozav.

Era un hol de intrare imens, mai mare decât orice cameră pe care putuse vreodată Call să și-o imagineze. Puteau să încapă lejer trei terenuri de baschet și încă mai rămânea o grămadă de loc. Podeaua era din aceeași mică sclipitoare cum văzuse mai devreme, în iluzia din hangar, dar pereții erau din piatră lucioasă, ca într-o peșteră, și aveai impresia că se scurseseră acolo milioane de lumânări de ceară albă. De-a lungul pereților se ridicau stalagmite, iar din plafon coborau stalactite uriașe, care, în unele locuri, se uneau cu stalagmitile. Era acolo și un râu, de un albastru ca de safir strălucitor, care trecea prin mijlocul sălii, venind dintr-o arcadă săpată în perete și ducându-se în alta, iar peste râu era un pod de piatră. De o parte și de alta a podului erau sculptate niște forme pe care Call nu le recunoștea încă, dar care îi aminteau de cele văzute pe pumnalul ce îl avea de la tatăl lui.

Call rămase în urmă, în timp ce discipolii treceau pe lângă el din toate părțile, adunându-se în mijlocul sălii. Picioarul îi înțepenise după lungul drum cu autobuzul și știa că se va mișca mai încet ca niciodată. Spera doar să nu fie prea mult de mers până la locul de culcare.

Ușile uriașe se închiseră în urma lor cu un zgomot care îl făcu pe Call să sară speriat. Se întoarse la timp să vadă cum o mulțime de stalactite ascuțite ca niște pumnale se prăbușesc din tavan și se înfig în pământ, blocând ușa.

Call îl auzi pe Drew, care era în spatele lui, cum înghite în sec.

— Păi, cum o să mai ieșim de aici?

— Nu mai ieșim, zise Call, fericit că are răspuns măcar la întrebarea asta. Nu trebuie să mai ieșim niciodată de aici.

Drew se îndepărtă de el. Call nu îl putea învinovăți pentru asta,

deși se cam plictisise să fie tratat ca o ciudățenie numai pentru că spunea lucrurilor pe nume.

Cineva îl trase de mânecă.

— Vino!

Era Aaron.

Call se întoarse și observă că Maestrul Rufus și Tamara porniseră deja. Tamara avea un fel de aroganță în mers, pe care până acum n-o avusese și sub ochii atenți ai părinților ei. Mormăind nemulțumit, Call îi urmă pe cei trei, trecând printr-una dintre arcade direct în tunelurile din Magisterium.

Maestrul Rufus ridică mâna, iar în palma lui apăru o flacăra care strălucea ca o torță. Asta îi amintea lui Call de focul din apă pe care îl văzuse la ultimul test. Se întrebă ce ar fi trebuit să facă pentru a fi ratat cu adevărat – adică în așa fel încât să nu se afle acum aici.

Merseră unul după altul printr-un coridor îngust, care mirosea ușor a sulf. Acest coridor dădea într-o altă sală, care avea o mulțime de bazine cu apă, dintre care unul era plin de mocirlă clocotitoare, iar altul era plin de pești palizi, fără ochi, care se ascundeau la sunetul pașilor lor.

Call se gândi să facă o glumă despre peștii fără ochi care, dacă ar fi fost Călăreți ai Haosului din armata Inamicului Morții, nu ar fi putut să fie detectați după ochi, fiindcă pur și simplu nu aveau așa ceva, dar nu reuși decât să se sperie singur, gândindu-se că peștii aceia îi spionează pe copii.

Apoi ajunseră lângă o grotă ce avea cinci uși pe peretele cel mai îndepărtat. Prima era din fier, a doua din aramă, a treia din bronz, a patra, din argint, iar ultima dintre ele din aur strălucitor. În toate se reflecta flacăra din mâna Maestrului Rufus, ca un dans al focului mirific ce părea să danseze ca-ntr-o oglindă în suprafețele lustruite ale ușilor.

La o mare depărtare, în tavan, lui Call i se păru că vede ceva strălucitor, ceva cu coadă, care se mișcă rapid și dispăru în umbră.

Maestrul Rufus însă nu se îndreptă spre grota cu cele cinci uși, ci

merse înainte până ajunseră într-o sală mare, rotundă și foarte înaltă, din care se deschideau cinci coridoare străjuite de arcade, care duceau în cinci direcții diferite.

Pe tavan Call zări o mulțime de șopârle acoperite de nestemate, care le făceau să strălucească în sclipiri albastre.

— Elementele, șopti Tamara.

— Pe aici, rosti Maestrul Rufus primele sale cuvinte de când intraseră, iar vocea lui sonoră reverberă în spațiul pustiu.

Call se întreba unde erau ceilalți magi. Poate era așa de târziu, încât dormeau cu toții, dar pustietatea sălilor prin care trecuseră te făcea să crezi că erau singuri acolo, sub pământ.

În sfârșit, Maestrul Rufus se opri în fața unei uși mari, dreptunghiulare, care avea o placă de metal în locul unde în mod normal s-ar fi aflat soneria. Ridică mâna, iar brățara străluci din nou, dar de data aceasta fu doar o lumină scurtă. Se auzi un clic, după care ușa se trânti de perete.

— Putem să facem și noi asta? întrebă Aaron cu o voce în care se simțea uimirea.

Maestrul Rufus se uită spre el și zâmbi.

— Da, sigur că veți putea să intrați în camerele voastre cu ajutorul brățărilor, dar nu veți putea ajunge chiar oriunde. Haideți înăuntru, să vedeți unde vă veți petrece Anul de Fier al uceniciei voastre.

— Anul de Fier, șopti Call ca un ecou, gândindu-se la uși.

Maestrul Rufus intră în sală, arătându-le cu mâna camera aceea care era ceva între sufragerie și sală de lectură. Zidul grotei era înalt, iar sus se termina cu o cupolă. Din mijlocul cupolei atârna un candelabru uriaș de aramă. Avea vreo douăsprezece brațe arcuite, fiecare dintre ele modelate în formă de flacără, iar pe fiecare braț stătea câte o torță care ardea. Pe podeaua de piatră erau trei birouri așezate într-un fel de semicerc, și două sofale de pluș așezate față în față lângă un șemineu așa de mare, că puteai frige acolo un taur. Nu numai un taur, ci și un ponei. Call se gândi la Drew și își ascunse zâmbetul.

– Uimitor, zise Tamara, întorcându-se pentru a privi mai bine.

O secundă, păru și ea doar un copil obișnuit, nu un mag din cine-știe-ce străveche familie de magi.

În piatra zidurilor se vedeau linii de cuarț strălucitor și mică, iar când flacăra tortelilor ajungea să le lumineze, se vedea că ele formau aceleași simboluri pe care le văzuseră deasupra intrării – un triunghi, un cerc, trei linii șerpuite, o săgeată orientată în sus și o spirală.

– Foc, pământ, apă, aer și haos, zise Aaron.

Probabil că el fusese atent în autobuz.

– Foarte bine, zise Maestrul Rufus.

– De ce sunt înșirate în ordinea asta? întrebă Call, arătând spre semne.

– Simbolurile formează în acest fel o conjuncție. Acum, luați astea.

El ridică de pe o masă trei brățări care păreau tăiate dintr-o singură bucată de rocă. În ele erau prinse niște benzi late de piele și o fâșie de metal și aveau o încuietoare din același metal.

Tamara luă o brățară de parcă ar fi fost un obiect sacru.

– Uau!

– Sunt magice? întrebă Call, uitându-se neîncrezător la brățara lui.

– Brățările acestea vă vor marca progresul în Magisterium. La sfârșitul anului, pentru a arăta că ați trecut testele necesare, veți primi un alt tip de metal. Fier, apoi cupru, bronz, argint și, la sfârșit, aur. Odată ce ați terminat și Anul de Aur, nu veți mai fi considerați discipoli, ci veți deveni magi-artizani, capabili să intre la Collegium. Ca să-ți răspund la întrebare, Call, da, sunt magice. Ele au fost făcute de un lăcătuș și funcționează ca niște chei cu care poți să intri în sălile de clasă din tuneluri. Pe măsură ce veți dobândi mai multe abilități, veți primi și alte metale sau pietre pe care să le puneți la brățări, astfel că atunci când veți absolvi, ele vor fi o oglindă a timpului petrecut aici.

Maestrul Rufus se duse către o mică bucătărie. Deasupra unei vetre cu aspect primitiv, alcătuite din pietre așezate în cerc, era un dulap din care scoase trei farfurii goale, de lemn.

— În general îi lăsăm pe discipoli să se obișnuiască mai întâi cu camerele lor, în loc să-i ducem la refectoriu, așa că în seara asta o să mâncați în cameră.

— Farfuriile alea sunt *goale*, arătă Call.

Rufus băgă mâna în buzunar și scoase de acolo un pachet de cârnați și apoi o bucată mare de pâine, lucruri care păreau că era imposibil să fi încăput acolo.

— Așa este. Dar nu pentru multă vreme.

Desfăcu pachetul de cârnați și făcu trei sendvișuri, le așeză cu grijă pe farfurii și apoi le tăie în două pe fiecare.

— Acum gândiți-vă la mâncarea voastră preferată.

Call se uită de la Maestrul Rufus la Tamara și Aaron. Li se cerea să facă un soi de magie? Maestrul Rufus le sugera că dacă își imaginează ceva delicios când mănâncă un sendviș cu cârnați, acesta va avea gust mai bun? Chiar era în stare să-i citească gândurile lui Call? Ce-ar fi dacă magii îi citiseră gândurile tot timpul?

— Call, zise Maestrul Rufus, făcându-l să tresară. S-a întâmplat ceva?

— Poți să-mi citești gândurile? îi scăpă lui Call.

Maestrul Rufus clipi o dată spre el, încet, ca una dintre șopârlele înfricoșătoare pe care Call le văzuse pe tavanul Magisteriumului.

— Tamara, pot eu să-i citesc gândurile lui Call?

— Magii îți pot citi gândurile numai dacă le proiectezi, zise ea.

Maestrul Rufus dădu din cap aprobator.

— Aaron, ce crezi tu că înțelege ea prin proiectare?

— Să te gândești foarte intens? răspunse acesta după un moment de gândire.

— Da, zise Maestrul Rufus. Așa că vă rog să vă gândiți foarte intens.

Call se gândi ce mâncăruri preferate are, trecându-le pe toate în

revistă. Era mereu distras de alte lucruri, chestii pe care însă era destul de amuzant să ți le imaginezi. Cum ar fi o plăcintă într-o prăjitură. Sau treizeci și șapte de batoane Twinky așezate în formă de piramidă.

Atunci Maestrul Rufus își ridică amândouă mâinile, iar Call uită să se mai gândească la ceva. Primul sendviș începu să capete formă, cârnații se întinseră și ei pe toată farfuria. Se simțea un miros delicios.

Aaron se aplecă asupra farfuriei, vizibil flămând, chiar și după chipsurile pe care le mâncase în autobuz. Cârnații se transformaseră într-o farfurie, un bol și o carafă – bolul era plin cu macaroane cu brânză, acoperite cu o crustă de pesmet, aburinde, de parcă fuseseră în acea clipă scoase din cuptor; pe farfurie era o negresă cu înghețată, iar carafa era plină cu un lichid chihlimburiu, despre care Call presupunea că e suc de mere.

– Uau, facu Aaron, uluit. E exact ce mi-am imaginat. Dar este real?

Maestrul Rufus aprobă din cap.

– La fel de real ca și sendvișul. Poate-ți amintești Al Patrulea Principiu al Magiei – Poți schimba forma unui lucru, dar nu esența lui reală. Pentru că nu am alterat esența mâncării, ea s-a transformat pur și simplu. Acum, tu, Tamara.

Call se întreba dacă macaroanele cu brânză pe care le avea acum Aaron vor avea gust de cârnați. Dar cel puțin îi părea bine că nu e singurul care nu-și amintește principiile magiei.

Tamara păși în față să-și ia tava cu mâncarea care se formase pentru ea. Avea o farfurie mare de sushi, cu un morman de chestii verzi într-o parte și un castronel cu sos de soia în cealaltă parte. Mai era încă o farfurie cu trei prăjituri rozalii, din orez. De băut căpătase ceai verde și, culmea, chiar părea să fie mulțumită.

Apoi veni rândul lui Call. Se întinse sceptic după tavă, curios ce o să găsească pe ea. Dar într-adevăr acolo era mâncarea lui preferată – fâșii de pui cu sos de smântână, un bol de spaghete cu sos de roșii

plus o tartină cu unt de alune și fulgi de porumb ca desert. În cana lui era ciocolată cu frișcă, garnisită cu bezele colorate.

Maestrul Rufus părea satisfăcut.

— Acum vă las să vă acomodați. Va veni imediat cineva să vă aducă lucrurile...

— Pot să-l sun pe tata? întrebă Call. Vreau să zic, e vreun telefon pe aici? Eu nu am telefon.

Se lăsă dintr-odată liniștea. Apoi Maestrul Rufus zise, mai blând decât se aștepta Call:

— Telefoanele mobile nu funcționează în Magisterium, Callum. Suntem la o adâncime prea mare ca să poată funcționa. Nu avem nici telefonie fixă. Noi ne folosim de elemente pentru a comunica. Eu propun să-i dăm lui Alastair puțin timp să se calmeze, apoi îl vom contacta.

Call își reprimă protestul. Nu fusese un „nu” răutăcios, dar fusese unul categoric.

— Acum, continuă Maestrul Rufus, mâine la ora nouă vă aștept să fiți îmbrăcați și pregătiți de studiu. Avem mult de lucru împreună și mi-ar părea foarte rău să nu fiți la înălțimea așteptărilor pe care mi le-ați creat la test.

Call bănuia că se referă la Tamara și la Aaron, fiindcă în ceea ce-l privește, așteptările nu puteau să fi fost incendierea apei.

După ce Maestrul Rufus plecă, ei se așezară pe niște scaune din stalactite și mâncară la o masă de piatră lucioasă.

— Ce-ar fi să pui sos de smântână la spaghete? zise Tamara, arătând spre farfuria lui Call cu bețișoarele chinezești în mână.

— Ar fi și mai delicios, zise Call.

— Greșos, aprecie Tamara punându-și wasabi în sosul ei de soia, fără să stropească nici măcar un pic farfuria.

— De unde crezi tu că au ei pește proaspăt în fundătura asta? întrebă Call, mușcând dintr-o bucată de pui. Pun pariu că au aruncat o plasă în bazinele alea subterane și au scos și ei ce-a picat. Pleosc-pleosc.

— Fraților, se văicări Aaron, îmi tăiați cheful de macaroane.

— Pleosc-pleosc, făcu din nou Call, închizându-și ochii și mișcându-și capul înainte și înapoi, ca un pește subteran. Tamara își luă farfuria și se mută pe canapea, unde se așeză cu spatele la Call și continuă să mănânce.

Își terminară cina în tăcere. Deși nu mâncase mai nimic toată ziua, Call nu reuși să-și termine porția. Avea în minte imaginea tatălui său, mâncând singur acasă, la masa lor dezordonată. Îi era dor de toate – de el, de casă, de dezordine.

Call împinse farfuria și se ridică.

— Mă duc la culcare. Care e dormitorul meu?

Aaron se lăsă pe spate și se uită spre dormitoare.

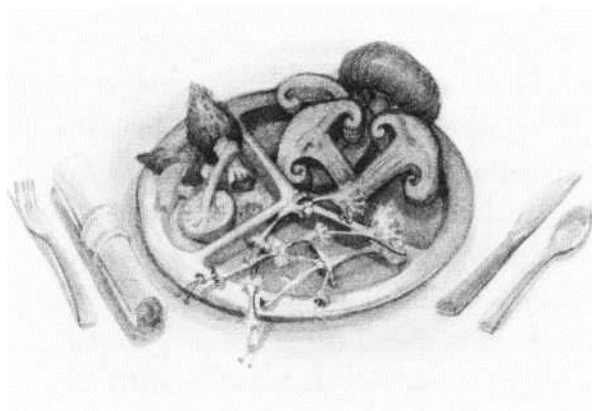
— Sunt scrise numele pe ușă.

— A! bâigui Call, simțindu-se ridicol, dar și cumva iritat. Numele lui se vedea clar pe ușă, scris cu cuarț. *Callum Hunt*.

Intră. Era o cameră luxoasă, mult mai spațioasă decât camera lui de acasă. Un covor gros acoperea podeaua de piatră. Era țesut cu simbolurile celor cinci elemente. Mobila părea să fie făcută din lemn pietrificat. Avea un luciu discret, auriu. Patul era imens, acoperit cu pături groase și perne albastre, mari. Mai erau un șifonier și o comodă cu sertare, dar, din moment ce Call nu avea nicio haină de băgat sau de scos de acolo, se aruncă direct pe pat și își acoperi capul cu o pernă. Nu prea îl ajuta asta. Tot îi mai auzea pe Tamara și Aaron chicotind în camera de alături. Înainte nu vorbeau așa. Probabil că au așteptat să plece el.

Ceva îl înghiontea în șold. Uitase de pumnalul pe care i-l dăduse tatăl său. Îl scoase de la curea și îl privi în lumina torțelor. *Semiramis*. Se întrebă ce o fi însemnând asta. Se întrebă dacă așa va fi în următorii cinci ani, singur în camera asta, cu pumnalul lui ciudat, în timp ce alături oamenii râd de el. Cu un suspin, lăsă pumnalul pe noptieră, dădu din picioare sub pătură și încercă să adoarmă.

Dar trecură multe ore până să reușească.

CAPITOLUL ȘASE

Call se trezi fiindcă auzise un zgomot de parcă cineva ar fi țipat chiar în urechea lui. Se întoarse năuc într-o parte și căzu din pat mototol, lovindu-se cu genunchiul de podea. Sunetul acela oribil se auzea întruna, reverberând în ecouri prin pereți.

Ușa camerei lui se trânti de perete și sunetul începu să se piardă. Apăru Aaron, apoi Tamara. Amândoi erau îmbrăcați în uniforma celor din anul întâi: tunici cenușii de bumbac și pantaloni largi, din același material. Amândoi aveau la mână brățările de fier: Tamara la mâna dreaptă, Aaron la stânga. Tamara își împletise părul în două cozi negre, de o parte și de alta a capului.

— Îhh! icni Call, sprijinit în călcâie.

— A sunat clopotul, îi zise Aaron. Se cheamă că e ora micului dejun.

Call nu se trezise niciodată cu vreo alarmă pentru școală. Tatăl său venea și îl scutura ușor de umăr până când Call începea să se miște bombănind cu ochii somnoroși. Call înghiți în sec, simțind că îi este și mai tare dor de casă.

Tamara arată cu degetul în spatele lui Call, cu sprâncenele ridicate.

— Ai dormit *cu pumnalul* la tine?

Se uită și el repede în spate și văzu că pumnalul dăruit de tatăl său era acum pe pernă, probabil îl dăduse jos de pe noptieră în somn. Își simți obrajii în flăcări.

— Unora le plac animalele împăiate, zise Aaron ridicând din umeri, altora le plac cuțitele.

Tamara traversă camera așezându-se pe patul lui și, în timp ce Call se ridica de pe podea, luă pumnalul în mână. Nu se agăță de marginea patului ca să se ridice, deși ar fi vrut. Cu hainele mototolite și cu părul răvășit de somn, era perfect conștient de faptul că ei se uită la el și văd ce greu se mișcă, în încercarea de a nu-și forța și mai tare piciorul care încă îl durea.

— Ce scrie aici? întrebă Tamara, uitându-se la cuțit și răsucindu-l ca să poată citi. Pe partea asta. Semi... ram... mis?

Ridicat în sfârșit în picioare, Call zise:

— Pun pariu că nu se citește așa.

— Și eu pun pariu că habar n-ai ce înseamnă numele ăsta, ripostă Tamara.

Lui Call nici nu-i trecuse prin minte că acel cuvânt poate să fie *un nume*. Nu se gândise niciodată că un cuțit poate avea un nume. Deși, dacă se gândea mai bine, regele Arthur avea sabia Excalibur, iar în *Hobiții*, Bilbo îl avea pe Sting.

— Ai putea să-i spui Miri, mai pe scurt, zise Tamara, înapoiindu-i cuțitul. E un pumnal foarte frumos. Chiar foarte bine realizat.

Call o privi cu atenție, căutând să vadă dacă își bate joc de el. Dar părea că vorbește serios și chiar apreciază o armă valoroasă.

— Miri, repetă el, întorcând cuțitul în mână, astfel ca lumina să se reflecte în el.

— Haide, Tamara, zise Aaron, trăgând-o de mânecă, să-l lăsăm pe Call să se îmbrace.

— Dar eu nu am uniformă, zise Call.

— Cum să n-ai? Uite-o aici, îi arată Tamara spre marginea patului, în timp ce Aaron o trăgea afară din cameră. Toți avem uniforme. Probabil că le-au adus cu ajutorul elementelor de aer.

Tamara avea dreptate. Cineva pusese acolo, peste pătură, o uniformă atent împăturită, exact pe mărimea lui Call, și un ghiozdan de piele. Când se întâmplase asta? Când dormea? Sau poate fuseseră acolo de la început, dar nu le observase. Se îmbracă atent, despăturindu-le cu grijă să nu fie pe acolo cleme, nasturi sau altceva în care ar fi putut să se zgârie. Materialul era moale, fin și foarte plăcut. Ghetele pe care le găsi la marginea patului erau grele și țineau glezna slabă a lui Call ca într-o menghină, fixând-o, într-un fel. Singura problemă era că nu avea niciun buzunar în care să-l pună pe Miri. În cele din urmă își înfășură pumnalul într-o șosetă și îl băgă în gheată. Apoi își agăță ghiozdanul de gât și ieși în camera comună, unde Tamara și Aaron stăteau pe scaune, iar Maestrul Rufus, plin de strălucire, stătea în picioare cu brațele încrucișate.

— Toți trei ați întârziat, zise el. Alarma de dimineață este pentru a vă anunța micul dejun în refectoriu. Nu e ceasul vostru deșteptător. Altă dată sper să nu se mai întâmple asta, fiindcă riscați să pierdeți definitiv masa de dimineață.

— Dar noi, începu Tamara, uitându-se spre Call.

Maestrul Rufus se uită fix la ea, țintuind-o cu privirea.

— Voi ai să-mi spui că tu ai fost gata și alții te-au făcut să întârzi, Tamara? Pentru că ți-aș răspunde că toți discipolii mei au obligația de a avea grijă unul de altul, iar eșecul unuia este eșecul tuturor. Deci, ce voi ai să spui?

Tamara lăsă capul jos, clătinându-și cozile.

— Nimic, Maestre Rufus, zise ea.

El dădu din cap și deschise ușa, ieșind rapid afară, lăsându-i să vină după el. Call șchiopătă spre ușă, sperând din tot sufletul să nu fie un drum prea lung și dorindu-și și mai mult să nu mai intre în alte necazuri până la masă.

Brusc, Aaron își făcu apariția chiar lângă el. Call aproape că țipă

de surpriză. Aaron avea această putere uimitoare, de a apărea lângă el ca un magnet blond. Îl îmbrânci ușor cu umărul pe Call și privi semnificativ spre mâna lui. Call îi urmări privirea și văzu ceva în mâna lui Aaron. Era brățara lui Call.

— Pune-ți-o, șopti Aaron. Să nu vadă Rufus. Trebuie s-o porți tot timpul.

Call bombăni ușor, dar luă brățara și o puse la mână, unde părea o cătușă. Avea culoarea unui pistol.

E și normal, se gândi Call. La urma urmelor, sunt prizonier aici.

Așa cum sperase Call, refectoriul nu era prea departe. Arăta cam la fel cu cantina de la școală, de la distanță: se auzeau vocile copiilor și zgomotul de farfurii și tacâmuri.

Refectoriul era o altă grotă largă, cu aceiași stâlpi uriași, care păreau făcuți din înghețată topită și transformată în piatră. Bucățele de mică luceau pe aceștia, iar tavanul înalt al grotei se pierdea în întuneric, deasupra capetelor lor. Era prea devreme pentru Call, totuși, ca să poată să se minuneze de grandoarea aceasta. Nu ar fi vrut decât să se culce la loc și să-și închipuie că ziua de ieri nu existase și că era din nou acasă, cu tatăl său, așteptând autobuzul care să-l ducă la școala lui normală, unde avea voie să poarte haine normale, să doarmă într-un pat normal și să mănânce mâncare normală.

Pentru că în mod sigur ceea ce vedea în refectoriu nu era mâncare normală. De-a lungul peretelui erau o mulțime de castroane aburinde cu tot felul de mâncăruri cu aspect bizar: un fel de cartofi violeți, niște zarzavaturi așa de verzi, încât băteau spre negru, licheni pufoși și o pălărie roșie, cu picățele, de ciupercă mare, feliată ca o pizza. Într-un bol alăturat era ceai fierbinte, brun, în care pluteau un fel de coji. Copiii, în uniforme albastre, verzi, albe, roșii și cenușii, fiecare culoare desemnând anul de Magisterium în care se aflau, își puneau ceaiul acela în căni de lemn. Le vedea bine brățările, unele cu aur, altele cu argint sau cupru, cu bronz, și multe dintre ele mai aveau și pietre de diferite culori. Call habar n-avea ce

semnificație au pietrele acelea, dar i se păreau faine.

Tamara deja își punea în farfurie o porție de ceva verde. Aaron, însă, privea toate mâncărurile acelea cu aceeași oroare pe care o simțea și Call.

— Te rog, spune-mi că Maestrul Rufus va transforma chestiile astea în altceva, zise Aaron.

Tamara râse scurt și apoi luă o înfățișare aproape vinovată. Call avea impresia că provine dintr-o familie unde oamenii nu râd prea des.

— O să vezi, zise ea.

— Sigur? scânci Drew.

Părea pierdut fără tricoul lui cu ponei, fiind îmbrăcat acum cu tunică cenușie cu guler înalt și pantalonii de uniformă pe care îi purtau toți studenții din Anul de Fier. Se întinse neîncrezător spre bolul cu licheni, îl răsturnă și apoi se îndepărtă, făcându-se că plouă.

Una dintre femeile-mag care stăteau la masă – Call o mai văzuse pe ea și lanțul ei complicat în formă de șarpe, la test – oftă și veni să curețe. Call clipi uimit când văzu că șarpele de la gâtul ei începu să se miște. Apoi se gândi că i se păruse. Poate că suferea din cauza lipsei de cafeină.

— Unde e cafeaua? îl întrebă el pe Aaron.

— Nu ai voie să bei cafea, zise Aaron, uitându-se pieziș spre el, în timp ce își punea o felie de ciupercă. Nu e bună pentru tine. Îți împiedică creșterea.

— Dar acasă beau în fiecare zi cafea, protestă Call. Întotdeauna beau cafea. Espresso.

Aaron ridică din umeri, gest care părea să fie mișcarea lui obișnuită atunci când era pus în fața unei aiureli de-ale lui Call.

— Există ceaiul ăla ciudat.

— Dar mie îmi place cafeaua, se plânse Call, cu ochii la mocirla verde din fața lui.

— Eu aș fi mâncat bacon, zise Celia, care era la rând, în spatele lui Call. Acum avea o altă clamă în păr, de data aceasta cu o gărgăriță.

În ciuda podoabelor vesele, părea într-o stare jalnică.

— Lipsa cafeinei poate să te facă să-ți pierzi mințile, îi spuse el. Aș putea să intru în criză și să omor pe cineva.

Ea chicoti, de parcă ar fi fost o glumă foarte amuzantă. Poate credea că glumise. Era drăguță, își dădu el seama, cu părul ei blond și câțiva pistrui pe nasul ușor ars de soare. Își aminti că ea era, împreună cu Jasper și Gwenda, elevă la Maestra Milagros. Îl cuprinse un val de simpatie pentru ea, gândindu-se că e nevoită să stea în aceeași încăpere cu un nemernic ca Jasper.

— Ar fi în stare să omoare pe cineva, zise Tamara cu un ton degajat, privind peste umăr. Are un pumnal uriaș în...

— Tamara! o întrerupse Aaron.

Ea îi zâmbi inocent și se îndreptă spre masa Maestrului Rufus cu farfuria în mână. Pentru prima dată, Call se gândi că el și Tamara aveau ceva în comun, totuși – un fel de vacanță pentru iscarea problemelor.

Toată sala era plină de mese de piatră la care erau așezați elevii – unii, din anul doi sau trei, cu maștrii lor, alții singuri. Studenții din Anul de Fier stăteau toți alături de maștri – Jasper, Nigel, Celia și Gwenda cu Maestra Milagros, care azi avea părul de un roz și mai strălucitor; Drew, Rafe și Laurel cu Maestrul Lemuel, cel cu fața acră. Din anii patru și cinci erau doar câțiva studenți în uniforme alb cu roșu, și toți stăteau grămadă la o masă din colț, părând că discută treburi serioase.

— Dar ceilalți copii mai mari unde sunt? întrebă Call.

— În misiune, zise Celia. Discipolii mai mari învață afară, iar unii magi tineri vin aici pentru a se folosi de facilitățile școlii în experimentele și cercetările lor.

— Vezi, zise Call încet. *Experimente!*

Celia nu părea prea îngrijorată. Ea schiță doar un zâmbet spre Call și se duse spre masa maestrei sale.

Call nimeri pe un scaun între Aaron și Maestrul Rufus, care se afla deja în fața unei farfurii austere, unde era doar o mână de licheni.

Farfuria lui Call era plină de ciuperci și chestii verzi – nici nu-și amintea când își pusese asta acolo. *Cred că încep s-o iau razna*, se gândi el. Apoi luă o furculiță plină de ciuperci și și-o îndesă în gură.

Simți gustul în gură ca o explozie. Era chiar bun. Chiar *foarte* bun. Coaja era crocantă și dulceagă și avea gust de sirop de arțar cu crenvurști, un gust perfect.

– Uau, strigă Call, în timp ce luă o altă înghițitură. Verdețurile erau cremoase și bune, ca o budincă de griș cu sirop de caramel. Aaron căra linguri pline de mâncare în gură, cu o expresie uluită.

Se aștepta s-o vadă pe Tamara rânjind la el, fiindcă era așa de surprins, dar ea nici măcar nu-l băga în seamă. Îi făcea cu mâna unei fete înalte și subțiri din cealaltă parte a sălii, care avea același păr negru și aceleași sprâncene perfecte ca și ea. Pe încheietura fetei se vedea o brățară de cupru, în timp ce își flutura leneș mâna.

– Sora mea, zise Tamara cu mândrie. Kimiya.

Call se uită spre față, care stătea la masă cu alți studenți îmbrăcați în verde, lângă Maestrul Rockmaple, apoi se uită din nou la Tamara. Se întrebă cum o fi oare să fii fericit că ești aici, să te bucuri că ai fost ales, nu ca el, care simțea că se întâmplase un accident groaznic.

Tamara și sora ei păreau să creadă cu adevărat că acesta e locul perfect – și nu culcușul demonilor, așa cum îl descriesese tatăl lui.

Dar dacă tatăl său îl mințise?

Maestrul Rufus tăia felii din lichenul lui într-un fel foarte curios, ca și cum ar fi tăiat o felie de pâine. Apoi tăia feliile acelea în jumătate și din nou în jumătate. Asta i se păru așa de straniu lui Call, încât se întoarse la Aaron și îl întrebă:

– Ai și tu rude aici?

– Nu, zise Aaron, întorcându-și privirea de la Call, ca și cum nu îi plăcea să vorbească despre asta. Nu am rude nicăieri. Am auzit de Magisterium de la o fată cu care mă împrietenisem. Ea văzuse o șmecherie pe care obișnuiam s-o fac când eram plictisit – să ridic praful și să-l fac să ia anumite forme. Ea zicea că are un frate care a fost aici și care îi povestise despre locul acesta, deși nu avea voie.

După ce a absolvit școala, ea a plecat să locuiască împreună cu el, iar eu m-am apucat să mă antrenez pentru Testul de Fier.

Call clipi cu ochii spre Aaron, privind peste grămada de ciuperci din farfurie. Era ceva în tonul cu care îi vorbise Aaron, care îl făcea să creadă că nu-i spusese chiar totul. Însă nu voia să-l descoasă. Nu-i plăcea când cineva își bagă nasul în viața cuiva. Poate că nici lui Aaron nu i-ar fi plăcut.

Aaron și Call tăceau amândoi, jucându-se cu mâncarea din farfurie. Tamara începuse din nou să mănânce. Din partea cealaltă a sălii, Jasper deWinter dădea din mâini, încercând în mod evident să îi atragă atenția. Call îi dădu un cot, iar ea îl privi încruntată.

Rufus luă o bucățică mică și perfect tăiată de lichen.

— Văd că deja v-ați împrietenit.

Niciunul nu răspunse. Gesturile lui Jasper spre Tamara erau din ce în ce mai vizibile. Era clar că se ruga de ea să facă ceva, deși Call nu-și dădea seama despre ce ar fi putut să fie vorba. Să sară în aer? Să-i dea budincă?

Tamara se întoarse spre Maestrul Rufus, respirând adânc, de parcă s-ar fi forțat să facă ceva neplăcut.

— Credeți că ați putea să vă răzgândiți în legătură cu Jasper? Știu că visul lui cel mai mare era să fie ales de dumneavoastră și ar mai fi loc în grupul nostru...

Nu mai continuă, probabil pentru că Maestrul Rufus se uita la ea ca o pasăre răpitoare gata să rupă gâtul unui șoarece.

Totuși, când vorbi, în sfârșit, tonul lui era calm, nu furios.

— Voi trei sunteți o echipă. Veți lucra împreună și veți lupta împreună, și, da, veți și mânca împreună în următorii cinci ani. Nu v-am ales numai ca individualități, ci și ca o combinație. Nu mai intră nimeni în echipa asta, pentru că altfel se strică combinația.

Se ridică și își împinse scaunul cu un gest ferm.

— Acum, sus! Mergem la primul curs.

Educația lui Call în folosirea magiei era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL ȘAPTE

Call era pregătit sufletește pentru un drum lung și nenorocit prin grote, dar Maestrul Rufus îi conduse pe un coridor drept, care dădea într-un râu subteran.

Lui Call i se părea că seamănă cu un tunel de metrou din New York; fusese o dată cu tatăl său în oraș, în căutare de antichități, și își amintea cum privea în întunericul tunelului, așteptând să se ivească luminile trenului și să audă semnalul acestuia. Privirea lui urmărea râul la fel ca atunci, deși nu prea știa la ce să se aștepte să vadă sau ce semnal ar fi putut să se audă. În spatele lor se ridică drept un perete de piatră netedă, iar apa începu să curgă ușurel spre o grotă mai mică, unde nu se vedeau decât niște umbre. În aer plutea un miros umed de minerale, iar pe malul râului văzu șapte bărci cenușii legate strâns una de alta. Erau bărci din scânduri, așezate una lângă alta și unite la capete cu nituri de cupru, ceea ce le făcea să semene cu niște corăbii minuscule de vikingi. Call încercă să descopere vâsle, motoare sau măcar vreo prăjină lungă, dar nu era nimic acolo care

să-i indice cum merg bărcile astea.

— Hai, zise Maestrul Rufus. Urcați!

Aaron se cațără în prima barcă și îi întinse mâna lui Call, pentru a-l ajuta să urce. Call îi apucă mâna cu neplăcere. Tamara se urcă în spatele lor, părând destul de agitată. De cum se așează și ea, urcă și Maestrul Rufus.

— Așa circulăm în mod normal prin Magisterium, pe râurile subterane. Până când veți putea să navigați singuri, vă voi conduce eu prin grote. O să învățați și voi drumurile și o să știți cum să faceți apele să vă poarte unde vreți voi.

Maestrul Rufus se aplecă într-o parte, spre apă, și șopti ceva. La suprafața râului apărură niște încrețituri, de parcă ar fi bătut vântul, deși sub pământ nu era nicio adiere.

Aaron se aplecă în față să mai întrebe ceva, dar, dintr-odată, barca începu să se miște și el căzu din nou pe locul lui.

Odată, când Call era mai mic, tatăl l-a dus într-un parc mare de distracții, unde l-a dat în tot felul de mașinuțe, care mergeau ca barca asta. El a plâns întruna, teribil de speriat, cu toată muzica veselă care se auzea de peste tot și cu toate păpușile care dansau în jurul lui. Alea erau mașinuțe. Călătoria asta era reală. Call nu-și putea lua gândul de la lilieci, stânci ascuțite și nici de la faptul că în peșteri era posibil să apară ridicături sau gropi care puteau să te arunce la un milion de kilometri sub nivelul mării. Cum să evite obstacolele de genul asta? Cum ar fi putut să învețe vreodată care e drumul cel bun, când în jur e întuneric beznă?

Barca aluneca înainte, prin întuneric. Era cel mai întunecos întuneric pe care îl experimentase vreodată Call. Nu-și zărea mâna nici dacă și-o ținea în fața ochilor. Stomacul îi tremura.

Tamara scoase un sunet mic. Call era bucuros că nu era singurul care se simțea îngrozit.

Apoi, peste tot în jurul lor, grota se umplu de viață. Intrară într-o sală ai cărei pereți străluceau datorită unui mușchi verde, luminescent. Chiar și apa părea să se lumineze în jurul bărcii – când

Aaron își băgă mâna în apă, în jurul degetelor lui erau pete de lumină. Stropi în jur cu apă, provocând o cascadă de luminițe.

— Ce tare! zise Aaron entuziasmat.

Era destul de tare. Call începu să se mai liniștească, în timp ce barca aluneca prin apa luminoasă. Trecură pe lângă pereți de piatră străbătuți de zeci de culori și prin săli din al căror tavan atârnav un fel de liane palide și lungi, ce coborau în spirală până la râu. Apoi pătrundeau din nou în tuneluri întunecate, pentru ca apoi să iasă în alte încăperi de piatră cu stalactite de cuarț ce străluceau ca niște lame de cuțit sau în care piatra părea că luase în mod natural forma unor bănci ori a unor mese – trecură pe lângă o cameră unde doi maeștri tăcuți jucau șah cu niște piese care zburau prin aer.

— Te-am bătut, zise unul dintre ei, iar piesele de lemn începură să se reazeze singure în poziția de început a jocului.

Ca și cum ar fi fost condusă de o mână invizibilă, barca acostă singură lângă o platformă cu trepte de piatră, așezându-se lin la mal.

Aaron coborî primul din barcă, urmat de Tamara și apoi de Call. Aaron îi întinse mâna să îl ajute, dar Call se făcu că nu vede. Se sprijini în brațe ca să se salte din barcă, aterizând într-o poziție ciudată. O clipă crezu că va cădea în râu, cu un plesnet luminiscent. O mână uriașă îl prinse de umăr și îl ținu pe loc. Se uită surprins în sus și îl văzu pe Maestrul Rufus care se uita la el cu o expresie ciudată.

— N-am nevoie de ajutorul tău, izbucni Call.

Rufus nu zise nimic. Call nu putea să-și dea seama ce exprimă figura lui. Rufus își luă mâna de pe umărul lui Call.

— Haideți, zise el, și o apucă înainte pe o cărăruie care mergea de-a lungul malului pietros. Ucenicii se grăbiră să-l urmeze.

Cărarea ducea spre un perete drept de granit. Când Rufus atinse piatra cu mâna, aceasta deveni transparentă. Call nici măcar nu se mai miră. Se aștepta de acum la toate ciudățeniile. Rufus trecea prin ziduri de parcă ar fi fost făcute din aer. Tamara se strecura repede după el. Call se uită la Aaron, care ridica din umeri. Respirând

adânc, Call îi urmă.

Pătrunse într-o încăpere ai cărei pereți erau din rocă simplă. Podeaua era din piatră perfect lucioasă. În mijlocul încăperii era o grămadă de nisip.

— Mai întâi, aș vrea să trecem din nou în revistă cele Cinci Principii ale Magiei. Poate vă mai amintiți câte ceva din prima lecție din autobuz, dar nu mă aștept ca vreunul dintre voi – nici măcar tu, Tamara, indiferent de cât de mult te-au învățat părinții tăi – să înțelegeți cu adevărat aceste principii, înainte de a învăța și alte lucruri. Puteți să vă notați, dacă vreți, în orice caz, sper să le aveți tot timpul în minte.

Call răscolii în ghiozdan și scoase un fel de caiet și un stilou din alea enervante, de care avuseseră la examen. Îl scutură ușurel, sperând că de data aceasta nu va mai exploda.

Maestrul Rufus începu să vorbească, iar Call se strădui să noteze repede tot ce auzea. El scrisese:

1. Puterea vine din dezechilibru; controlul vine din echilibru.
2. Toate elementele acționează potrivit naturii lor: focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul tinde să se ridice, pământul tinde să se lege, iar haosul tinde să devoreze.
3. Toată magia constă într-un schimb de puteri.
4. Poți schimba forma unui lucru, dar nu poți schimba esența acestuia.
5. Toate elementele au o contragreutate. Focul este contracarat de apă. Aerul este contracarat de pământ. Contragreutatea haosului este sufletul.

— În timpul testelor, zise Maestrul Rufus, toți ați demonstrat că aveți puteri. Dar, fără concentrare, puterile nu înseamnă nimic. Focul poate să-ți ardă casa sau poate s-o încălzească; diferența constă în abilitatea ta de a-l controla. Fără concentrare, mânuirea elementelor este foarte periculoasă. Cred că unora dintre voi nu mai

e nevoie să le spun cât poate să fie de periculos.

Call se uită fix, fiind sigur că pe el îl vizase Maestrul Rufus, deoarece astfel îl privise ori de câte ori făcuse ceva rău. De data aceasta, însă, se uita la Tamara. Obrajii ei se îmbujorară, iar bărbia ei se ridică sfidător.

— Patru zile pe săptămână, toți trei vă veți antrena cu mine. În ziua a cincea veți participa la un curs ținut de un alt mag, iar apoi, o dată pe lună, veți lua parte la un exercițiu în care va trebui să puneți în practică ceea ce ați învățat. Atunci este posibil să concurați unul împotriva altuia sau să faceți echipă cu discipoli din alte grupe. În weekend și noaptea puteți să vă antrenați și să învățați singuri. Avem aici o bibliotecă și săli de antrenament, precum și Galeria, unde puteți să vă petreceți timpul liber. Vreți să mă întrebați ceva înainte de a începe cursul?

Niciunul nu zise nimic. Call ar fi vrut să spună ceva, de pildă să întrebe cum se ajunge la Galerie, dar se abținu. Își amintea că, în hangar, îi spusese tatălui său că va face tot posibilul să fie exclus din Magisterium, dar în dimineața aceea se trezise cu sentimentul apăsător că poate nu-i o idee prea bună. Nu avusese niciun efect încercarea lui de a pica testele în fața Maestrului Rufus, așa că probabil că nici altceva nu avea să meargă. Era clar că Maestrul Rufus nu îi va da voie lui Call să comunice cu Alastair până când nu se va convinge că este un discipol devotat. Oricât de mult îl enerva chestia asta, trebuia să se poarte exemplar, probabil, ca Rufus să se calmeze și să-i dea voie să vorbească cu tatăl său. Abia atunci, *după* ce va reuși să ia legătura cu el, vor putea face un plan de evadare.

Ar fi vrut să fie mai entuziast în legătură cu evadarea.

— Prea bine. Aveți idee de ce am aranjat camera în acest fel?

— Presupun că vrei să te ajutăm să-ți construiești un castel de nisip, mârâi Call răutăcios. Comportamentul lui exemplar nu era chiar exemplar. Lângă el, Aaron râse scurt.

Maestrul Rufus ridică o sprânceană, dar nu reacționează în niciun fel la ce spusese Call.

— Vreau să vă așezați toți trei în cerc, în jurul movilei de nisip. Stați cum vreți voi. După ce vă așezați, vreau să vă concentrați puterea minții ca să mișcați nisipul. Încercați să simțiți puterea aerului din jurul vostru. Simțiți puterea pământului. Simțiți cum se ridică în aer de la tălpile voastre, în respirația voastră. Acum, concentrați-vă. Fir cu fir, veți separa nisipul în două grămezi – una întunecoasă și una luminoasă. Puteți începe!

Spusese asta de parcă dădea startul unei întreceri sportive, dar Call, Tamara și Aaron se uitau la el cu spaimă. Tamara a fost prima care și-a recăpătat vocea.

— Să separăm nisipul? repetă ea. Dar n-ar trebui să învățăm ceva mai folositor decât asta? Cum ar fi să împlânzim elementele sălbatice sau să navigăm cu barca sau...

— Două grămezi, zise Rufus. Una întunecoasă, alta luminoasă, începeți acum.

Se întoarse și plecă. Pe când se apropia, peretele deveni din nou transparent, iar după ce trecu prin el, se transformă din nou în piatră.

— Nu ne dă nici măcar vreo trusă de scule, nimic? întrebă Tamara cu tristețe după plecarea lui.

Cei trei erau acum singuri în încăperea fără uși și fără ferestre. Call se bucura că măcar nu era claustrofob, că altfel ar fi început să-și muște mâinile.

— Păi, zise Aaron, presupun că ar fi cazul să începem.

Nici măcar el nu reuși să pară entuziast.

Podeaua era rece, simți Call când se așază pe jos, întrebându-se cât de mult va putea dura până când frigul să-i provoace durere în picior. Încercă să nu se mai gândească la asta, uitându-se la Tamara și la Aaron, care se așezară și ei pe jos, în jurul grămezii de nisip. Toți priveau fix grămada. După un timp, Tamara ridică mâna și o parte din nisip zbură prin aer.

— Luminos, zise ea, trimițând niște fire de nisip învârtindu-se la podea.

– Întunecos.

Trimise alte fire spre podea, la o oarecare distanță.

– Luminos. Întunecos. Luminos. Întunecos.

– Nu-mi vine să cred că eram convins că școala de magie era o chestie periculoasă, zise Call uitându-se la grămada de nisip.

– Poți să mori de plictiseală, zise Aaron.

Call chicoti. Tamara se uită la ei de sus, nefericită.

– Numai gândul ăsta mă face să merg înainte.

Oricât de greu își imaginase Call că ar fi să muți firele de nisip cu mintea, nu era nici pe departe la fel de greu ca în realitate. Își aminti de alte situații când reușise să mute lucruri din loc, își aminti cum spărsese din greșeală vasul de lemn la examenul pe care îl dăduse cu Maestrul Rufus și cum atunci simțise ceva ca un bâzâit în capul lui. Se concentrează pe bâzâitul acela în timp ce fixa cu privirea nisipul, care începu să se miște. Era ca și cum ar fi mișcat un aparat cu ajutorul unei telecomenzi – nu-și folosea degetele să ridice nisipul și totuși reușea. Își simțea palmele transpirate și gâtul înțepenit – era tare greu numai să ridice un fir de nisip și să-l țină în aer destul ca să-și dea seama dacă e luminos sau întunecos. Dar și mai greu era să-l pună jos fără să turtească grămada care era acolo. De mai multe ori concentrarea lui se risipise și plasase firul de nisip în grămada în care nu trebuia. După aia trebuise să-l caute și să-l ia de acolo, ceea ce însemna și mai multă concentrare.

Nu era niciun ceas în camera cu nisip și nici Aaron sau Tamara nu purtau ceasuri, așa încât Call nu avea idee cam cât timp trecuse. În sfârșit, apărură de undeva un alt student – era lung și deșirat, îmbrăcat în albastru, cu brățară de bronz la mână, ceea ce arăta că era student în anul trei la Magisterium. Call parcă își amintea că-l văzuse dimineață în refectoriu, la masă cu sora Tamarei și cu Maestrul Rockmaple.

Call îl privi atent, ca să vadă dacă are ceva straniu în înfățișare, dar tipul zâmbi larg de sub claua ciufulită de păr șaten și le lăsă o pungă zdravănă de sendvișuri cu licheni și brânză, precum și un

urcior mare de lut, cu apă.

— Mâncați, copii! îi îndemnă el și plecă pe unde venise.

Call își dădu brusc seama că e lihnit de foame. Se concentrase ore în șir și își simțea creierul încins. Era epuizat, mult prea epuizat ca să mai facă și conversație în timp ce mânca. Mai rău era că își dădeau seama că nu reușiseră să trieze decât o mică parte din grămadă. Mormanul care rămăsese i se părea enorm.

Ăsta nu era zbor. Nu imaginea asta o avusese în minte atunci când se gândise la magie. Asta era o chestie ridicolă.

— Haide, zise Aaron, altfel rămânem să luăm și cina tot aici.

Call încercă să se concentreze din nou, focalizându-și atenția pe un singur fir de nisip, dar, din cauza furiei, concentrarea lui se risipi. Nisipul explodează, toate grămezile zburară în lături, firele de nisip se lovira de pereți și se așezară apoi într-o grămadă turtită, amestecată. Toată munca lor grea se duse pe apa sâmbetei.

Tamara trase aer adânc în piept, oripilată.

— Ce... Ce-ai făcut?

Chiar și Aaron se uită la Call ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât. Era prima oară când Call îl vedea furios pe Aaron.

— Îmi pare...

Call ar fi vrut să-și ceară scuze, dar își înghiți cuvintele. Știa că oricum nu mai conta. S-a întâmplat și gata.

— Te omor, zise Tamara foarte calm. O să-ți sortez mațele în grămezi.

— Îh! se strâmbă Call.

Într-un fel, o credea în stare.

— Bine, zise Aaron, respirând adânc pentru a se calma, cu mâinile în păr, de parcă ar fi vrut să-și bage furia înapoi în cap. Ok, asta e, va trebui s-o luăm de la capăt.

Tamara trase un șut în nisip, apoi se așeză din nou și reluă efortul minuțios de a muta firele de nisip cu mintea. Nici măcar nu se mai uită în direcția lui Call, care încercă să se concentreze din nou, cu ochii plini de furie. Când Maestrul Rufus veni să le spună că pot

merge la cină și apoi la culcare, Call simțea că-i vâjâie capul și era ferm hotărât să nu mai meargă în viața lui pe plajă. Aaron și Tamara nu se mai uitară la el cât timp au mers pe coridoare.

Refectoriul era plin de copii care sporovăiau veseli, mulți chicoteau și râdeau. Call, Tamara și Aaron stăteau în ușă, în spatele Maestrului Rufus, și se uitau cu ochii tulburi în fața lor. Toți aveau nisip în păr și urme murdare pe față.

— Eu voi mânca împreună cu ceilalți maestri, zise Rufus. În seara asta sunteți liberi să faceți ce vreți.

Mișcându-se ca niște roboți, Call și ceilalți își luară mâncarea – supă de ciuperci, grămezi de licheni divers colorați și o budincă, ciudat de opalescentă, ca desert – și se duseră să se așeze lângă un grup de studenți tot din Anul de Fier. Call îi recunoscuse pe unii dintre aceștia, pe Drew, Jasper și Celia. El se așeză vizavi de Celia, care nu îi vărsă din primul moment castronul de supă în cap, așa cum i se întâmplase la ultima lui școală – așa că era un semn bun. Cineva din celălalt capăt al mesei îl strigă pe Aaron, iar acesta se duse să se așeze acolo.

Tamara se grăbi la masa surorii sale, cu copiii mai mari. Brățările lor străluceau cu sclipiri de cupru, de argint, unele chiar de aur.

Maeștrii stăteau adunați la o masă rotundă din partea cealaltă a camerei, probabil storcându-și mintea să inventeze alte metode de tortură pentru copii. Call era sigur că a văzut cum mai mulți dintre ei aveau un zâmbet sinistru. În timp ce privea, își făcură apariția trei oameni în uniforme verzi – două femei și un bărbat – care intrară pe ușă. Ei se înclinară ușor în fața mesei maestrilor.

— Sunt membrii Adunării, îl informă Celia pe Call. Este forma noastră de guvernământ, instaurată după cel de-al Doilea Război al Magilor. Ei speră că unul dintre copiii mai mari se va dovedi a fi un mag al haosului.

— Ca tipul ăla, Inamicul Morții? întrebă Call. Și ce se întâmplă dacă găsesc magi ai haosului? Îi omoară?

Celia își coborî vocea.

— Nu, evident că nu! Ei *vor* să găsească un mag al haosului. Se spune că numai un Makar poate opri un Makar. Atât timp cât este singurul Makar în viață, Inamicul are un avantaj asupra noastră.

— Și dacă au doar *o bănuială* că cineva de aici are puterea, ei se înființează ca să verifice, zise Jasper, aplecându-se ca să fie mai aproape de discuție. Sunt disperați.

— Nimeni nu crede că Pactul va dura prea mult, spuse Gwenda. Iar dacă războiul începe din nou...

— Păi și de ce cred că aici ar putea să găsească ceea ce-i interesează pe ei? întrebă Call.

— Cum spuneam, îi răspunse Jasper, sunt disperați. Dar nu e cazul să fii speriat, punctajul tău e prea jalnic. Magii haosului chiar trebuie să fie buni la magie.

Un minut, Jasper se purtase ca o ființă umană normală, dar se pare că minutul se încheiase. Call se uită urât la el.

Toți copiii vorbeau despre prima lor lecție. Drew le spunea că Maestrul Lemuel fusese foarte dur la ore și voia să afle ce maestru mai era ca el. Toți vorbeau în același timp, iar unele povestiri pe care le auzi Call îi sugerau niște lecții mult mai puțin frustrante și mai amuzante decât lecția lui.

— Maestra Milagros ne-a dat voie să pilotăm barca, se mândri Jasper. Erau niște cascade mici. Ziceai că facem rafting pe o apă curgătoare. Fain!

— Minunat! zise Tamara fără niciun pic de entuziasm.

— Jasper a reușit să ne facă să ne rătăcim, zise Celia, mestecând calm o bucată de lichen, iar ochii lui Jasper scăpărară de mânie.

— N-a durat decât un minut, zise Jasper. A fost foarte bine.

— Maestrul Tanaka ne-a arătat cum să facem mingi de foc, zise un băiat pe care îl chema Peter, iar Call își aminti că Tanaka era maestrul care făcuse selecția după Milagros.

— Am ținut focul în mână și nu ne-am ars deloc.

Ochii lui Peter scânteiau.

— Maestrul Lemuel a aruncat cu pietre în noi, zise Drew.

Toți copiii se holbară la el.

— Ce? strigă Aaron.

— Drew, șopti Laurel, un alt ucenic al Maestrului Lemuel. Nu-i adevărat. Ne arăta cum să facem mai multe pietre cu mintea noastră. Drew s-a nimerit în calea unei pietre.

Așa se explică vânătaia urâtă de pe clavicula lui Drew, gândi Call, simțind că parcă i se face rău. Își amintise că tatăl lui îi povestea despre maestrii cărora nu le pasă dacă rănesc studenții.

— Mâine va fi metal, zise Drew. Pun pariu că o să arunce în noi cu niște cuțite.

— Aș prefera să se arunce în mine cu cuțite decât să-mi petrec toată ziua într-un morman de nisip, zise Tamara, fără pic de compasiune. De cuțite, cel puțin, poți să te ferești.

— Se pare că Drew nu poate, rânji Jasper. Pentru prima dată se lua de altcineva în afară de Call, care, însă, nu simți nicio satisfacție.

— E imposibil să fie numai lecții de-astea pe aici, zise Aaron, doar cu jumătate din vocea lui liniștită. Nu-i așa? Trebuie să fie și ceva distractiv. Unde e locul acela despre care ne spunea Maestrul Rufus?

— Am putea să mergem la Galerie după cină? întrebă Celia, adresându-i-se direct lui Call. Acolo sunt jocuri.

Jasper păru enervat. Call știu în momentul acela că trebuie să meargă cu Celia la Galerie, indiferent ce-o fi acolo. Orice lucru care îl enerva așa de tare pe Jasper merita să fie făcut, și, apoi, oricum trebuia să învețe să navigheze prin Magisterium, să-și facă o hartă din alea cum găsești la jocurile video.

Trebuia să-și facă un traseu pentru evadare.

Call dădu din cap și luă o furculiță de licheni. Aveau gust de friptură. Aruncă o privire spre Aaron, care părea și el foarte obosit. Call își simțea corpul greu ca de plumb. Mâine avea să caute ieșirea din Magisterium.

— Nu prea am chef de jocuri, îi spuse el Celiei. Altă dată.

*

— Poate că ziua de azi a fost un test, zise Tamara în timp ce se îndreptau spre camerele lor, după cină. Adică, poate ne testează răbdarea sau supunerea. Poate mâine vom face antrenamente adevărate.

Aaron, care își plimba o mână pe ziduri, în mers, se gândi o clipă până să răspundă.

— Mda. Poate.

Call nu zise nimic. Era prea obosit.

Magia pe care o găsea aici era muncă grea.

*

A doua zi, speranțele Tamarei se spulberară când se întoarseră să termine sortarea în același loc, pe care Call îl botezase Camera Nisipului și a Plictiselii. Mai era o groază de nisip de sortat. Call se simți din nou vinovat.

— Dar când terminăm, i se adresă Aaron Maestrului Rufus, o să facem și alte chestii, nu?

— Deocamdată concentrați-vă pe sarcina de acum, răspunse magul enigmatic, ieșind din cameră prin zid.

Se așezară la muncă cu oftaturi. Sortarea nisipului a durat toată săptămâna, Tamara își petrecea timpul liber de după lecții cu sora ei, cu Jasper sau cu alți studenți-moștenitori cu aspect scump, iar Aaron își petrecea timpul cu toată lumea, în timp ce Call stătea bosumflat în cameră. Apoi a mai trecut o săptămână de sortat nisip – mormanul părea să se facă tot mai mare și mai mare, de parcă cineva ar fi vrut ca testul acesta să nu se termine niciodată. Call auzise că există o formă de tortură, în care o picătură de apă e lăsată să picure continuu pe fruntea cuiva, până când acesta o ia razna. Nu prea înțelesese până în acest moment cum era posibil asta, dar acum înțelegea.

Trebuie să existe o metodă mai simplă pentru chestia asta, se gândea el, dar partea de creier care se ocupă cu strategiile trebuie că era aceeași care se ocupa și cu magia, fiindcă nu îi venea nicio idee.

— Fraților, zise Call în cele din urmă, uite, voi sunteți buni la asta, corect? Cei mai buni magi la teste. Cel mai bine cotați.

Cei doi îl priviră fără o vorbă, cu ochi de gheață. Aaron părea că fusese lovit în cap de un bolovan, într-un moment când nu era nimeni atent.

— Mă rog, zise Tamara, care nu părea prea mândră de asta. Cei mai buni din anul nostru, oricum.

— Ok, perfect, eu sunt groaznic. Cel mai rău. Am fost pe ultimul loc și deja v-am făcut o groază de necazuri, e clar că nu mă pricep. Dar trebuie să fie o metodă mai rapidă. Trebuie să fie ceva ce ar trebui să facem. Ar trebui să învățăm ceva din lecții. N-aveți nicio idee? Nimic? În vocea lui era o notă rugătoare.

Tamara ezită. Aaron clătină din cap.

Call văzu ezitarea Tamarei.

— Ce? Ar fi ceva?

— Bine, există niște principii magice, niște... modalități speciale de a te folosi de elemente, zise ea, și cozile ei se mișcau încoace și încolo, după cum își schimba poziția. Sunt chestii pe care Maestrul Rufus nu cred că ar vrea să le știm.

Aaron dădu din cap nerăbdător, iar speranța de a scăpa din această cameră îi lumina fața.

— Știți că Rufus ne zicea cum să simțim puterea care se află în pământ și toate chestiile alea?

Tamara nu se uita la ei. Privea fix grămezile de nisip, ca și cum era concentrată pe ceva foarte îndepărtat.

— Ei, bine, ar mai fi o posibilitate să capeți mai multă putere, mai repede. Dar ar trebui să ne deschidem înspre elementul respectiv... și... ei bine, să mâncăm un fir de nisip.

— Să mâncăm nisip?! sări Call. Glumești, nu?

— E destul de riscant, din cauza chestiilor care se zic în Primul Principiu al Magiei. Dar tocmai din cauza asta și funcționează. Ești mai aproape de element – adică, dacă faci magie cu pământul, mănânci pietre sau nisip, magii focului mănâncă chibrituri, magii

aerului ar trebui să bea sânge. Nu e o idee prea bună, dar...

Call își aminti cum rânjea Jasper la Probă, privindu-și degetul însângerat. Inima începu să-i bubuie.

– De unde știi asta?

Tamara se uită fix la perete. Respiră adânc.

– De la tata. El m-a învățat asta. Pentru situații de urgență, zicea el, dar considera că un test, de exemplu, e o situație de urgență. Nu am făcut asta niciodată până acum, pentru că mă cam sperie – dacă obții prea multă putere și nu poți s-o controlezi, riști să fii înghițit de elementul respectiv. Îți distruge sufletul și îl înlocuiește cu foc, apă, aer, pământ sau haos. Devii o creatură a acelui element. Un element.

– Cum erau șopârlele alea? întrebă Aaron.

Call se simți ușurat că nu a trebuit să pună el această întrebare.

Tamara clătină din cap.

– Elementele au tot felul de forme. Pot fi mici, ca șopârlele acelea, sau mari și pline de magie, ca balaurii, dragonii sau șerpii de mare. Sau pot avea formă umană. Așa că trebuie să avem grijă.

– Eu pot să am grijă, zise Call. Tu ce zici, Aaron?

Aaron își trecu mâna murdară de nisip prin părul lui blond și ridică din umeri.

– Orice e mai bine decât asta și dacă terminăm mai repede decât se așteaptă Maestrul Rufus, va trebui să ne dea altceva de făcut.

– Bine. Uite cum facem!

Tamara își umezi vârful unui deget cu limba, atinse o grămadă de nisip și câteva fire de nisip se și prinseră. Apoi își băgă degetul în gură.

Call și Aaron făcură la fel. Când Call își băgă degetul în gură, îi veni în minte ce ar fi răspuns el dacă acum o săptămână i-ar fi zis cineva că va sta într-o grotă subterană mâncând nisip. Nisipul nu avea gust rău – de fapt, nu avea gust de nimic. Înghiți firele aspre și așteptă.

– Și acum ce facem? întrebă el după câteva secunde. Începea să fie puțin agitat. Dar lui Jasper nu i s-a întâmplat nimic la test, își

spuse el. Nici lor nu li se va întâmpla nimic.

– Acum ne concentrăm, zise Tamara.

Call se uită la grămada de nisip. De data aceasta, când își fixă concentrarea asupra grămezii, i se păru că simte fiecare fir de nisip. În capul lui străluceau particule minuscule de scoici, alături de particule de cristal, pietricele gălbui și de stâncă. Încercă să-și imagineze că ridică toată grămada în mâini. Ar fi grea, iar nisipul i s-ar scurge printre degete și ar cădea pe jos. Încercă să nu se mai gândească la ce era în jurul lui – la Tamara și Aaron, la piatra rece de sub ei, la slaba adiere care plutea prin cameră – și își focaliză concentrarea numai pe lucrurile care contau cu adevărat: el și grămada de nisip. Nisipul părea perfect solid și ușor, la fel ca spuma poliuretanică. Era ușor să-l ridici. Putea să-l ridice într-o singură mână. Cu un deget. Cu un... gând. Își imaginează că-l ridică și că-l separă...

Grămada se clătină, din vârf căzându-i câteva firișoare, apoi se ridică. Stătea deasupra lor ca un mic nor de furtună.

Tamara și Aaron priveau fix și ei. Call se sprijini în mâini. Picioarele lui erau pline de înțepături și furnicături. Probabil că nu avusese o poziție bună. Se concentrase prea tare și nu a observat.

– E rândul vostru, zise el, și avea impresia că acum pereții erau mai aproape, că putea simți pulsul pământului de sub el.

– Sigur că da, zise Aaron. Norul de nisip se rupse în două jumătăți, una alcătuită din nisip mai deschis la culoare, alta din nisip întunecat. Tamara ridică mâna și desenă în aer o spirală molatică. Call și Aaron priveau uluiți cum nisipul se învolbură în tot felul de forme deasupra lor.

Ușa se dădu de perete. Maestrul Rufus stătea în prag, cu chipul împietrit ca o mască. Tamara scoase un sunet ca un scâncet, iar grămada de nisip plutitoare se prăbuși la pământ, ridicând nori de praf, ce îl făcură pe Call să tușească.

– Ce ați făcut? întrebă Maestrul Rufus.

Aaron se îngălbenise.

— Eu... noi... n-am vrut să...

Maestrul Rufus făcu un gest scurt spre el.

— Aaron, taci din gură. Callum, vino cu mine.

— Ce? izbucni Call. Dar eu... nu e corect!

— Vino. Cu. Mine, repetă Rufus sacadat. *Acum.*

Call se ridică în picioare cu băgare de seamă, fiindcă piciorul bolnav îl durea. Aruncă o privire înspre Tamara și Aaron, dar ei se uitau în jos, privind-și mâinile. *Cam asta e loialitatea*, se gândi el și îl urmă pe Maestrul Rufus afară din cameră.

Rufus îl conduse pe un drum scurt, prin niște coridoare întortocheate, direct în biroul său. Nu era deloc așa cum se așteptase Call. Mobila de aici era modernă. Pe un perete erau rafturi de oțel pline cu cărți, iar în partea opusă era o canapea de piele elegantă, mare cât un pat. Într-o parte a camerei erau prinse în piuneze o grămadă de foi, pe care erau un fel de ecuații, dar în loc de cifre erau niște simboluri ciudate. În fața acestui perete era o masă de lucru din lemn masiv, plină de pete, iar pe ea erau tot felul de cuțite, cupe și animale împăiate cu aspect curios. Alături de câteva obiecte ciudate, care semănau cu niște capcane de șoareci sau ceasuri, se afla o cușcă micuță, iar înăuntru un animal viu – una dintre acele șopârle cu străluciri albastre pe spate. Biroul lui Rufus era înghesuit într-un colț și avea un aspect vintage, în contrast cu restul mobilei. Pe birou era un recipient de sticlă, în care se învârtea o mică tornadă.

Call nu-și putea lua ochii de la ea, așteptându-se ca în orice moment să spargă borcanul.

— Callum, ia loc! zise Maestrul Rufus, arătând spre canapea. Vreau să-ți explic de ce te-am adus în Magisterium.

CAPITOLUL OPT

Call se holbă la el. După două săptămâni de sortat nisip, nu se mai amăgea că Maestrul Rufus va fi vreodată sincer și direct cu el. De fapt, își dădea seama că nu se mai aștepta că va afla vreodată de ce se afla el în Magisterium.

— Așază-te! zise din nou Rufus, iar de această dată Call se conformă, încordat din cauza piciorului, care începuse să-l doară. Canapeaua părea foarte confortabilă după atâtea ore petrecute pe podeaua rece de piatră, așa că se cufundă cu plăcere în ea.

— Cum ți se pare școala noastră până acum?

Înainte să apuce să răspundă, Call auzi un zgomot, ca un vânt puternic. Clipi și observă că zgomotul venea din globul de pe biroul Maestrului Rufus. Mica tornadă din interior părea că se înnegrise și începea să capete formă. În clipa următoare luă forma miniaturală a unui membru din Adunare, îmbrăcat în uniformă militară. Era un bărbat cu părul foarte negru. Acesta privi clipind în jurul lui.

— Rufus, strigă el, Rufus, ești acolo?

Rufus făcu un gest de nerăbdare și întoarse globul invers.

— Nu acum! zise el spre glob, iar imaginea din interior luă din nou aspectul unei tornade.

— Chestia aia e ca un telefon? întrebă Call, uluit.

— E un fel de telefon, confirmă Rufus. Așa cum v-am mai spus, concentrația de magie a elementelor interferează cu orice tehnologie. În afară de asta, noi preferăm să facem totul în felul nostru.

— Tatăl meu e mai mult ca sigur îngrijorat că nu am dat niciun semn de viață până acum, începu Call.

Maestrul Rufus se rezemă de birou, încrucișându-și brațele pe pieptul lui larg.

— Mai întâi, zise el, vreau să știu ce crezi despre Magisterium și despre practica pe care o faci aici.

— Simplu, zise Call. Mi se pare plictisitoare și fără sens, dar simplă.

Rufus schiță un zâmbet.

— Ce ai făcut acolo a fost foarte inteligent, zise el. Vrei să mă superi și îți imaginezi că în felul acesta te voi trimite acasă. Iar tu crezi că vrei să pleci acasă.

De fapt, Call renunțase la planul acela. Dar pentru el era un lucru firesc să spună chestii enervante. Ridică din umeri.

— Probabil că te întrebi de ce te-am ales pe tine, continuă Rufus. Tocmai pe tine, care erai ultimul pe listă... dintre toți. Cel mai puțin priceput dintre potențialii magi. Presupun că-ți închipui că am văzut ceva în tine. Un potențial pe care ceilalți maștri nu l-au văzut. Un fel de izvor de calitate fără nicio stavilă. Poate chiar ceva care îmi amintește de mine.

Tonul lui era ușor ironic. Call tăcea.

— Te-am ales, continuă Rufus, pentru că ai într-adevăr calitate și puteri magice, dar mai ai și multă furie. Și nu ai control aproape deloc. Nu am vrut să fii o povară pentru ceilalți magi. Și nici nu am vrut să te alegă fără să știe despre ce e vorba.

Ochii lui urmărirea câteva clipe tornada din globul de sticlă.

— Cu mulți ani în urmă, am făcut o mare greșeală cu unul dintre studenții mei. O greșeală care a avut niște urmări foarte grave. Te-am luat pe tine ca o formă de penitență.

Stomacul lui Call părea că vrea să se chircească precum un cățel lovit cu piciorul. Era dureros să ți se spună că ești așa de neplăcut încât poți fi considerat pedeapsa cuiva.

— Atunci, trimite-mă acasă! izbucni el. Dacă m-ai luat numai ca să-i scutești pe ceilalți magi de educarea mea, mai bine trimite-mă acasă!

Rufus scutură capul.

— Tot nu înțelegi, zise el. Puterile magice lipsite de control, ca în cazul tău, reprezintă un adevărat pericol. Dacă te-aș trimite înapoi în micul tău orașel, ar fi ca și cum aș arunca acolo o bombă. Dar nu-ți face iluzii, Callum! Dacă vei continua să nu respecti regulile și vei refuza să înveți să-ți controlezi puterile, chiar te voi trimite acasă. Dar mai întâi îți voi lega magia.

— Îmi vei lega magia?

— Da. Până la momentul în care un mag ajunge să treacă de Prima Poartă, la sfârșitul Anului de Fier, un maestru poate să-i lege magia. Nu vei mai avea nicio legătură cu elementele, nu vei mai putea să-ți folosești puterile. Și îți vom lua și amintirile legate de magie, așa încât nu îți vei aminti decât că e ceva care îți scapă, ceva foarte important din tine, dar nu vei ști niciodată ce este acel lucru. Tot restul vieții tale va fi chinuit de senzația de pierdere a ceva de care nici nu știi când s-a întâmplat. Așa vrei să fie?

— Nu, șopti Call.

— Dacă îmi dau seama că îi tragi înapoi pe ceilalți sau dacă văd că refuzi să înveți, ai terminat cu școala! Dar dacă reușești să treci de anul acesta și pătrunzi pe Prima Poartă, atunci nimeni nu va mai putea să-ți ia vreodată puterile magice. Rezistă anul acesta, iar apoi n-ai decât să renunți la Magisterium, dacă vei vrea, normal. Peste un an ai să știi destul ca să nu mai fi un pericol pentru restul lumii.

Gândește-te la asta, Callum Hunt, și sortează-ți nisipul așa cum te-am instruit eu. Fir cu fir.

Maestrul Rufus făcu o pauză, apoi, cu un gest, îi arătă lui Call că poate pleca.

— Gândește-te la ce ți-am spus și hotărăște-te ce vrei!

*

Concentrarea pe sortarea nisipului era mai enervantă ca până acum, știind că exista o soluție mai deșteaptă pentru asta. Pentru prima dată, Call simțea că ar fi bine să se comporte ca o echipă, ba chiar ar fi bine să fie prieteni.

Acum, Tamara și Aaron se concentrau tăcuți și, când se uitau la el, nu îi mai întâlneau privirea aceea fixă. Probabil că erau supărați pe el, se gândea Call. El fusese cel care insistase să găsească altă soluție pentru îndeplinirea sarcinii. Și chiar dacă numai pe el îl târâse Rufus în biroul lui, toți trebuiau să suporte consecințele. Se poate că Tamara credea chiar că o pârâse. Pe deasupra, magia lui fusese cea care le stricase toate munca în prima zi. Era o povară pentru echipă și toți știau asta.

Bine, reflectă Call. Din ce a spus Maestrul Rufus, am înțeles că tot ce trebuie să fac este să trec de anul întâi, așa că asta o să și fac. Și am să fiu cel mai bun mag de aici, tocmai fiindcă nimeni nu crede că sunt în stare. Până acum n-am încercat niciodată cu adevărat, dar acum voi încerca. O să fiu mai bun decât voi doi la un loc și, apoi, când veți fi impresionați de ce pot să fac și o să vreți să fiți prietenii mei, o să vă întorc spatele și o să vă spun că nu am nevoie nici de voi, nici de Magisterium. Din clipa în care voi trece de Prima Poartă, când nu va mai putea nimeni să-mi lege magia, o să plec acasă și nimeni nu mă va mai putea opri.

Asta o să-i spun și tatei, când o să ajung la telefonul-tornadă.

Tot restul zilei nu făcu altceva decât să mute nisipul cu puterea minții, dar nu o mai făcu la fel ca până atunci, chinându-se să prindă fiecare fir de nisip și împingându-l cu eforturi disperate ale minții sale, ci își permise să experimenteze. Încercă o abordare mai

simplă... să rostogolească nisipul și nu să-l ridice în aer. Apoi încercă să mute deodată mai multe fire de nisip. La urma urmelor, mai făcuse asta. Șmecheria era să se gândească la grămadă ca la un tot unitar – un nor de nisip – nu ca și cum ar fi trei sute de fire de nisip individuale.

Poate reușește să facă la fel și acum, gândindu-se, de exemplu, la nisipul întunecat ca la un tot.

Încercă, trăgând în mintea lui de el, dar erau prea multe fire de nisip și își pierdu concentrarea. Renunță la ideea asta și își propuse să ia doar cinci fire de nisip întunecat. Pe acestea reuși să le miște și să le rostogolească spre grămadă.

Se lăsă pe spate, uimit, cu sentimentul că a reușit ceva incredibil. Vru să-i spună și lui Aaron, dar se răzgândi și își ținu gura, exersând mai departe noua lui tehnică, la care devenea tot mai bun, ajungând să mute chiar douăzeci de fire deodată. Mai mult de atât nu reușise, deși încercase din răputeri. Aaron și Tamara vedeau ce făcea, dar niciunul nu spunea ceva și nici nu încercau să facă la fel ca el.

În noaptea aceea, Call visă nisip. Parcă stătea întins pe o plajă, încercând să construiască un castel pentru o cârțiță care fusese surprinsă de o furtună, dar vântul bătea cu putere și împrăstia nisipul, iar apa se apropia din ce în ce mai mult. Într-un târziu, frustrat, se ridică și lovi castelul cu picioarele, care se prăbuși, dar se transformă într-un monstru cu mâini și picioare uriașe. Monstrul îl fugări pe plajă și fu cât pe ce să-l prindă de mai multe ori, dar de fiecare dată reușise să scape.

Când se apropia, îi striga cu vocea Maestrului Rufus: *Amintește-ți ce spunea tatăl tău despre magie, băiete! Îți va lua totul!*

*

A doua zi, Maestrul Rufus nu îi mai lăsă siguri, așa cum făcea de obicei. Se așeză într-un colț îndepărtat al Camerei de Nisip și Plictiseală, scoase o carte și un pachet de hârtie lucioasă și începu să citească. După vreo două ore, el desfăcu pachetul. Era un sandwich cu

pâine de seară, șuncă și brânză.

Părea indiferent la metoda lui Call, cu ajutorul căreia muta mai multe fire de nisip deodată, așa că începură și ceilalți doi să facă la fel. Acum grămada se micșoră simțitor.

În ziua aceea chiar au reușit să termine de sortat înainte de cină. Maestrul Rufus se uită la ce făcuseră, dădu din cap satisfăcut, apoi lovi grămezile cu piciorul, făcând din nou una singură.

– Mâine veți sorta nisipul pe cinci nuanțe! îi anunță el.

Cei trei scoaseră același geamăt.

*

Așa a mai trecut încă o săptămână și jumătate. După ore, Tamara și Aaron nu-l mai băgau în seamă pe Call, care, la rândul lui, îi ignora. Dar începuseră să se perfecționeze în mutarea nisipului – erau mai buni, mai exacti și puteau acum să mute mai mult nisip deodată.

În tot acest timp, la masă, auzeau discuții despre lecțiile la care participau ceilalți ucenici, care păreau mult mai interesante decât mutarea nisipului – mai ales că lecțiile acelea începuseră să arate și niște rezultate. Exact ca atunci când Drew își dădu foc și arse complet una dintre bărci, pârbind chiar și părul lui Rafe, până când acesta reuși să-l stingă. Sau când studenții lui Milagros și Tanaka exersau împreună, iar Kai Hale a scăpat o șopârlă-element pe sub cămașa lui Jasper (pentru asta, Call considera că ar fi meritat o medalie). Sau când Gwenda a ajuns la concluzia că-i place așa de mult ciuperca-pizza, încât, dorind să aibă mai multă, a umflat-o până i-a scos pe toți din refectoriu, chiar și pe maștri. Vreme de câteva zile nu au mai putut intra acolo, până când au reușit, în sfârșit, să-i stopeze creșterea, după care au tăiat-o în bucăți ca să elibereze refectoriul.

Cina din seara în care intrară din nou în refectoriu a constat în licheni și multă budincă – ciuperci nu mai erau deloc. Interesant la licheni era faptul că nu aveau niciodată același gust – uneori ziceai că

e friptură, alteori ziceai că e taco de pește sau legume cu sos picant, chiar dacă aveau aceeași culoare. Budinca cenușie din seara aceea avea gust de caramel. Când Call trecu pe lângă Celia, în timp ce se ducea să-și pună a patra porție de budincă, aceasta îl lovi în joacă cu lingura pe mână.

— Haide, de ce nu vii și tu la Galerie? întrebă ea. Acolo au niște gustări foarte bune.

Call se uită spre masa unde stăteau Aaron și Tamara, care făcu un gest aprobator. Cei trei erau încă destul de reci și nu prea vorbeau între ei decât dacă era nevoie. Call se întrebă dacă aveau de gând să-l ierte vreodată sau avea să fie tot timpul o atmosferă ciudată.

Call își lăsă farfuria pe masă și, câteva minute mai târziu, se trezi în mijlocul unui grup vesel de studenți din Anul de Fier, care se îndreptau spre Galerie. Pe drum, Call observă că strălucirea cristalelor de pe pereți făcea ca tot drumul să pară acoperit de un strat subțire de zăpadă.

Se întrebă dacă vreunul dintre coridoarele acelea ducea și spre biroul Maestrului Rufus. În fiecare zi se gândea cum ar fi putut să se furișeze acolo pentru a folosi telefonul-tornadă. Dar, până când Maestrul Rufus îi va învăța cum să navigheze, avea nevoie să găsească o altă rută.

Trecură printr-o zonă necunoscută din tuneluri, care părea că merge ușor în pantă, și care trecea peste un lac subteran. Era pentru prima oară când pe Call nu îl deranjă distanța mare pe care o parcurseseră, fiindcă în partea aceasta de grotă erau tot felul de chestii interesante la care te puteai uita – o formațiune de calcit alb, ce părea o cascadă înghețată, excrescențe de piatră care semănau cu niște ouă-ochi și stalagmite care deveniseră albastre sau verzi datorită cuprului conținut în rocă.

Call, care se mișca mai greu decât ceilalți, rămăsese în urmă, dar Celia îl așteptă și intră în vorbă cu el. Ea îi arătă niște chestii pe care nu le mai văzuse până atunci, cum ar fi niște găuri mari, în partea de sus a peretelui, unde stăteau lilieci și salamandre. Trecură printr-o

sală mare, circulară, de unde porneau două coridoare. Deasupra unuia scria *Galerie*, cu niște litere de cristal strălucitor, de rocă. Pe cealaltă puteai citi *Poarta Misiunii*.

— Ce-i aia? întrebă Call.

— E o altă ieșire din grotă! răspunse Drew, care auzise și el întrebarea, apoi păru ciudat de vinovat, de parcă nu ar fi trebuit să spună asta.

Poate că nu doar Call nu înțelegea regulile școlii de magie. Privindu-l mai atent pe Drew, observă că și el părea la fel de epuizat ca și Call.

— Numai că nu poți să ieși pur și simplu pe acolo, adăugă Celia, aruncându-i lui Call o privire ironică, de parcă i-ar fi trecut prin cap că el, cum aude ceva despre o ieșire, se și gândește să evadeze. E folosită numai de către discipolii care pleacă în misiuni.

— În misiuni? întrebă Call, în timp ce mergeau în urma celorlalți spre Galerie.

Își amintea vag că ea îi povestise ceva despre misiunile astea, atunci când îi explicase de ce nu se află toți studenții la masă.

— Însărcinări pe care le primesc de la maeștri. Se luptă cu elementele. Se luptă cu Călăreții Haosului, zise Celia. Știi tu, chestii de-ale magilor.

Perfect, se gândi Call. *Culege niște mătrăgună mortală și pe drumul de întoarcere omoară și un balaur. Nicio problemă.* Dar nu voia s-o supere pe Celia, mai ales că era cam singura care încă mai vorbea cu el, așa că își păstră pentru el cugetările.

Galeria era uriașă, cu un tavan care avea cel puțin treizeci de metri, la un capăt al sălii fiind un lac ce se întindea până departe, plin de o mulțime de insule mititele. Câțiva copii se jucau în apa ce părea să fiarbă ușor. Pe unul dintre pereții de cristal era proiectat un film – Call îl mai văzuse, dar era convins că scenele de pe ecran nu semănau cu cele din versiunea pe care o văzuse el.

— Îmi place la nebunie faza asta! zise Tamara, grăbindu-se să ajungă în fața ecranului, unde copiii stăteau pe niște fotolii uriașe, de

catifea, dispuse pe mai multe rânduri.

Jasper apăru ca de nicăieri și se postă lângă Tamara. Aaron avea un aer ușor bulversat, dar se duse și el acolo.

— Hai să guști băuturile acidulate! zise Celia, trăgându-l pe Call de mână spre un bar de piatră unde dozatorul din sticlă pentru băuturi, ce părea plin cu apă, era flancat de trei stalactite. Ea luă un pahar, îl umplu sub jetul care curgea cumva răsucit, apoi îl puse sub una dintre stalactite. Un jet de lichid albastru intră în apă, iar în pahar apăru un fel de minivârtej, care amestecă lichidul transparent cu cel albastru. Suprafața paharului se umplu cu bule de aer.

— Hai, gustă! îl rugă Celia.

Call privi paharul cu neîncredere, apoi îl luă și-l dădu repede peste cap. Avu senzația că un fel de cristale de coacăze, caramel și căpșuni îi explodează în gură.

— Asta chiar e fantastic! zise el după ce înghiți băutura.

— Favoritul meu e cel verde, zise Celia, zâmbind încântată cu ochii la paharul pe care și-l umpluse. Are gust de acadea topită.

Erau o grămadă de gustări cu aspect interesant pe barul acela – boluri cu cristale strălucitoare, care erau clar pline de zahăr, covrigei cu sare în formă de simboluri alchimice și un castron ce părea plin cu niște chipsuri crocante de cartofi, la prima vedere, dar, dacă te uita mai atent, aveau o nuanță aurie mai închisă. Call încercă unul. Semăna perfect la gust cu popcorn cu unt.

— Hai, zise Celia, apucându-l de încheietura mâinii. Pierdem filmul!

Îl trase după ea spre fotoliile catifelate. Call merse destul de ezitant.

Relația lui cu Tamara și Aaron nu era chiar grozavă. Se gândi că poate ar fi fost mai bine să-i evite și să exploreze Galeria singur. Dar se părea că oricum nimeni nu îl bagă în seamă; toată lumea se uita la filmul proiectat pe perete. Jasper se apleca întruna spre Tamara să-i spună câte ceva la ureche, iar ea chicotea; Aaron, în partea cealaltă, sporovăia cu Kai. Din fericire, erau destul de mulți copii mai mari

acolo, așa încât Call se putea așeza liniștit mai departe de grupul lui fără să pară că îi evită.

După ce se relaxă în fotoliu, Call observă că, de fapt, filmul nu era proiectat într-un mod obișnuit. Mase solide de aer colorat se mișcau în fața peretelui de stâncă, culorile se învârteau și se rostogoleau cu o viteză imposibilă, creând iluzia ecranului.

— Magie cu aer, zise el, ca pentru sine.

— Alex Strike face filmele, zise Celia, care își ținea genunchii strânși la piept și privea țintă la ecran. Poate îl știi.

— De ce ar trebui să-l știi?

— E în Anul de Bronz. Unul dintre cei mai buni studenți. Uneori îl asistă pe Maestrul Rufus la cursuri.

În vocea ei se simțea admirația.

Call privi peste umăr, în spate. În umbră, după ce se terminau rândurile, se afla un fotoliu mai înalt. Șatenul ciufulit care le adusese sendvișuri în ultima vreme stătea acolo, cu ochii țintă la ecranul din fața lui. Degetele lui se mișcau înainte și înapoi, ca și cum ar fi fost un păpușar. Formele de pe ecran erau controlate de mișcărilor lui.

Asta-i tare de tot, șopti o voce mică și ticăloasă din capul lui Call. *Vreau să fac și eu așa*. Call își redusese vocea la tăcere. O să plece imediat ce va trece de Prima Poartă a Magiei. Nu va ajunge niciodată să fie în Anul de Cupru sau în Anul de Bronz sau în alt an, în afară de asta.

Când filmul se termină, deși Call putea să jure că în *Războiul stelelor* nu era nicio scenă în care Darth Vader să danseze conga cu Ewoks... dar nu văzuse filmul decât o dată – toată lumea sări în picioare și începuseră să aplaude. Alex Strike își dădu părul pe spate și zâmbi. Când îl văzu pe Call, îl salută dând ușor din cap.

Curând după aceea, toți copiii se împrăștiară prin sală, în căutarea altor activități amuzante. Era ca o sală de jocuri video, gândi Call, dar fără niciun supraveghetor. Era o piscină cu apă caldă, în care apa făcea bule de aer colorat. Unii studenți mai mari, printre care sora Tamarei și Alex, înotau în piscină și se distrau făcând un fel de dans ce producea vârtejuri la suprafața apei. Call își băgă puțin picioarele

în piscină – era o senzație foarte plăcută după atâta drum – apoi se duse lângă Drew și Rafe, care hrăneau lilieci îmblânziți, ce se așezaseră pe umerii lor cât timp ei le ofereau bucățele de fructe. Drew chicoti tot timpul, fiindcă aripile moi ale liliecilor îi gădilau obrajii. Mai târziu, Call se duse lângă Kai și Gwenda să joace un joc ciudat, în care trebuia să lovești o minge albastră de foc – ce se dovedi a fi rece, atunci când aceasta l-a lovit din greșeală în piept. Uniforma lui cenușie era plină de țurțuri de gheață, dar lui nu îi păsa. În Galerie era așa de plăcut, încât uitase cu totul de Maestrul Rufus, de tatăl său, de magia legată și chiar de antipatia lui Aaron și a Tamarei pentru el.

Oare o să-mi fie greu să renunț la toate astea? se întrebă el. Își imagină cum ar fi să fie un mag, să se joace în izvoare pline de bule și să creeze în aer filme. Își imagină cum ar fi să fie bun la chestiile astea, să fie unul dintre maestri chiar. Dar apoi își imagină cum tatăl său stă singur la masa din bucătărie, făcându-și griji pentru el, și se simți îngrozitor.

Când Drew, Celia și Aaron porniră spre cameră, se hotărî să plece cu ei. Dacă mai stătea mult, dimineața avea să-i fie greu să se trezească și, oricum, fără ei, nu știa dacă nimerea drumul. Porniră înapoi pe coridoare. Pentru prima dată, Call se simțea relaxat.

– Unde e Tamara? întrebă Celia din mers.

Call o văzuse stând cu sora ei când plecaseră și era gata să răspundă, dar Aaron i-o luă înainte:

– Se ceartă cu soră-sa.

Call era uimit.

– De ce se ceartă?

Aaron ridică din umeri.

– Kimiya zicea că Tamara n-ar trebui să piardă timpul jucându-se în Galerie, în Anul de Fier. Zicea că ar trebui să învețe.

Call se încruntă. Întotdeauna tânjise să aibă un frate, dar ce auzise acum îl făcu să se răzgândească.

Lângă el, Aaron se încordă deodată.

– Ce-i zgomotul ăsta?

– Vine dinspre Poarta Misiunii, zise Celia cu un aer îngrijorat.

În clipa următoare auzi și Call – era sunetul unor pași grei pe piatră și ecoul unor voci care răsunau în pereți. Cineva striga după ajutor.

Aaron o luă la fugă, alergând pe coridorul care ducea spre Poarta Misiunii. Ceilalți nu prea îndrăzneau să se ducă. Drew rămăsese așa de mult în urmă, încât mergea în același ritm cu Call, care se străduia să se grăbească. Coridorul se umpluse de oameni care alergau pe lângă ei, mai-mai să dea peste Call. Simți că îl strânge ceva de umăr și se trezi tras lângă perete.

Aaron. Aaron se lipise de perete și privea, cu buzele strânse, cum un grup de copii mai mari – dintre care unii aveau brățări de argint și de aur – intrau de-abia târându-se pe coridor. Unii purtau niște targi încropite din crengi. Un băiat mergea susținut de alți doi studenți – uniforma lui era arsă toată, iar pielea care se vedea sub ea era roșie și plină de bășici. Toți aveau uniformele pârlite, iar fețele erau negre de funingine. Aproape toți sângerau.

Drew părea că e gata să izbucnească în plâns.

Call o auzi pe Celia, care se lipise și ea de perete, lângă Aaron, spunând ceva de elementele focului. Call nu-și putea lua ochii de la băiatul întins pe targă, care se chircise de durere. Mânele uniformei lui erau complet arse, iar brațul părea că arde în interior, ca și cum ar fi fost un buștean în foc.

Focul vrea să ardă, se gândi Call.

– Hei! Voi, din Anul de Fier! N-aveți ce căuta aici!

Era Maestrul North, care se încruntase spre ei, în timp ce se desprinsese din grupul răniților. Call nu-și dădea seama cum reușise să-i vadă și ce căuta el acolo.

Dar nu așteptară să li se mai spună o dată. Își luară tălpășița rapid.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi, iar nisip și iar oboseală. Seara, la refectoriu, Call se trânti la masă cu farfuria de licheni și cu un morman de prăjituri, care păreau decorate cu bucăți de cristale. Celia mușcă dintr-una și se auzi un zgomot de sticlă spartă.

— Nu e periculos ce mănânci tu, nu-i așa? o întrebă Call pe Tamara, care aduna cu lingurița un fel de budincă vișinie, ce îi colorase buzele și limba în indigo.

Ea își dădu ochii peste cap. Era cam murdară de la budinca aceea, dar rămăsese stăpână pe sine, ca întotdeauna. Pieptul lui Call se umplu din nou de resentimente. Tamara era robot, decise el. Un robot fără sentimente umane. Spera să facă mai repede un scurtcircuit. Celia, văzând ferocitatea cu care Call o privea pe Tamara, vru să spună ceva, dar avea gura plină de prăjituri. Așezat la câteva scaune depărtare, Aaron spuse:

— Nu facem decât să separăm nisipul în grămezi. Ore la rând.

Vreau să zic, sunt convins că are și asta un rost, dar...

— Mi-e milă de tine! îl întrerupse Jasper. Discipolii maestrului Lemuel s-au luptat cu elementele, iar noi am făcut chestii foarte mișto cu Maestra Milagros. Am făcut mingi de foc și ne-a arătat cum să ne folosim de metalul din pământ ca să levităm. Eu am reușit să mă ridic aproape trei centimetri!

— Uau! murmură Call cu o voce în care răbufni disprețul. Chiar trei centimetri!

Jasper îl săgetă pe Call cu ochii strălucitori de mânie.

— Din cauza ta trebuie să sufere Tamara și Aaron! Fiindcă ai fost atât de jalnic la teste. De-aia tot grupul stă izolat în cutia cu nisip, în timp ce noi experimentăm tot felul de lucruri.

Call simți cum i se urcă sângele în obraji. Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat.

Se uită la Aaron, își scutură capul și vru să vorbească. Dar Jasper nu se mai oprea. Rânjind, acesta mai spuse:

— În locul tău, n-aș privi cu dispreț levitația, Hunt. Dacă ai fi în stare să înveți să levitezi, poate nu i-ai mai ține atâta în loc pe Tamara și Aaron, cu șchiopătatul tău!

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Jasper păru uimit, de parcă nici el nu se aștepta să meargă atât de departe.

Nu era prima dată când cineva îi spunea lui Call lucruri de genul acesta, dar de data aceasta avu senzația că îi aruncase cineva o găleată de apă rece pe el.

Aaron stătea țeapăn pe scaun, cu ochii mari. Tamara lovi cu mâna în masă.

— Taci din gură, Jasper! Nu sortăm nisip din cauza lui Call. Facem asta din cauza mea. E vina mea, ai auzit?

— Ce? Nu!

Jasper părea complet dezorientat. În mod clar nu avusese de gând s-o supere pe Tamara. Poate chiar sperase că o va impresiona.

— Tu ai fost foarte bună la examen. Toți am fost buni, în afară de el. El mi-a luat locul. Maestrului vostru i-a fost milă de el și a vrut

să...

Aaron se ridică în picioare, strângând furculița în mână. Părea furios.

— Nu era locul *tău!* se stropși el la Jasper. Nu e vorba numai de puncte. Este vorba pe cine vrea Maestrul să învețe... iar acum îmi dau seama foarte bine de ce nu te-a vrut *pe tine!*

Spusese asta destul de tare încât cei de la mesele alăturate începură să se holbeze la ei. Aruncându-i o ultimă privire plină de dezgust lui Jasper, Aaron trânti furculița pe masă și se îndepărtă cu umerii țepeni.

Jasper se întoarse către Tamara.

— Văd că ai doi nebuni în grupa ta, nu unul!

Tamara îi aruncă lui Jasper o privire lungă, parcă meditativă. Apoi apucă bolul de budincă de pe masă și i-l vărsă în cap. Crema vâscoasă și vișinie se prelinse încet pe fața lui. De uimire, Jasper scoase un urlet.

În prima clipă, Call fu prea șocat ca să poată reacționa. Apoi izbucni în râs. La fel și Celia. Hohotele de râs făcură înconjurul mesei, timp în care Jasper se chinui să-și ia bolul de pe cap. Call râdea mai tare decât toți.

Totuși, Tamara nu râdea. Părea că nu-i vine să creadă că și-a pierdut cumpătul, echilibrul la care ținea așa de mult. Rămase nemișcată un moment lung, apoi sări în picioare și fugi spre ușă, după Aaron. De cealaltă parte a camerei, Kimiya, sora ei, o privea dezaprobator, cu brațele încrucișate la piept.

Jasper aruncă pe masă castronul și îi trimise lui Call o privire plină de cea mai pură și mai profundă ură. Părul lui era plin de budincă.

— Putea să fie mai rău, zise Call. Putea să fi fost chestia aia verde.

Maestra Milagros apărură lângă Jasper. Îi întinse niște șervețele și ceru să i se spună ce se întâmplase. Maestrul Lemuel, care stătea la masa de alături, se ridică și începu să le facă morală, avându-l alături și pe Maestrul Rufus, care, ca de obicei, avea o față inexpressivă.

Vorbăria adulților continua, dar Call nu era atent la ce spuneau.

În cei doisprezece ani pe care îi trăise, nu își amintea ca cineva să-i fi sărit vreodată în apărare, în afară de tatăl lui. Nici atunci când, la fotbal, copiii îi loveau intenționat piciorul bolnav, nici când toți râdeau de el că stă pe bancă la ora de sport sau că era mereu ultimul ales în orice echipă.

Revedea scena în care Tamara vărsase castronul cu budincă în capul lui Jasper și îl auzea pe Aaron spunând *Nu e vorba numai de puncte. Este vorba pe cine vrea Maestrul să învețe...* și simțea un fel de căldură interioară. Apoi se gândi la adevăratul motiv pentru care Maestrul Rufus voia să-l învețe, iar căldura parcă dispăru.

Call merse singur spre camera lui, prin pasajele pline de ecouri. Când ajunse, Tamara stătea pe canapea, ținând în mâini o cană de piatră din care ieșeau aburi. Aaron îi spunea ceva cu voce joasă.

— Hei, zise Call, stând în ușă într-o poziție ciudată, neștiind dacă să rămână sau să plece. Mersi pentru... în fine, mersi.

Tamara se uită la el cu nasul încrețit.

— Intri sau nu?

Cum ar fi fost și mai penibil să zacă acolo, pe coridor, Call lăasă ușa să se închidă, intră și se îndreptă spre camera lui.

— Call, rămâi aici! zise Tamara.

El se întoarse și se uită înspre ea și Aaron, care stătea pe brațul canapelei, uitându-se îngrijorat când la el, când la Tamara. Părul brunet al Tamarei era tot perfect, iar spatele ei era la fel de drept cum îl văzuse Call întotdeauna, dar chipul îi părea umflat, de parcă ar fi plâns. Ochii lui Aaron erau neliniștiți.

— Chestia cu nisipul e vina mea, zise Tamara. Îmi pare rău! Îmi pare rău că ți-am făcut neazuri! Îmi pare rău că am putut măcar să sugerez ceva așa de periculos și îmi pare rău că nu am spus nimic până acum!

Call ridică din umeri.

— Eu te-am rugat să propui ceva. Orice. Nu e vina ta!

Ea se uită ciudat la el.

— Am crezut că ești supărat pe mine.

Aaron aprobă din cap.

— Păi, da, noi așa am crezut, că ești supărat pe noi. De trei săptămâni nu ai spus, practic, niciun cuvânt.

— Nu, zise Call. Voi nu mi-ați adresat niciun cuvânt de trei săptămâni! Voi sunteți cei care ați stat supărați!

Ochii verzi ai lui Aaron se lărgiră.

— Cum se poate să fi fost noi supărați pe tine? Tu ai avut probleme cu Maestrul Rufus, nu noi. Nu ai dat vina pe noi, deși ai fi putut.

— Eu sunt vinovată că nu mi-am dat seama de la început! zise Tamara strângând cana în mâini așa de tare, încât încheieturile i se albiră. Voi doi habar n-aveți de magie, despre Magisterium, despre elemente. Dar eu știu. Sora mea... sora mea mai mare...

— Kimiya? zise Call uimit.

Piciorul îl durea. Se sprijini de măsuță, frecându-și genunchiul prin uniforma de bumbac.

— Am mai avut o soră, zise Tamara în șoaptă.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Aaron, cu o voce la fel de șoptită ca a ei.

— Ce-i mai rău, zise Tamara. A devenit ceea ce vă spuneam eu odată, un element uman. Există magi de felul ăsta, care pot înota prin pământ la fel ca prin apă sau pot face să sară pumnale din pereți sau să abată fulgere sau să facă să apară vârtejuri uriașe în apă. Ea voia să fie unul dintre acești magi grozavi, așa că și-a împins puterile magice până la limită, până când a fost covârșită de ele.

Tamara își scutură capul, iar Call se întrebă ce vedea ea oare în minte atunci când le spunea toate astea.

— Cel mai rău e că tata a fost tare mândru de prima ei magie reușită. Și ne spunea mereu, mie și lui Kimiya, că ar trebui să încercăm să fim și noi ca ea. Acum, el și mama nu mai deschid niciodată discuția despre ea. Nici măcar nu-i mai pronunță numele.

— Cum o cheamă? întrebă Call.

Tamara îl privi cumva uimită.

— Ravan.

Mâna lui Aaron flutură un moment prin aer, ca și cum ar fi intenționat s-o mângâie pe Tamara pe umăr, dar nu era sigur că ar trebui să facă asta.

— Tu nu vei fi ca ea, zise el. Nu trebuie să-ți faci griji.

Ea clătină din nou din cap.

— Mi-am tot spus că nu voi fi ca tata sau ca sora mea. Mi-am spus că eu nu voi risca niciodată. Am vrut întotdeauna să arăt că pot să fac tot ce trebuie și așa cum trebuie, fără să sar peste etape – și, cu toate astea, să fiu în continuare cea mai bună. Dar apoi am ajuns să sar peste etape, învățând și cum s-o fac cel mai bine. N-am demonstrat nimic.

— Nu spune asta, zise Aaron. În seara asta ai dovedit ceva.

Tamara pufni.

— Ce?

— Că lui Jasper îi stă mai bine cu budincă în păr, sugeră Call.

Aaron își dădu ochii peste cap.

— Nu asta voiam să spun... deși aș fi vrut și eu să văd asta.

— A fost destul de haios, zise Call, zâmbind.

— Tamara, ai demonstrat că îți pasă de prietenii tăi. Și nouă ne pasă de tine. Și o să avem grijă să nu mai sari peste etape!

Se uită spre Call.

— Nu-i așa?

— Păi, da, zise Call, studiindu-și cu atenție vârful ghetelor, fără să fie prea sigur că e persoana potrivită pentru o asemenea sarcină. Știi, Tamara...

El văzu cu coada ochiului o mișcare dinspre ea.

— Ce?

Nu se uită spre ea, dar simți cum rușinea îi colorează gâtul și urechile în roz.

— Niciodată... nimeni nu mi-a luat apărarea ca voi, în seara asta!

— Chiar ai zis și tu ceva frumos? întrebă Tamara. Ești bine?

— Nu știu, zise Call. Cred că simt nevoia să mă întind.
Dar Call nu se duse să se întindă. A rămas cu ei, prietenii lui, și au stat de vorbă până târziu, în noapte.

CAPITOLUL ZECE

Până la sfârșitul lunii, lui Call nu-i mai păsa dacă avea să fie întrecut de alți studenți la nu-știu-ce teste aveau să dea, atât timp cât urma să scape, în sfârșit, din Camera Nisipului și a Plictiselii. Se așeza apatic în triunghi, împreună cu Aaron și Tamara, realizând grămezi de nisip deschis și închis la culoare, mai puțin deschis și mai puțin închis și parcă făceau asta de un milion de ani. Aaron încerca uneori să facă conversație, însă Tamara și Call erau prea plictisiți ca să emită mai mult decât mormăieli. Dar se întâmplase de mai multe ori să se uite unul la altul și să-și zâmbescă cu adevărat prietenește. O prietenie epuizată, dar una reală, fără doar și poate.

Spre prânz, ușa se deschise ca de obicei, dar, de data aceasta, nu mai apăru Alex Strike. Era Maestrul Rufus, care avea în mână o ladă mare, de lemn, din care ieșea o trompetă, iar în cealaltă o pungă cu ceva colorat.

— Continuați, copii, zise el, așezând cutia pe o piatră.

Aaron se minună.

— Ce-o fi aia? îi șopti el lui Call.

— Un gramofon, zise Tamara, care continua să sorteze nisip, chiar și în timp ce se uita la Rufus. Pentru muzică, dar funcționează cu magie, nu cu electricitate.

Chiar în acea clipă, muzica izbucni din pâlnia gramofonului. Îi asurzea... și nu era vreo melodie pe care Call s-o fi auzit vreodată. Avea un sunet surd, care se repeta, și era teribil de enervantă.

— Nu cumva e tema din *Călărețul singuratic*? întrebă Aaron.

— E uvertura din *Wilhelm Tell*, strigă Maestrul Rufus tare, ca să poată fi auzit, în timp ce se plimba prin cameră. Ascultați cornul! Îți pune sângele în mișcare! Te face să fii gata de magie!

Ce reușea într-adevăr muzica aia era să te facă să-ți fie greu să mai gândești, foarte greu. Call se trezi că se chinuia din răputeri să se concentreze și de-abia reușea să mai ridice în aer un singur fir de nisip. Când ajungea să aibă, în sfârșit, control asupra nisipului, izbucnea și mai tare muzica, iar concentrarea lui se risipea.

Scoase o exclamație de frustrare și deschise ochii, la timp ca să-l vadă pe Maestrul Rufus scoțând din pungă un vierme de culoarea sfeclei. Call speră din tot sufletul să fie din jeleu, fiindcă îl văzu pe Maestrul Rufus cum mușcă dintr-un capăt.

Call se întrebă ce-ar fi dacă, în loc să se chinuie să sorteze nisip, s-ar concentra să arunce de pereți gramofonul. Ridică ochii și o văzu pe Tamara privindu-l fix.

— Nici măcar să nu te gândești! îi zise ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Ai fi zis că ieșise de sub duș... părul ei negru se lipise de fruntea transpirată, în încercarea de a sorta nisipul în ciuda muzicii.

Un vierme de un albastru strălucitor îl lovi pe Call în cap, făcându-l să scape firele de nisip pe care tocmai le ridicase. Viermele săltă puțin pe podea și rămase acolo. Bine, sigur e un vierme de jeleu, se gândi Call, văzându-l așa gelatinos și fără ochi.

Pe de altă parte, episodul ăsta era reprezentativ pentru

Magisterium.

— Pot s-o fac, șuieră Aaron.

Stătea cu mâinile ridicate, nisipul se învârtea înaintea lui, iar fața îi era roșie de concentrare. Un vierme portocaliu îl lovi în umăr. Rufus deschisese punga și arunca pumni de viermi înspre ei.

— Aaah! țipă Aaron.

Nu îl duruse lovitura, dar se speriasse cu adevărat. În părul Tamarei se lipise un vierme verde. Ea părea că e gata să izbucnească în plâns.

Ușa se deschise din nou. De data aceasta chiar era Alex Strike. Avea și el o sacoșă, iar pe față îi apăruse un rânjet ciudat, aproape răutăcios, uitându-se la Maestrul Rufus, care tot arunca cu viermi, și la copiii care se chinuiau din greu să se concentreze.

— Intră, Alex! zise Maestrul Rufus, vesel. Lasă sendvișurile aici! Bucură-te de muzică!

Call se întrebă dacă Alex își amintește de vremea în care era student în Anul de Fier. Avea speranța că acesta nu îi vizitase și pe ceilalți discipoli, cei care învățau să facă chestii grozave cu focul sau cu levitația. Dacă Jasper ar fi aflat amănunte despre ziua de astăzi, și-ar fi bătut joc de Call încontinuu.

Nu are importanță, își spuse Call sever. Concentrează-te la nisip.

Tamara și Aaron mutau fire de nisip, rostogolindu-le și împingându-le prin aer. Mai încet ca până acum, e adevărat, dar o făceau, chiar dacă erau bombardati în cap sau în spate cu viermi de jeleu. Tamara avea acum unul albastru prins de codițe, dar părea că nu observă.

Call închise ochii și se concentără.

Simți răceala scârboasă a unui vierme pe obraz, dar de data aceasta nu mai lăsă nisipul să-i scape. Muzica îi bubuia în urechi, dar nu se mai lăsă afectat de toate acestea. La început ridică nisipul fir cu fir, apoi, după ce încrederea în sine îi reveni, începu să mute mai mult deodată.

O să vadă Maestrul Rufus, amenință el în gând.

Mai trecu încă o oră până la pauza de prânz. Când se apucară din nou de treabă, magul le puse valsuri. În timp ce discipolii sortau nisipul, Rufus stătea pe un bolovan și făcea rebus. Părea că nu îl interesează că ei depășiseră cu mult timpul și că pierduseră cina din refectoriu.

Se târâră înapoi în camere, obosiți și murdari, și descoperiră că în camera comună era pusă masa. Call se trezi că, în mod surprinzător, e plin de bună dispoziție, iar Aaron îi făcu să râdă la masă descriindu-le un tablou imaginar, în care Maestrul Rufus dansa vals cu un vierme.

În dimineața următoare, Maestrul Rufus se înființă la ușa lor chiar după ce sună alarma, aducând niște banderole ce indicau grupa din care făceau parte în primul lor examen. Toți izbucniră în strigăte entuziaste. Tamara țipa pentru că era fericită, Aaron țipa fiindcă era bucuros când cineva era fericit, iar Call țipă fiindcă era sigur că vor muri.

— Știți ce fel de test va fi? întrebă Tamara, punându-și cu dexteritate banderola pe braț. Foc, aer, pământ, apă? Nu puteți să ne dați un indiciu? Măcar unul mic de tot...

Maestrul Rufus o privi sever în timp ce vorbea.

— Niciun discipol nu primește indicații înainte de examen, zise el. Asta ar însemna să aibă un avantaj față de ceilalți, ceea ce ar fi incorect. Trebuie să câștigați pe merit.

— Să câștigăm? zise Call, speriat. N-o să câștigăm!

Nu-i trecuse prin minte că Maestrul Rufus se aștepta ca el să câștige la acest examen. Nu după ce se chinuise o lună cu nisipul.

El era mai degrabă preocupat dacă vor supraviețui.

— Asta e ideea.

Aaron își ascunse un zâmbet. Își pusese deja banderola deasupra cotului. Reușise cumva să arate foarte cool. Call își legase banderola de mână cum putuse, realizând și el că arată ca un pansament.

Maestrul Rufus își dădu ochii peste cap. Lui Call nu îi convenea când își simți colțurile gurii tremurând gata să se întindă într-un

zâmbet involuntar, de parcă începuse să-l înțeleagă pe Maestrul Rufus, răspunzându-i.

Poate că atunci când vor ajunge în Anul de Argint, Maestrul Rufus le va transmite teorii complicate de magie printr-o simplă ridicare din sprânceana lui stufoasă.

— Haideți, zise magul.

Cu un șuierat spectaculos, el se răsuci și îi conduse spre ușă, iar apoi, printr-un coridor despre care Call se gândea că ar putea fi cel principal. În drumul lor văzură mușchiul fosforescent de pe ziduri sclipind și luminând, apoi coborâră spre o altă grotă, pe o scară în spirală, pe care Call n-o mai văzuse niciodată.

La cealaltă școală, Call cerea voie mereu să facă sport. Măcar aici i se dădea ocazia. Acum totul depindea de el ca să facă față.

Grota avea dimensiunile unui stadion, cu stalactite și stalagmite masive, care se profilau peste tot, ca niște dinți. Aproape toți studenții din Anul de Fier erau prezenți acolo, cu maestrii lor. Jasper stătea de vorbă cu Celia, gesticulând larg lângă stalagmitele dintr-un colț, care se împletiseră într-o spirală curioasă. Maestra Milagros plutea ușor deasupra pământului și îi încuraja pe copii să plutească alături de ea. Toți păreau plini de energie neobosită. Drew, mai ales, părea foarte agitat, vorbind în șoaptă cu Alex. Ce zicea Alex nu se știe, dar nu era ceva care să-l bucure pe Drew.

După ce au ajuns mai spre mijlocul grotii, Call privi în jurul lui, încercând să ghicească în ce putea consta examenul. Pe un perete era o peșteră mare, care părea că are gratii, ca un fel de cușcă făcută din calcit. Uitându-se la ea, Call se gândi îngrijorat că testul ar putea să fie și mai înfricoșător decât crezuse. Își frecă absent piciorul și se întrebă ce ar fi zis tatăl lui despre asta.

Asta-i partea unde o să mori, probabil că asta ar fi zis.

Sau poate era o șansă de a le arăta Tamarei și lui Aaron că a meritat să fie de partea lui.

— Studenți din Anul de Fier! strigă tare Maestrul North, iar câțiva copii se înghesuiră grăbiți în spatele Maestrului Rufus. O să vă dau

prima probă. Va trebui să vă înfrunțați cu elementele.

Din toate părțile se auziră exclamații înfricoșate sau nerăbdătoare. Optimismul lui Call dispăru brusc. Țștia vorbeau serios? Niciun discipol nu era pregătit pentru așa ceva, era sigur de asta. Se uită spre Tamara și Aaron, să vadă ce zic. Amândoi erau palizi. Tamara își ținea mâna strânsă pe banderolă.

Call încercă agitat să-și amintească ce le spusese Maestrul Rockmaple la cursul de acum două săptămâni despre elemente. Una dintre sarcinile cele mai importante care cad în responsabilitatea magilor este dizolvarea elementelor, înainte ca acestea să apuce să facă vreun rău, zicea el. Dacă se simt amenințate, ele se dizolvă în elementul din care provin. Au nevoie de o mare energie ca să se materializeze din nou.

Deci nu aveau decât să sperie elementele. Super.

Maestrul North ridică ușor din sprâncene, de parcă și-ar fi dat seama cu surprindere de îngrijorarea copiilor.

— O să vă descurcați! îi asigură el.

Lui Call i se păru un optimism neverosimil. Îi și vedea pe toți zăcând morți pe jos, în timp ce balaurii puși pe răzbunare se învârteau deasupra lor, iar Maestrul Rufus clătina din cap spunând *Poate discipolii de anul viitor vor fi mai buni.*

— Maestre Rufus, zise Call, încercând să vorbească cât mai încet. Nu putem face asta. Noi n-am exersat deloc...

— Știți tot ce trebuie să știți! zise Rufus criptic.

Se întoarse către Tamara.

— Ce vor elementele?

Tamara înghiți în sec.

— Focul vrea să ardă, zise ea. Apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să se lege, haosul vrea să devoreze.

Rufus o bătu cu palma pe umăr.

— Voi nu trebuie decât să vă gândiți la cele Cinci Principii ale Magiei și la ce v-am învățat eu... și va fi bine.

După ce spuse asta, se îndepărtă de ei și se duse lângă ceilalți

magi, în colțul îndepărtat al grotei. Aceștia transformaseră pietrele în fotolii și stăteau aparent foarte confortabil. Veniră și alți magi în spatele lor. Mai erau acolo și studenți mai mari, în frunte cu Alex, iar lumina din grotă se reflecta slab în brățările lor. Studenții din Anul de Fier rămăseseră în mijlocul încăperii, iar lumina din grotă păli din ce în ce mai mult, până când se treziră înconjurați din toate părțile de întuneric și tăcere. Pe nesimțite, copiii se strânseseră grămadă unii în alții, în fața peșterii al cărei grilaj începuse să se ridice.

O clipă care i se păru lungă cât o eternitate, Call privi orb în întunericul din fața lui, până când începu să se întrebe dacă era într-adevăr ceva acolo. Poate că ăsta era testul, să vadă dacă discipolii chiar cred că magii ar fi în stare să facă ceva așa de ridicol, să pună niște copii de doisprezece ani să se bată cu balaurii, la fel ca gladiatorii.

Apoi văzu niște ochi ce străluceau în întuneric. Trei creaturi ieșiră din peșteră, iar pământul scârțâi sub apăsarea picioarelor cu gheare. Erau înalte cât doi oameni unul peste altul și stăteau sprijinite pe picioarele de dinapoi, iar corpul lor cocoșat târa o coadă ascuțită ca o suluiță. Aripile mari băteau aerul, aflându-se cam pe unde ar fi trebuit să fie mâinile lor. Aveau niște guri mari, pline de dinți, care clămpăneau spre tavan.

Toate avertismentele tatălui său îi răsunau în minte ca niște clopote, de parcă îl sufocau. Era mai înspăimântat decât fusese vreodată în viața lui. Toți monștrii pe care și-i imaginase vreodată, pe care îi visase ori pe care îi crezuse ascunși sub patul lui păreau niște caraghioși pe lângă ființele de coșmar care acum își întindeau ghearele înfometate spre el.

Focul vrea să ardă, reluă Call în minte. Apa vrea să curgă. Aerul vrea să se ridice. Pământul vrea să se lege. Haosul vrea să devoreze. Call vrea să trăiască.

Jasper, care se pare că avea alte idei în ceea ce privește supraviețuirea, se desprinsese din grupul de discipoli și, cu un urlet puternic, alergă drept spre balauri. Își ridică mâna și, cu palma spre

ei, o aruncă cu putere spre monștri.

O bilă mititică de foc ieși din degetele lui și zbură peste capetele unui balaur. Creatura mugii furioasă, dar Jasper nu se lăsă cu una cu două. Aruncă din nou cu putere palma spre ea, dar de data aceasta nu ieși decât fum. Nu era niciun pic de foc.

Unul dintre balauri făcu un pas către Jasper și, deschizându-și gura, scoase dintre fălci un nor de ceață groasă, albăstruie. Ceața umplu aerul încet, în rotocoale, dar nu atât de încet încât Jasper să o poată evita. El se rostogoli pe o parte, dar ceața îl învălui din toate părțile. O clipă mai târziu era ridicat pe norii de ceață, ca un balon de săpun.

Ceilalți doi balauri se ridicară în aer.

— Fir-ar să fie! zise Call. Ce ar trebui să facem ca să-i batem pe ăștia?

Pe fața lui Aaron nu se vedea decât furie.

— Nu-i corect.

Acum Jasper țipa cât îl țineau puterile, țopăind în sus și-n jos pe rotocoalele de ceață făcute de respirația balaurului. Cu un fel de lene, balaurul bătea din coadă în fața băiatului. Call nu-și putu reprimă un sentiment de milă. Ceilalți discipoli stăteau înmărmuriți, holbându-se în sus.

Aaron trase aer adânc în piept și spuse:

— Să văd ce brânză pot să fac și eu.

În timp ce Call și ceilalți copii se uitau la el, Aaron se năpusti înainte, spre coada unui balaur. Reuși s-o prindă în brațe, aruncându-se pe ea, iar balaurul scoase un muget de surpriză care sună ca o bubuitură de trăsnet. Aaron, prins bine de coada care se balansa mereu, aruncându-l în toate părțile, arăta de parcă ar fi încercat să călărească un cal sălbatic. Jasper, în bula lui de ceață, se ridică spre tavan și se pierdu printre stalactite, țipând și dând din picioare.

Balaurul își încordă coada ca un bici și îl zbură de acolo pe Aaron. Tamara icni de spaimă. Rufus își flutură brațul, iar din el începură să

țâșnească o mulțime de cristale de gheață, care se răsuciră în aer. Acolo, sus, luară forma unei mâini, care îl prinse pe Aaron cu doar câțiva centimetri înaintea ca acesta să cadă pe podea, după care îngheță bocnă.

Call simți în piept un val de ușurare. Nici măcar nu-și dăduse seama până în acel moment ce îngrijorare îl cuprinsese fiindcă fusese convins că maștrii lor nu vor ridica un deget ca să îi salveze, ci îi vor lăsa să moară, pur și simplu.

Aaron se lupta să scape din strânsoarea mâinii înghețate. Câțiva studenți din Anul de Fier înaintară în grup spre al doilea balaur. Gwenda făcea cu palmele scânteii de foc albastre ca flăcările de pe spatele șopârlelor. Balaurul scoase un răget leneș spre ei, trimițându-le rotocoale ușoare de aer. Unul după altul, copiii începură să fie ridicați în aer, țipând. Celia, în timp ce se ridica spre tavan, trimise spre balaur o ploaie de gheață. Rată însă ținta și îl atinse puțin în cap pe celălalt balaur, care începu și el să mugească.

— Call!

Se răsuci repede spre Tamara și apucă s-o vadă cum se ascunde în spatele unui paravan de stalagmite. Call porni spre ea, dar se opri când îl văzu pe Drew stând țeapăn, separat de grup.

Call nu era singurul care observase că Drew era izolat. Al treilea balaur, cu ochii îngustați și cu o privire galbenă de prădător, își răsuci trupul ca să se întoarcă spre discipolul înspăimântat.

Drew se trânti la pământ, sprijinit în palme și mormăind ceva agitat. Apoi se ridică încet, până la nivelul ochilor balaurului.

Se preface că a fost doborât de fum, își dădu seama Call. O chestie deșteaptă.

Drew chemă în mâna sa o minge de aer și ținti. Balaurul grohăi uimit, risipindu-i concentrarea lui Drew și făcându-l să se rotească prin aer ca un titirez. Fără să mai piardă timpul, balaurul își aruncă înaintea capul și îl apucă pe Drew cu ciocul de pantaloni. Pânza se rupse, fiindcă Drew se zbătea disperat în aer.

Call se grăbi să-i sară în ajutor tocmai în momentul în care al

doilea dragon își dădu drumul dinspre tavan, venind spre el.

— Call, fugi! urlă Drew. Fugi!

Era o sugestie bună, se gândea Call, dacă ar fi putut să fugă. Piciorul lui bolnav se sucise când încercase să meargă pe pământul denivelat, așa că se împiedică, după care se ridică repede, dar nu suficient de repede. Ochii negri, de gheață, ai balaurului erau fixați asupra lui și pe măsură ce înainta își scotea ghearele tot mai mult. Call porni într-o fugă șchiopătată, iar piciorul îl durea groaznic atunci când trebuia să calce pe piatră. Nu era destul de rapid. Uitându-se peste umăr, el își pierdu echilibrul și alunecă, lovindu-se de pietrele și stâncile ascuțite.

Se răsuci pe spate. Balaurul mugea chiar deasupra lui. O parte din Call simțea că maestrul vor interveni înainte de a se întâmpla ceva grav, dar o parte și mai mare din el urla de groază. Balaurul îi acoperise vederea cu totul. Nu mai vedea decât fălcile lui căscându-se larg și dând la iveală un fel de rât solzos și niște colți ascuțiți.

Call își ridică mâna cât putu de sus. Simți cum explodează în jurul lui un fel de fierbințeală. Un val de nisip și piatră se ridică de la pământ, lovind direct în pieptul balaurului.

Bestia fu împinsă înapoi și se izbi de peretele grotii, după care căzu grămadă la pământ. Call clipi repede din ochi, încercând cu greu să se ridice. Când, în sfârșit, reuși să revină la verticală, se uită în jur cu alți ochi.

Aha, își spuse în gând, privind haosul din jur, scânteile aprinse peste tot și copiii care se învârteau în cerc – căci își pierduseră concentrarea, iar magia îi arunca dintr-o parte în alta. Dintr-odată înțelese de ce exersaseră atât de mult timp în camera de nisip. În mod absolut neașteptat, magia lui funcționa automat. El știa ce putere de concentrare îi trebuie pentru asta.

Balaurul pe care îl lovise se zbătea la picioarele lui. Acum, Call se simțea pregătit. Se concentrează, aruncându-și mâna înainte, iar trei stalactite se desprinseseră din tavan și se prăbușiră peste balaur,

prinzându-i aripile ca într-un insectar.

– Ha! strigă Call.

Bestia își căscă ciocul, iar băiatul se dădu înapoi din calea respirației acesteia, conștientizând faptul că nu se va mișca destul de repede ca s-o poată evita.

– Dă-mi-l pe Miri! țipă Tamara, ieșind de undeva, din umbră. Repede!

Call scoase cuțitul de la curea și i-l întinse. Gura balaurului era căscată, iar fumul începuse să se rostogolească spre ei. Din doi pași iuți, Tamara trecu prin perdeaua de fum și se duse către balaur, cu intenția de a-l lovi în ochi. Dar, când se pregăti să înfigă pumnalul, balaurul dispăru brusc într-un nor de fum albastru, dizolvându-se în elementul lui cu un răget asurzitor. Tamara fu ridicată pe rotocoalele de fum.

Call o prinse de picior. Avea impresia că ține de ață un balon, fiindcă Tamara plutea în continuare.

Ea zâmbi înspre el. Era murdară de noroi și de nisip, părul i se despletise și îi acoperea fața.

– Privește! strigă ea gesticulând cu pumnalul Miri, iar Call se întoarse și îl văzu pe Aaron, eliberat din strânsoarea mâinii de gheață, aruncând o cascadă de pietre spre un balaur.

Celia, de pe stâlpul unde era cocoțată, arunca și ea cu pietre. În aer, pietrele se transformară într-o stâncă masivă, care dispersă creatura de îndată, după care se sfărâmă de perete, transformându-se într-un morman de moloș.

– Mai este doar unul, zise Call gâfâind.

– Nu mai e, îi spuse Tamara, veselă. Eu am doborât doi. Vreau să zic, m-ai ajutat și tu puțin la al doilea.

– Știi că aș putea să-ți dau drumul la picior, o scutură Call amenințător.

– Bine, bine, m-ai ajutat foarte mult!

Tamara râse, și, tocmai atunci, toată sala izbucni în aplauze. Maestrii băteau din palme – uitându-se la ei... la el, la Celia, Aaron și

la Tamara, observă Call. Aaron respira greu, uitându-se când la mâini, când la locul de unde dispăruse balaurul, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că el aruncase bolovanul acela. Call știa cum se simte.

— Uraaa! strigă Tamara, fluturându-și mâinile în toate părțile, așa... plutind.

În clipa următoare, discipolii care plutiseră sus, pe tavan, începură să coboare încet, iar Call îi dădu drumul Tamarei, ca să poată ateriza în picioare. Ea i-l înapoie pe Miri, în timp ce discipolii aterizară, unii râzând, alții – precum Jasper – tăcuți și posomorâți.

Tamara și Call își croiră drum prin mulțimea gălăgioasă, spre Aaron. Toți îi întâmpinau cu urale și îi băteau pe spate; cam așa își imaginase Call că ar fi dacă ar câștiga un meci de baschet, deși el nu câștigase niciodată vreunul. Nici măcar nu jucase în vreo echipă.

— Call! auzi el o voce în spatele lui. Se întoarse și îl văzu pe Alex zâmbind cu gura până la urechi. V-am susținut tot timpul, băieți, zise el.

Call clipi neîncrezător.

— De ce?

Nu prea vorbiseră până atunci, de fapt, nu vorbiseră deloc.

— Pentru că tu ești la fel ca mine. Asta pot s-o spun.

— Da, sigur, spuse Call.

Era ridicol ce spunea. Alex era genul de individ care acasă l-ar fi îmbrâncit pe Call într-o baltă de noroi. Magisterium era o școală diferită, dar nu chiar așa de diferită.

— N-am făcut cine-știe-ce, oricum, continuă Call. Am stat acolo până când mi-am amintit cum se fuge – numai că atunci când mi-am amintit, mi-am dat seama că nu pot să fug.

Îl văzu pe Maestrul Rufus făcându-și loc ca să ajungă la ei. Avea un mic zâmbet pe față, ceea ce, pentru Maestrul Rufus, echivala cu o topăială pe coridoare.

Alex zâmbi.

— Nici nu trebuie să fugi, zise el. Aici te învață să te lupți. Și, crede-mă, o să fii foarte bun la asta.

*

Call, Tamara și Aaron se întoarseră în camerele lor cu sentimentul că, pentru prima dată de când intraseră în Magisterium, totul părea să aibă, în sfârșit, sens. Ei se descurcaseră cel mai bine dintre toți și toată lumea știa asta. Mai mult decât atât, Maestrul Rufus le adusese pizza. *Pizza adevărată*, într-o *cutie de carton*, cu brânză care se întindea și o grămadă de ingrediente... care nu erau nici licheni și nici ciuperci mov fosforescente sau alte chestii bizare ce cresc sub pământ. Au mâncat împreună în camera comună, luptându-se în joacă pentru fiecare felie. Tamara câștigă, fiindcă mânca cel mai repede.

Degetele lui Call erau încă pline de grăsime când deschise ușa dormitorului. Sătul de pizza, de suc și de răs, el se simțea mai bine ca oricând.

Dar în clipa în care văzu ce îl aștepta pe pat, totul se schimbă.

Era o cutie – o cutie de carton îndesată până la refuz, pe care apărea numele lui... cu scrisul ascuțit, inimitabil, al tatălui său:

CALLUM HUNT
MAGISTERIUM
LURAY, VA

O clipă, Call rămase nemișcat, cu ochii la pachet. Se îndreptă încet către cutie și o atinse, plimbându-și degetele pe muchiile lipite cu bandă adezivă. Tatăl lui întotdeauna folosea banda asta adezivă când ambala cutii, de exemplu atunci când trimitea vreun pachet cu marfă comandată într-un alt oraș. Practic, era imposibil să deschizi cutia.

Call îl scoase pe Miri de la curea. Lama ascuțită a pumnalului tăie cartonul de parcă ar fi fost o foaie de hârtie. Tot felul de haine se împrăștiară pe pat – blugii lui Call, jachete, tricouri, pachete cu bomboanele lui gumate favorite, acrișoare, un ceas deșteptător,

exemplarul din *Cei trei mușchetari* pe care el și tatăl său îl citeau împreună.

Când Call luă cartea în mână, dintre pagini se desprinse o foaie împăturită. O ridică și citi:

Callum,

Știu că nu e vina ta. Te iubesc și îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Ține capul sus la școală.

Cu afecțiune,

Alastair Hunt.

Semnase cu numele întreg, ca și cum i s-ar fi adresat unui necunoscut. Cu scrisoarea în mână, Call se trânti pe pat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

CALL NU REUȘI să doarmă deloc în noaptea aceea. Era agitat din cauza primei sale lupte, în mintea lui se derulau continuu cuvintele pe care tatăl său le scrisese în bilet și se străduia să înțeleagă ce sens ascuns ar fi putut să aibă. Nu îl ajută nici faptul că mâncase toată cutia de bomboane gumate pe care i-o trimisese tatăl lui, ba chiar se umflă așa de tare, încât i păru că se va ridica plutind la tavan, fără ajutorul respirației fierbinți a vreunui balaur. Dacă tatăl i-ar fi trimis skateboardul (și era destul de dezamăgit că nu i-l trimisese), acum s-ar fi plimbat cu el pe pereții grotei.

Tatăl lui îi scrisese că nu era supărat pe el, iar din cuvintele pe care le alesese pentru a spune asta se înțelegea că nu e supărat, dar el mai percepea ceva. Tristețe. Răceală, parcă. Indiferență.

Poate că îi fusese teamă că magii îi vor intercepta pachetul și îi vor citi biletul. Poate îi fusese teamă să scrie ceva intim. Era inutil să mai spună că tatăl lui era adesea destul de paranoic, mai ales în legătură cu magii.

Call și-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu el, măcar o clipă. Voia să-l asigure că e bine și că nimeni nu îi deschisese pachetul. Ar fi putut să-i spună că la Magisterium nu e chiar așa de rău. Într-un fel, era chiar distractiv.

Ce bine era dacă ar fi existat telefoane în Magisterium.

Gândul lui Call zbură imediat spre telefonul-tornadă de pe biroul Maestrului Rufus. Dacă va aștepta să fie învățat să navigheze ca să poată ajunge acolo, ar putea dura o veșnicie până să poată vorbi cu tatăl lui. La test demonstrase că poate să-și folosească magia în situații pentru care nu fusese deloc antrenat. Poate ar reuși s-o folosească și în cazul acesta.

După așa de mult timp, în care se îmbrăcase numai cu cele două uniforme, era grozav să aibă o grămadă de haine cu care să se schimbe. O parte din el ar fi vrut să se îmbrace chiar atunci cu toate și să meargă astfel prin Magisterium, țeapăn ca un pinguin.

Într-un sfârșit își alege o pereche de blugi negri și un tricou negru, de pe care literele formației Led Zeppelin începuseră să se șteargă – această costumație i se părea cea mai potrivită pentru a se strecura nevăzut prin Magisterium. După un moment de gândire, prinse teaca lui Miri de curea și ieși tiptil în camera comună, care acum rămăsese în întuneric.

Uitându-se prin cameră, își dădu seama că era plină de lucrurile lui și ale Tamarei, împrăștiate peste tot. Își lăsase caietul pe bar, ghiozdanul era aruncat pe canapea, iar o șosetă de-a lui nimerise lângă o farfurie pe care se mai afla o prăjitură mușcată de cineva. Lucrurile Tamarei erau și mai împrăștiate – cărți de acasă, elastice de păr, cercei lungi, pixuri cu pene în capăt și brățări subțiri. Din lucrurile lui Aaron nu era nimic. Tot ce îi aparținea era la el, în camera pe care o menținea într-o perfectă curățenie, cu patul fără nicio cută, ca la armată.

Din camere se auzeau respirațiile liniștite ale lui Aaron și ale Tamarei. O clipă se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă și el în pat. Încă nu învățase prea bine drumurile prin tuneluri, și se gândea

la avertismentele pe care le tot primise, că s-ar putea răătăci. Nici nu aveau voie să iasă din cameră la ora aceasta, fără permisiunea maestrului, așa că risca să aibă necazuri.

Trase aer în piept și își scoase din minte toate întrebările. Știa drumul spre biroul Maestrului Rufus, îl văzuse ziua. Nu trebuia decât să vadă ce face cu bărcile.

Sala din fața camerei comune era luminată slab de scânteierea palidă și cețoasă a pietrelor, fiind stăpânită de o liniște nepământească. Doar din când în când tăcerea era întreruptă de picăturile care se prelingeau de pe stalactite.

— Bine, mormăi Call. Hai să vedem ce mare scofală pot să fac.

Începu să coboare pe drumul care știa că duce spre râu. În tăcerea coridorului nu se auzeau decât pașii lui târșiți pe podea.

Sala unde se afla râul era și mai slab luminată decât holul. Apa era întunecată și parcă plină de umbre. Cu grijă, Call băjbâi pe cărarea pietroasă, acolo unde se afla o barcă legată la mal. Încercă să sară în ea, dar piciorul bolnav se clătină; trebui să se lase în genunchi ca să se urce în barcă.

O parte din cursul Maestrului Rockmaple se referea la elementele care pot exista în apă. După cum spunea el, nu e greu să te folosești de ele ca să faci o magie. Singura problemă era că ceea ce spunea Maestrul Rockmaple era teorie, nu le explicase nicio tehnică. Call nu avea nicio idee cum să facă asta.

Barca se mișcă sub genunchii lui. Imitându-l pe Maestrul Rufus, se aplecă spre apă și începu să șoptească:

— Știi, mă simt destul de penibil făcând asta. Dar, în fine, poate vrei să mă ajuți. Vreau să merg pe râu în jos și nu știu cum – ai putea să îți tu barca, să nu se lovească de pereți sau să se învârtă? Te rog!

Elementele, unde or fi fost ele sau ce or fi făcut, nu îi răspunseră deloc.

Din fericire, curentul apei se schimbă chiar în direcția spre care voia el să meargă. Se aplecă și împinse cu mâna în mal, ca să îndepărteze barca și să poată ajunge spre mijlocul râului. Reușita îl

umplu de încântare, dar apoi își dădu brusc seama că nu știe cum să oprească barca.

După ce conștientiză că nu mai e nimic de făcut, se lăsă resemnat pe bancheta bărcii, fără să se mai gândească la ce o să fie. Apa plesnea barca din părți și adesea se vedeau ridicându-se la suprafața apei pești palizi și strălucitori, care săgetau luciul apei și apoi se pierdeau din nou în adânc.

Din păcate, toate cuvintele pe care le șoptise el pentru elemente nu avuseseră niciun efect. Barca se învârtea prinsă în vârtejuri, făcându-l pe Call să amețească. La un moment dat, fu nevoit să se prindă de o stalagmită ieșită în cale, pentru ca barca să nu intre în ea.

În cele din urmă, ajunsese la un mal pe care îl recunoscuse... era cel de lângă biroul lui Rufus. Se uită în jur, încercând să găsească ceva care să-l ajute să acosteze. Ideea de a-și băga mâinile în apa întunecoasă nu i se părea deloc atrăgătoare, dar nu avea încotro, așa că începu să vâslească disperat cu ele.

Partea din față a bărcii se lovi de mal, iar Call își dădu seama că va trebui să sară în apa care era destul de mică, fiindcă nu putea s-o întoarcă pentru a o lipi de mal, așa cum făcuse Maestrul Rufus. Își luă inima în dinți, păși cu un picior peste marginea bărcii și se cufundă imediat în mâl. Își pierdu echilibrul și, în cădere, piciorul bolnav îi rămăsese spânzurat pe marginea bărcii. Durerea îi tăie respirația o bună perioadă de timp.

Când își reveni, realiză că situația era încă și mai gravă. Barca se îndepărtase de mal, ajungând în mijlocul râului, unde i-ar fi fost imposibil s-o mai ajungă.

— Vino înapoi! țipă el la barcă.

Apoi, dându-și seama că a greșit, se concentră asupra apei. Indiferent cât de mult se chinui, nu reuși decât să facă niște unduiri penibile. O lună întregă exersase cu nisipul și nicio secundă cu alte elemente.

Era ud flească, iar barca avea să dispară curând în tuneluri, alunecând în adâncul grotelor. Icnind din greu, se urni plescăind

spre mal. Blugii i se îngreunaseră de atâta apă și îi atârnavu țepeni pe picioare. Erau și reci. Nu îi rămânea decât să se întoarcă pe jos... asta dacă găsea drumul.

Gândindu-se că va avea timp mai târziu să vadă ce are de făcut, Call se îndreptă spre ușa de lemn masiv de la biroul Maestrului Rufus. Cu respirația tăiată de emoție, puse mâna pe clanță. Se deschise imediat, nici măcar nu scârțâi.

Mica tornadă se învârtea la fel pe biroul lui Rufus. Call păși spre ea. Șopârta închisă în cușcă era și ea acolo, cu flăcările ei albastre scânteind. Îl privea pe Call cu ochi luminoși.

– Dă-mi drumul de aici! zise șopârta.

Era un fel de orăcăit slab, dar cuvintele erau foarte clare. Call se holba la ea dezorientat. Pe balauri nu îi auzise vorbind în timpul testului; nimeni nu-i mai spusese până acum că elementele pot vorbi. Poate că numai elementele de foc erau așa.

– Dă-mi drumul! repetă ea. Cheia! O să-ți spun unde e cheia și o să-mi dai drumul.

– Nu o să-ți dau drumul, îi răspunse Call încruntându-se.

Nici acum nu-și revenise prea bine din surpriza pe care o avusese când o auzi vorbind. Îndepărtându-se de ea, se apropie de telefonul-tornadă.

– Alastair Hunt! șopti el către nisipul rotitor.

Nu se întâmplă nimic. Se părea că n-o să fie chiar atât de ușor cum sperase el.

Call își lipi mâna de sticla globului. Se gândi intens la tatăl său, cât putu de concentrat. Își imaginează profilul lui ascuțit ca de pasăre și sunetele familiare pe care le producea în garaj, când repara tot felul de lucruri. Își imaginează ochii lui cenușii, vocea sa, strigând pe ton ridicat atunci când se uita la meci, sau cea șoptită, atunci când vorbea despre lucruri periculoase, cum ar fi magii. Își imaginează cum stătea cu el seara, citindu-i cărți până când adormea, și-și aminti mirosul jachetei lui, care aducea a tutun de pipă și a detergent pentru mobilă.

– Alastair Hunt! repetă el, iar de această dată nisipul din glob păru că se contractă și începe să capete formă. În câteva secunde avea în față chipul tatălui său, cu ochelarii așezați pe cap. Purta un hanorac și blugi, iar pe genunchi avea o carte. Era ca și cum Call ar fi intrat în camera unde el citea.

Tatăl său se ridică brusc în picioare, cu ochii la el. Cartea căzu pe jos, ieșind din raza vizuală a lui Call.

– Call? strigă tatăl său cu o voce parcă neîncrezătoare.

– Da! răspunse Call fericit. Eu sunt. Am primit hainele și scrisoarea ta și am vrut să iau legătura cu tine cumva.

– Ah, zise tatăl lui, parcă străduindu-se să-l vadă mai bine pe Call. Foarte bine, foarte bine, mă bucur că ai primit lucrurile.

Call dădu din cap. Era ceva în tonul prudent al tatălui său care îi cam strica bucuria de a-l vedea.

Tatăl lui Call își așează ochelarii pe nas.

– Arăți bine.

Call se uită spre hainele lui.

– Mda. Sunt ok. Să știi că nu-i chiar așa de rău aici. Adică, uneori e destul de plictisitor – iar alteori destul de sinistru. Dar învăț tot felul de chestii. Nu sunt un mag chiar rău... cel puțin până acum.

– Nici nu am crezut vreodată că nu ai avea abilități, Call.

Tatăl păru că face câțiva pași mai aproape de băiat. Avea o expresie stranie, de parcă ar fi avut de îndeplinit o misiune foarte grea.

– Unde ești acum? Știe cineva că vorbești cu mine?

Call scutură din cap.

– Sunt în biroul Maestrului Rufus. Am împrumutat, hmm, am împrumutat puțin mica lui tornadă.

– Ce-ai împrumutat?!

Sprâncenele tatălui său se uniseră într-o linie dreaptă de nedumerire, apoi oftă.

– N-are importanță. Îmi pare bine că am ocazia să-ți reamintesc niște lucruri importante. Magii nu sunt ceea ce par. Magia pe care o

înveți de la ei e periculoasă. Cu cât vei învăța mai mult despre lumea magiei, cu atât vei fi mai atras în această lume – atras în conflicte vechi și tentații periculoase. Oricât ar fi de *distractiv* – tatăl lui Call pronunțase cuvântul „distractiv” de parcă ar fi fost otrăvitor. Indiferent de prietenii pe care ți-i faci acolo, ține minte că viața aceea nu este viața ta. Trebuie să ieși de acolo cât mai repede.

– Zici că ar trebui să fug?

– Ar fi cel mai bine pentru toată lumea, zise Alastair cu mare sinceritate.

– Și dacă aș vrea să rămân? întrebă Call. Dacă-mi place la Magisterium și aș vrea să mai stau? M-ai mai primi acasă vreodată?

Se lăsă tăcere. Întrebarea plutea în aer, între ei. Chiar dacă s-ar fi făcut mag, tot ar fi vrut să fie fiul lui Alastair.

– Eu nu... eu...

Tatăl lui respiră adânc.

– Știu că urăști tot ce e legat de Magisterium, fiindcă mama a murit în Masacrul Rece, zise Call repede, ca să apuce să vorbească înainte de a-și pierde curajul.

– *Ce?*

Alastair făcu ochii mari. Părea furios și speriat.

– Și înțeleg de ce n-ai vrut să-mi spui nimic despre asta. Nu sunt supărat pe tine. Dar atunci era război. Acum e pace. Nu are ce să mi se întâmple dacă rămân aici...

– Call, zise Alastair răgușit.

Era palid la față.

– În niciun caz nu poți să rămâi la școală. Tu n-ai cum să înțelegi – e foarte periculos. Call, trebuie să mă asculți. Tu nu știi ce ești.

– Eu...

Call fu întrerupt de un zgomot care se auzi în spatele lui. Se întoarse să vadă ce se întâmplă și observă că șopârla reușise cumva să scape, iar acum ajunsese pe marginea biroului. Stătea pe margine, sub un morman de hârtii și animalele împăiate ale lui Rufus. De sub ele, elementul mormăia cuvinte ciudate, precum *Splerg!* Sau

Gelferfren!

Call se întoarce din nou spre tornadă, dar era prea târziu, concentrația lui se risipise. Tatăl lui dispăruse, iar ultimele lui cuvinte mai pluteau încă în aer.

Tu nu știi ce ești.

— Șopârlă idioată! țipă Call, lovind biroul cu piciorul. Pe podea căzură alte hârtii.

Elementul nu se mai auzea. Call se trânti în fotoliul lui Rufus, cu capul în mâini. Ce tot spunea tatăl său? Ce ar fi putut să însemne asta?

Call, trebuie să mă ascuți. Tu nu știi ce ești.

Lui Call îi trecu un fior pe șira spinării.

— Dă-mi drumul, făcu din nou șopârla.

— Nu! urlă Call, bucuros că are pe cine să-și verse furia. Nu, nu-ți dau drumul, așa că nu mă mai ruga!

Șopârla se uita cu ochii ei mici la Call, care începuse să adune de pe jos hârtiile și figurinele împăiate. Luă în mână un pachetel care probabil căzuse și el de pe birou. Îl ridică și descoperi cu uimire scrisul inconfundabil al tatălui său. Pachetul îi era adresat Maestrului Rufus.

Oh, se gândi Call. O scrisoare de la tata. Țsta nu-i un lucru bun.

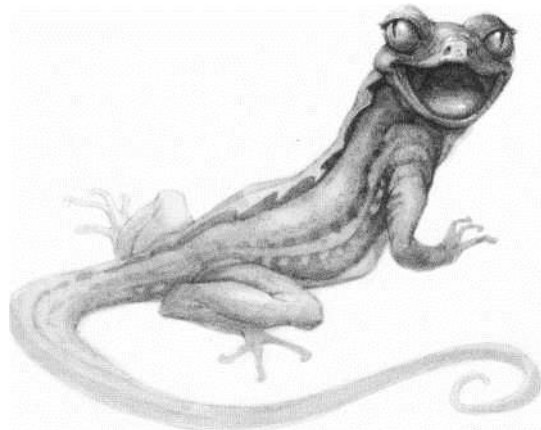
N-ar fi fost mai bine să-l deschidă? Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era ca tatăl său să-i spună tot felul de nebunii maestrului și să-l implore să-l trimită acasă pe Call. În plus, oricum va avea neazuri fiindcă se strecurase aici, așa că probabil nici nu mai conta dacă deschide sau nu scrisoarea.

Tăie banda adezivă cu marginea ascuțită a unui instrument de pe birou și desfăcu un bilet foarte asemănător cu cel pe care îl primise el. Citi:

Rufus,

Dacă ai avut vreodată încredere în mine, dacă m-ai respectat vreodată pentru activitatea mea ca student și pentru tragedia pe care am trăit-o

*împreună, ești obligat să-i legi magia lui Call înainte de a se încheia anul.
Alastair.*

CAPITOLUL DOISPREZECE

Multă vreme, Call se simți așa de furios, încât îi venea să spargă ceva, dar, în același timp, ochii îl ardeau de parcă ar fi fost gata să plângă.

Încercând să se calmeze, Call scoase din cutie obiectul care fusese împachetat cu grijă. Era o brățară de student din Anul de Argint, care avea pe ea cinci pietre – una roșie, una verde, una albastră, una albă și alta neagră precum piscinele de apă întunecată care curgeau prin grote. Privi brățara cu mare atenție. O fi fost brățara tatălui său, de când era student la Magisterium? De ce i-o fi trimis-o Alastair lui Rufus?

Un lucru e sigur, se gândi Call. Maestrul Rufus nu va primi niciodată acest mesaj. Îndesă scrisoarea și plicul în buzunarul de la pantaloni și își puse brățara la mână. Era prea mare pentru el, așa că o împinse mai sus pe braț, deasupra brățării lui, și trase mâneca tricoului peste ea.

— Furi! zise șopârla.

Flăcările de pe spatele ei străluceau mereu, albastre, cu scânteii

verzi și galbene. Mișcarea lor producea jocuri de umbre pe pereți. Call se opri, încremenit.

— Și ce?

— Dă-mi drumul! zise șopârla. Dă-mi drumul dacă nu vrei să te pâărăsc Maestrului Rufus că i-ai furat lucrurile.

Call icni de furie. Nu se gândise la asta. Nu numai că elementul știa că a deschis pachetul, dar știa și ce vorbise cu tatăl său. Auzise avertismentele enigmatice ale acestuia. Call nu își permitea ca Maestrul Rufus să afle toate astea de la șopârlă.

Îngenunche și apucă de mâner cușca de fier, așezând-o din nou pe masa lui Rufus. Privi șopârla mai de aproape.

Corpul ei era mai mare și decât gheata lui taică-său. Părea o variantă miniaturală a unui dragon Komodo – avea chiar și o barbă de solzi, iar sprâncenele... da, avea până și sprâncene. Avea niște ochi mari și roșii, care luceau mocnit, ca lemnele în foc. Dinspre cușcă venea un miros slab de sulf.

— Vii pe ascuns, zise șopârla. Te furișezi, furi, iar tatăl tău vrea să fugi de aici.

Call nu știa ce să facă. Și dacă îi dădea drumul, elementul tot putea să-i spună Maestrului Rufus ce văzuse. Nu putea risca să fie descoperit. Nu voia să i se lege magia. Nu voia să afle Tamara și Aaron, mai ales acum, când începuseră să se împrietenească.

— Exact, zise Call. Și ghici ce mai vreau să fur. Pe tine.

Call plecă ținând în mână cușca, aruncând în birou o ultimă privire. Elementul alerga încoace și-ncolo prin cușcă, iar aceasta se clătina întruna din cauza mișcării. Lui Call nu-i păsa.

Coborî spre mal, în speranța că va apărea vreo altă barcă. Dar acolo nu era decât apa râului subteran, care plesnea ușor malurile stâncoase. Call se întrebă dacă putea să înoate pe drumul spre cameră, dar apa era rece ca gheața, curentul era orientat în direcția opusă, iar el nu fusese niciodată un înotător prea grozav. În plus, trebuia acum să se gândească și la șopârlă și era puțin probabil ca acea cușcă grea, din fier, să plutească la suprafața apei.

– Curenții din Magisterium sunt întunecați și stranii, zise elementul. În întuneric, ochii îi străluceau puternic.

Call își apropie capul de ea, ca s-o vadă mai bine.

– Ai și un nume?

– Am ce nume vrei tu să-mi dai, zise șopârla.

– Cap de piatră? sugeră Call, uitându-se la roca de cristal de pe capul șopârlei.

Din urechile ei ieși un pufăit de fum. Părea nervoasă.

– Ai zis să-ți dau un nume, îi aminti Call și așeză cușca pe mal, oftând.

Șopârla își băgă capul printre gratii. Limba ei țâșni spre apă și înhăță un peștișor pe care îl trase rapid în gură. Apoi începu să-l crântăne cu o satisfacție neplăcută.

Toată scena fusese așa de rapidă, încât Call tresări violent, gata să răstoarne cușca. Limba aia era înfricoșătoare.

– Recul? sugeră el, ca să nu pară șocat de ce văzuse. Față de pește?

Șopârla îl ignoră.

– Warren? propuse el mai departe.

Warren era numele unuia care venea câteodată pe la ei, duminică seara, ca să joace poker cu tatăl lui Call.

Șopârla aprobă din cap, mulțumită.

– Warren, zise ea. Warrenii sunt aici, sub pământ, unde trăiesc creaturile. Warrenii se furișează și spionează și se ascund bine!

– Da, grozav, mormăi Call, înfricoșat de-a binelea.

– Mai sunt și alte drumuri în afara celor de pe apă. Tu nu știi să te întorci la cuibul tău, dar eu știu.

Call se uită uimit la element, care îi întoarse privirea din spatele gratiilor.

– O scurtătură spre camera mea?

– Oriunde! Peste tot! Nimeni nu cunoaște drumurile din Magisterium așa cum o face Warren. Dar după aceea trebuie să-mi dai drumul din cușcă. Trebuie să-mi promiți că o să-mi dai drumul.

Ce încredere putea să aibă Call într-o șopârlă ciudată, care nici măcar nu era o șopârlă?

Poate dacă ar bea din apa râului – ceea ce era greșos, fiind plină de pești fără ochi, de sulf și de minerale necunoscute – poate așa ar putea face o magie. Așa cum făcuse și cu nisipul. Așa cum nu ar fi trebuit să facă. Poate ar reuși să schimbe direcția curentului și ar aduce o barcă spre mal.

Da, extraordinar. Habar n-avea cum să facă asta.

Call, trebuie să mă ascuți. Tu nu știi ce ești.

Se pare că nu știa multe lucruri.

– Bine, zise Call. Dacă mă duci înapoi în cameră, îți dau drumul.

– Dă-mi drumul acum! se milogi elementul. O să ajungem mai repede.

– Bună încercare, râse Call. Pe unde o luăm?

Mica șopârlă îi arată pe unde și începură să meargă; hainele lui Call erau încă ude și se lipeau reci de el.

Trecură peste niște plăci de piatră, care păreau că se topiseră una peste alta, pe lângă coloane de calcar și dantelării de piatră care păreau niște cortine. Trecură pe lângă un loc de unde izvora bolborosind un fel de noroi care se scurgea pe sub picioarele lui Call. Warren îi arăta drumul, și, pe coridoarele întunecate, flăcările de pe spatele lui transformaseră cușca într-un felinar.

La un moment dat, coridorul se îngustă așa de mult, încât Call trebui să meargă într-o parte, făcându-și loc cu greu printre pereții de piatră. În sfârșit, reuși să iasă de pe coridorul acela, ca un dop dintr-o sticlă, cu tricoul sfâșiat, fiindcă se agățase într-o piatră ascuțită.

– Ssss, șopti Warren, ghemuindu-se în colivie. Liniște, micule mag.

Call stătea într-un colț întunecat al unei grote uriașe, pline de ecouri de voci. Grota avea o formă aproape circulară, iar tavanul de piatră se curba într-o cupolă înaltă. Pereții erau decorați cu pietre prețioase, care înfățișau simboluri ciudate, probabil din alchimie. În

mijlocul camerei era o masă dreptunghiulară, din piatră, pe care era așezat un sfeșnic cu douăsprezece lumânări, de pe care se prelingeau dâre groase de ceară. În jurul mesei erau scaune mari, cu spătare înalte, pe care stăteau maestrul, care păreau și ei făcuți din piatră.

Call se strânse mai tare lângă perete, în întuneric, ca să nu fie văzut. Ținea colivia la spate, pentru a ascunde lumina pe care o făceau flăcările de pe spatele șopârlei.

— Tânărul Jasper a arătat curaj când s-a aruncat în fața balaurilor, zise Maestrul Lemuel, aruncându-i o privire Maestrei Milagros, ce părea destul de amuzată. Chiar dacă nu a avut succes.

Call simțea că-i clocotește sângele în vene de furie. Cum adică?! El, Tamara și Aaron s-au chinuit așa de mult ca să treacă testul acela, iar ei vorbesc despre Jasper?

— Curajul cam atât poate să facă, zise Maestrul Tanaka, magul înalt și subțire care îi învăța pe Peter și pe Kai. Studenții abia întorși din ultima misiune incredințată au avut foarte mult curaj și tocmai cei mai curajoși au căpătat niște răni urâte, cum n-am mai văzut de la război încoace. De-abia au reușit să supraviețuiască. Nici cei de anul cinci nu au fost pregătiți să lupte cu elementele care s-au aliat în felul acela.

— Inamicul e în spatele nostru, îl întrerupse Maestrul Rockmaple, trecându-și mâna peste barba roșcată.

Imaginea studenților răniți intrând pe poartă îi rămăsese întipărită în minte lui Call și fu bucuros să audă că nu e un obicei ca misiunile să se încheie așa.

— Inamicul încalcă pactul prin tot felul de tertipuri, crezând că nu ne vom da seama că e el. Se pregătește din nou de război. Pot să bag mâna în foc că, în timp ce noi ne facem iluzii că el stă retras în sanctuarul său îndepărtat, lucrând la experimentele lui oribile, Inamicul a creat arme mult mai mari și mai nimicitoare, ca să nu mai vorbim de alianțe.

Maestrul Lemuel pufni.

— Nu avem nicio dovadă în acest sens. Poate nu a fost decât o

schimbare în interiorul elementelor.

Maestrul Rockmaple se întoarce spre el.

— Nu putem avea încredere în Inamic. Cineva care e în stare să pună vid în animale sau chiar în copii, care i-a măcelărit pe cei mai vulnerabili dintre noi, este capabil de orice!

— Nu zic că ar trebui să avem încredere în el! Dar nu vreau să ne panicăm dinainte, gândindu-ne că pactul a fost încălcat. Toată lumea ne interzice să-l încălcăm noi, din cauza temerilor noastre, și pentru că, astfel, am da naștere unui alt război, de data aceasta și mai sângeros decât cel care a fost.

— Totul ar fi altfel dacă am avea de partea noastră un Makar.

Maestra Milagros își dădu părul roz după urechi cu un gest nervos.

— Studenții care au venit anul acesta au avut scoruri excepționale la test. Poate vom găsi printre ei un Makar. Rufus, tu ai experiență în privința asta.

— E prea devreme ca să ne dăm seama, zise Rufus. Nici Constantine nu dăduse semne că ar fi avut vreo legătură cu magia haosului până la paisprezece ani.

— Poate că nu ai vrut tu să cauți semnele, după cum nu vrei nici acum, zise Maestrul Lemuel cu o voce antipatică.

Rufus clătină din cap. Fața lui avea trăsături dure în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

— Nu contează, spuse el. Avem nevoie de alt plan. Adunarea trebuie să facă alt plan. E o povară mult prea mare pentru orice copil. N-ar trebui să uităm tragedia lui Verity Torres.

— Sunt de acord că ne trebuie un plan, zise Maestrul Rockmaple. Indiferent ce-ar pune la cale Inamicul, nu putem să băgăm capul în pământ, ca struțul, așteptând să se rezolve totul de la sine. Dar nici nu putem aștepta la nesfârșit ceva ce poate nu se va întâmpla niciodată.

— Gata cu atâta vorbărie! zise Maestrul North. Maestra Milagros spunea mai devreme că a descoperit o posibilă eroare în cel de-al

treilea algoritm, care are în vedere transformarea aerului în metal. Mă gândeam că ar fi bine să discutăm această anomalie.

Anomalie? Gândindu-se că n-are niciun rost să riște să fie descoperit ascultând niște chestii pe care oricum nu le înțelege, Call se strecură înapoi prin culoarul îngust de piatră. Se înghesui din nou pe coridor, până ieși în celălalt capăt, având în minte cuvintele tatălui său. Oare ce a vrut să spună? *Cu cât vei învoăța mai mult despre lumea magiei, cu atât vei fi mai atras în această lume – atras în conflicte vechi și tentații periculoase.*

Probabil că războiul cu Inamicul era conflictul la care se referea tatăl lui.

Warren își băgase botul solzos printre gratii, învârtindu-și limba prin aer.

— Mergem pe alt drum. Un drum mai bun. Mai puțini maștri. Mai sigur.

Call bombăni, dar urmă indicațiile lui Warren. Începuse să se întrebe dacă Warren chiar știa drumul sau doar îl conducea tot mai adânc, în interiorul grotelor. Poate o să ajungă să rățăcească toată viața împreună cu Warren prin cavernele complicate. Să ajungă un fel de legendă, pe care noii discipoli aveau să și-o povestească înspăimântați... cum s-a pierdut un student cu șopârla lui de grotă, ținută în cușcă.

Warren îi spuse pe unde s-o ia, iar Call trebui să se cațere pe un morman de stânci, cu pietrișul alunecându-i sub picioare.

Acum coridoarele erau mai largi, cu pereții plini de simboluri care îi stârneau imaginația lui Call, fiind sigur că însemnau ceva, doar că nu știa să le descifreze. Trecură pe lângă o peșteră plină de un fel de vegetație subterană ciudată; ferigi mari, cu frunze roșii la vârf, crescute pe lacuri nemișcate și strălucitoare, formațiuni lungi de licheni care atârnau din tavanul peșterii până spre umerii lui Call. Se uită înspre tavan și parcă văzu niște ochi strălucitori dispărând în umbră. Se opri.

— Warren?

— Pe aici, pe aici, hârâi șopârta, cu limba șerpuită, îndreptându-se către o intrare cu arcadă aflată în capătul celălalt al încăperii. Acolo, pe partea cea mai înaltă a arcadei, cineva scrijelise ceva:

Gândurile sunt libere și nu se supun vreunei reguli.

În spatele arcadei sclișea o lumină ciudată. Call păși spre arcadă, cu temerile învinse de curiozitate. Era o lumină aurie, ca de foc, dar în încăperea era la fel de rece ca și afară. Era un spațiu mare, o peșteră ce părea să coboare printr-o cărare în spirală, abruptă și întortocheată. Peste tot, de-a lungul pereților, erau rafturi pline cu mii și mii de cărți cu foi îngălbenite și legături învechite. Call ajunsese în mijlocul încăperii, acolo unde începeau scările în spirală, și se uită peste balustradă. Erau nenumărate etaje, toate luminate de aceeași lumină aurie, iar de jur împrejur – alte rafturi cu cărți.

Call găsisese biblioteca.

Și erau și oameni acolo. Auzea clar ecourile unei conversații purtate în șoaptă. Alți maștri? Nu. Uitându-se din nou în jos, îl văzu pe Jasper cu trei etaje mai jos, îmbrăcat în uniforma lui cenușie. Față în față cu el stătea Celia. Era târziu, chiar foarte târziu, iar Call nu pricepea cum de cei doi nu sunt în camerele lor.

Jasper stătea în fața unei cărți deschise, așezat la o masă de piatră, cu mâna întinsă în fața ochilor. Își tot întindea degetele, scrâșnind din dinți și strângând din ochi, până când Call începu să se îngrijoreze că îi va plesni ceva la cap, tot încercând să facă o magie. Încea iar și iar și din degetele lui ieșea câteodată o scânteie, alteori un pic de fum, dar cam atât. Jasper părea că e gata să înceapă să urle a dezamăgire și frustrare. Celia se plimba ușor de partea cealaltă a mesei.

— Mi-ai promis că dacă te ajut o să mă ajuți și tu pe mine, dar s-a făcut aproape două dimineața și nu m-ai ajutat deloc!

— Deocamdată e rândul meu! țipă Jasper.

— Bine, zise Celia resemnată, așezându-se pe un scaun de piatră. Mai încearcă.

— Trebuie să reușesc, zise Jasper mai calm. Trebuie. Sunt cel mai

bun. Eu sunt cel mai bun dintre magii Anului de Fier din Magisterium! Mai bun decât Tamara! Mai bun decât Aaron! Mai bun decât Callum! Mai bun decât toți!

Call nu prea înțelegea de ce Jasper îl băgase și pe el în lista celor de care se temea că ar fi mai buni decât el, dar se simți măgulit, oricum. Era și puțin dezamăgit că Celia își pierde timpul cu Jasper.

Warren se fâțâia în cușcă. Call se întoarse la el să vadă de ce se tot foiește.

Șopârla se holba la o ilustrație înrămată, înfățișând un om cu niște ochi uriași, în care se învârteau spirale roșii-portocalii, ochi care erau prezentați alături, sub formă de schemă la scară mai mare. *Călăreții Haosului*, se gândi Call. Uitându-se la ilustrație, pe Call îl trecu un fior – și încă ceva, o senzație destul de neclară, un fel de nervozitate sau sete sau foame.

– Cine-i acolo? strigă Jasper, privind în sus.

Își ridicase mâna, acoperindu-și aproape complet fața, ca și cum ar fi vrut să se apere.

Simțindu-se destul de ridicol, Call flutură mâna.

– Eu sunt. M-am cam rătăcit... puțin... și am văzut lumină aici... și...

– Call?

Jasper se ridică de la masă, dând din mâini nervos.

– Mă spionezi! țipă el. M-ai urmărit până aici?

– Nu, eu...

– O să ne pârăști, nu-i așa? Asta-i ideea? Să-mi faci necazuri ca să nu fiu mai bun ca tine la următorul test, rânji Jasper, deși în mod clar era speriat.

– Dacă am vrea să fim mai buni decât tine la următorul test, nu trebuie să facem altceva decât să ne prezentăm, nu se putu abține Call.

Jasper părea gata să explodeze.

– O să le spun tuturor cum te furișezi tu noaptea!

– Bine, zise Call, iar eu am să le spun același lucru despre tine.

— N-o să îndrăznești! strigă Jasper, apucând cu mâinile masa de piatră.

— N-o să spui, nu-i așa, Call?

Dintr-odată, Call simți că nu mai vrea să rămână acolo niciun moment. Nu intenționase să se certe cu Jasper și nici s-o amenințe pe Celia, nu își dorise nici să rățăcească prin întuneric sau să se ascundă într-un colț, în timp ce maeștrii vorbeau de niște chestii care îi făceau părul măciucă. Nu își dorea decât să fie în patul lui, să se gândească la discuția pe care o avusese cu tatăl său, să încerce să înțeleagă sensul cuvintelor lui Alastair și, dacă ar fi totuși posibil, lucrurile să nu stea așa de rău pe cât i se părea lui. Ca să nu mai vorbim că voia să mai scuture cutia de bomboane gumate, să vadă dacă mai rămăsese vreuna pe acolo.

— Uite, Jasper, zise el. Eu nu am vrut să-ți iau locul. Până acum ar fi trebuit să-ți dai seama măcar de asta, că sigur n-am vrut să-ți iau locul.

Jasper bătu cu palma în masă. Tunsoarea lui scumpă se cam stricase, părul îi crescuse și acum îi intra în ochi.

— Tu chiar nu pricepi? Asta-i și mai rău.

Call clipi surprins.

— Ce?

— Habar n-ai, zise el, strângându-și pumnii. Habar n-ai prin ce trec eu. Familia mea a pierdut totul în timpul celui de-al Doilea Război. Bani, reputație, tot.

— Jasper, oprește-te! încercă să-l potolească Celia, întrerupându-i perorația, dar nu reuși.

— Și dacă eu aș putea să reușesc, continuă Jasper, dacă aș putea să ajung să fiu *cel mai bun*, asta ar schimba totul. Pentru tine nu înseamnă *nimic* faptul că ești aici.

Bătu cu palma în masă, și, spre surpriza lui Call, din degetele lui Jasper săriră scânteii. Jasper își trase mâna înapoi, holbându-se la ea.

— Presupun că ți-a ieșit, zise Call.

Vocea lui suna ciudat în încăperea, după țipetele lui Jasper. O clipă,

băieții se uitară unul la celălalt. Apoi Jasper îi întoarse spatele, iar Call se îndreptă spre ușa bibliotecii cu un sentiment ciudat.

— Îmi pare rău, Call! strigă după el Celia. Dimineață n-o să mai fie așa.

Call nu răspunse. Nu era deloc corect, se gândea el – Aaron nu avea familie, Tamara avea o familie sinistră, acum și Jasper. În curând nu va mai putea să urască pe nimeni fără să-i pară rău.

Apucă din nou cușca și se îndreptă spre cel mai apropiat coridor.

— Gata cu ocolurile, îi spuse el șopârlei.

— Warren știe cel mai bun drum. Uneori drumul cel mai bun nu e și cel mai scurt.

— Warren n-ar trebui să vorbească despre el la persoana a treia, zise Call, dar se lăsă condus de element până la camera lui. Când ridică mâna cu brățara ca să deschidă ușa, Warren vorbi din nou.

— Dă-mi drumul!

Call tăcu.

— Ai promis. Dă-mi drumul!

Șopârla se uita în sus la el cu ochii arzători, plini de rugăminți.

Call așeză cușca pe podeaua de piatră în fața ușii și îngenunche lângă ea. Când întinse mâna să descuie, își dădu seama că nu-i pusese întrebarea cu care ar fi trebuit să înceapă.

— Hei, Warren, de ce te ține Maestrul Rufus închis în cușcă, în biroul lui?

Sprâncenele șopârlei se ridicară de surpriză.

— Șmecher, zise ea.

Call clătină din cap, neînțelegând la cine se referă Warren.

— Cum adică?

— Dă-mi drumul, zise șopârla, iar vocea ei aspră suna acum ca o șoaptă. Ai promis.

Oftând, Call deschise cușca. Șopârla fugi și se cățăără pe perete tocmai sus, spre tavan, unde se vedea o pânză de păianjen. Call aproape că nu mai zărea flăcările de pe spatele ei. Luă cușca și o ascunse în spatele unor stalagmite, cu speranța că dimineață va găsi

o modalitate de a scăpa de ea.

— Bine, hai, noapte bună, zise Call înainte de a intra în cameră. Când deschise ușa, elementul dădu buzna în cameră înaintea lui.

Call încercă să-l gonească afară, dar Warren se ținu după el până în dormitor, unde se încolăci pe o stâncă strălucitoare din perete, devenind aproape invizibil.

— Rămâi aici? întrebă Call.

Șopârta rămase nemișcată, la fel ca stânca pe care stătea, cu ochii pe jumătate închiși și cu limba lungă atârând într-o parte.

Call era prea epuizat ca să se mai gândească la riscul de a avea la el în cameră un element, chiar și unul somnoros. Împinse jos de pe pat cutia și toate lucrurile trimise de tatăl său și se ghemui în pat, mângâind ușor cu mâna brațara lui Alastair, până adormi. Ultimul lui gând înainte de a cădea într-un somn profund fu legat de ochii spiralați ai Călărețului Haosului.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A doua zi, Call se trezi speriat la gândul că Maestrul Rufus va spune ceva despre hârtiile împrăștiate din biroul lui, despre figurinele stricate sau despre pachetul care lipsea... și era și mai speriat de ce va spune în legătură cu lipsa elementului. Își târî greoi picioarele spre refectoriu, și, chiar când intră, auzi o ceartă înfierbântată între Maestrul Rufus și Maestra Milagros.

— Îți spun pentru ultima oară, Rufus! strigă ea vexată. Nu e la mine șopârta ta!

Call nu știa dacă ar trebui să-i pară rău sau ar trebui să râdă.

După micul dejun, Rufus îi conduse la râu, unde îi învăță cum să ridice apa, s-o arunce în aer și s-o prindă fără să se ude. În scurt timp, Call, Tamara și Aaron gâfâiau și râdeau, uzi leoarcă. Când orele din ziua aceea se încheiară, Call era obosit, așa de obosit încât evenimentele din ziua precedentă păreau îndepărtate și ireale. Se îndreptă spre camera lui cu gândul să dezlege misterul scrisorii și al brățării trimise de tatăl său, dar uită planurile când văzu că Warren

îi mânca unul dintre șireturi, sugându-l ca pe spaghetti.

— Șopârlă fără minte! mormăi el, luând banderola pe care o purtase la testul cu balaurii și scrisoarea mototolită de la tatăl său, pentru a le ascunde în sertarul de sus al dulapului. Apoi le închise bine, ca nu cumva să le mănânce și pe ele elementul, după trezire.

Warren nu zise nimic. Ochii lui aveau acum o nuanță cenușie; Call bănuia că șiretul ăla nu-i prea priise.

Dar, spre mirarea lui Call, cursurile l-au făcut să nu se mai gândească la sensul ascuns al cuvintelor tatălui său. Se terminase cu Camera Nisipului și a Plictiselii; acum făceau tot felul de exerciții noi, datorită cărora i se păru că săptămânile treceau foarte repede. Pregătirea era la fel de grea și de frustrantă ca până acum, dar, cu cât Maestrul Rufus le arăta mai mult din universul magiei, Call era din ce în ce mai fascinat. Maestrul Rufus îi învăța să-și perceapă afinitatea cu elementele și să înțeleagă mai bine sensul teoriei care se numea *Cvinaria*, pe care, alături de cele Cinci principii ale Magiei, Call le putea recita acum și în somn.

Focul vrea să ardă.

Apa vrea să curgă.

Aerul vrea să se ridice.

Pământul vrea să lege.

Haosul vrea să devoreze.

Au învățat cum să facă mici focuri și cum să facă flăcările să danseze în palma lor. Au învățat cum să facă valuri în piscinele din grotă și să cheme peștii palizi (dar nu și să navigheze cu barca, lucru care îl enerva la culme pe Call). Începuseră chiar să învețe și ceea ce îi plăcea mai mult lui Call – levitarea.

— Concentrați-vă și antrenați-vă, zise Maestrul Rufus după ce îi dusesese într-o cameră captușită cu saltele elastice umplute cu mușchi și ace de pin, aduse din afara Magisteriumului.

— Nu există scurtături, magilor. Nu există decât concentrare și antrenament. Așa că treceți la treabă!

Încercară pe rând să atragă energie din aerul înconjurător, cu

ajutorul căruia să se poată împinge în sus de la pământ. Era mult mai greu să-ți menții echilibrul decât crezuse Call. Mereu cădeau răsând, unul peste altul, apoi pe saltele. Aaron se trezise la un moment dat cu codițele Tamarei în gură, iar Call, cu piciorul Tamarei pe gât.

În sfârșit, când aproape se terminase lecția, ceva se declanșă în interiorul lui Call și reuși să se ridice în aer aproape treizeci de centimetri, fără să se clatine. Nu mai era gravitația care să-l tragă înapoi, sprijinit pe piciorul bolnav, nimic care să-l împiedice să plutească în aer, în afară de lipsa lui de antrenament. Clipele în care visase la ziua când va putea zbura prin sălile din Magisterium mai repede decât putea să fugă păreau că deveniseră acum realitate. Era ca și cum s-ar da cu skateboardul, numai că mult mai bine, mai rapid, mai sus, și putea să facă manevre și mai nebunești.

Apoi întâlni privirea Tamarei și își pierdu concentrarea, căzând din nou pe saltea. Rămase o clipă acolo, fără să se gândească la nimic.

În clipele acelea cât plutise în aer nu-l duruse piciorul nici măcar un pic.

Nici Tamara și nici Aaron nu reușiră să plutească serios la lecția aceea, dar Maestrul Rufus părea încântat de absența progresului lor. Declarase de mai multe ori că nu mai văzuse de mult ceva așa de amuzant.

Maestrul Rufus le promise că la sfârșitul anului vor fi capabili să se folosească la maximum de forța tuturor elementelor, că vor putea să treacă prin foc și să respire sub apă. În Anul de Argint vor ajunge să folosească puterile într-un mod mai complex – să creeze iluzii optice cu ajutorul aerului, cu ajutorul focului vor putea face profeții, cu pământul vor crea legături, iar apa o vor folosi pentru vindecări. Gândul că va putea face toate aceste lucruri îl înfiora pe Call, dar, de câte ori se gândea la sfârșitul anului, își amintea cuvintele pe care tatăl său i le scrisese lui Rufus.

Trebuie să-i legi magia lui Call înainte de încheierea anului.

Magie cu pământ. Poate că în Anul de Argint va afla ce înseamnă să faci legături.

La unul dintre cursurile care se țineau vinerea, Maestrul Lemuel îi învățase câte ceva despre contragreutăți, spunându-le că, dacă vreodată își vor supraestima puterile și vor simți că sunt atrași de un element, soluția este să apeleze la elementul contrar aceluia, așa cum au apelat la pământ când s-au luptat cu elementele aerului.

Call întrebă cum ar putea ajunge la suflet, în cazul în care s-ar confrunta cu haosul. Maestrul Lemuel izbucni nervos și îi spuse lui Call că dacă s-ar confrunta cu un mag al haosului nu ar conta la ce element apelează, căci oricum va muri. Drew se uită la maestru zâmbind.

— Perfect! zise el încet.

— Încetează, Andrew! zise Maestrul Lemuel cu o voce de gheață. Știi, altădată, când erau ireverențioși față de maestrul lor, discipolii erau bătuți cu nuiava.

— Lemuel, interveni repede Maestra Milagos, observând expresiile terifiante de pe fața copiilor, nu cred că e cazul...

— Din păcate, asta se întâmpla cu sute de ani în urmă, zise Maestrul Lemuel. Dar te asigur, Andrew, că, dacă mai șușotești în spatele meu, o să te fac să regreți că ai venit la Magisterium.

Buzele lui subțiri se strâmbară într-un zâmbet.

— Acum vino aici și arată-ne cum te folosești de apă atunci când faci magie cu foc. Gwenda, vrei să vii să-l ajuți la contragreutate?

Gwenda ieși în fața clasei. După un moment de ezitare, Drew se înghesui în spatele ei, cu umerii căzuți. Suportă douăzeci de minute de ironii nimicitoare din partea lui Lemuel atunci când nu reuși să stingă flacăra din mâna lui, cu toate că Gwenda îi întinsese un bol de apă cu atâta entuziasm plin de speranță, încât câteva picături îi udaseră și tenișii lui Drew.

— Haide, Drew, îi șopti ea întruna, până când Maestrul Lemuel îi spuse să tacă.

După episodul acesta, Call îl aprecie și mai mult pe Maestrul

Rufus, chiar și atunci când acesta le spunea la orele lui chestii banale, cum ar fi să păstreze secretul magiei, să nu-și folosească magia ca să obțină foloase personale sau în scopuri rele ori să împărtășească tot ce învățaseră despre magie cu ceilalți din comunitatea magicienilor. Se pare că magii care excelau în studiul elementelor trebuiau să-și ia, la rândul lor, niște discipoli, ca să-și „împărtășească cunoștințele” – acest lucru însemna că în Magisterium se ridicau mereu alți măștri, iar cei care descopereau că au vocație de educatori rămâneau acolo ca profesori permanenți.

Faptul că erai obligat să-ți iei discipoli explica foarte multe din comportamentul lui Lemuel.

Lui Call îi plăcu mai mult cel de-al doilea curs, pe care îl ținuse Maestrul Rockmaple, despre elemente. De acolo pricepu că, în general, elementele erau niște creaturi fără conștiință. Unele își păstrau înfățișarea pe care o aveau de secole, în timp ce altele se hrăneau cu magie și deveneau mari și periculoase. Se știa că unele erau capabile chiar să absoarbă vrăjitori. După ce auzise toate acestea, Call se gândi cu înfiorare la Warren. Oare ce era creatura aceea pe care el o eliberase în Magisterium? Ce era mai exact elementul acela care dormea sub patul lui și îi mânca șireturile?

Call aflase acum mai multe despre Al Treilea Război al Magilor, dar nimic din toate astea nu îl făcea să înțeleagă de ce tatăl său voia ca lui să i se lege magia.

Tamara începuse acum să râdă mai des, uneori cu o expresie de vinovăție pe chip, alteori cu un râs ciudat. Aaron devenise mai serios de când cei trei se instalaseră în Magisterium. Call avea sentimentul că se descurcă mai bine și nu se mai temeă că se va rătăci când se ducea la bibliotecă, la clasă ori chiar în Galerie. Acum nu i se mai părea ciudat să mănânci ciuperci și grămezi de licheni care aveau gustul delicios de pui fript, spaghete sau mâncare chinezească.

El și Jasper păstrau aceeași relație rece, dar Celia rămăsese prietenă cu el, de parcă noaptea aceea ciudată nici nu avusese loc.

Call începuse să se teamă de apropierea sfârșitului de an, când

tatăl său îl aștepta să se întoarcă acasă definitiv. Pentru prima dată în viața lui avea prieteni adevărați, prieteni care nu îl considerau o ciudățenie sau un handicap, din cauza piciorului cu probleme. În plus, mai avea și magia. Nu ar fi renunțat la magie pentru nimic în lume, deși jurase că va renunța.

Era greu să-ți dai seama de trecerea timpului din subteran. Uneori, Maestrul Rufus sau alți maeștri îi scoteau afară ca să facă diverse antrenamente cu magia pământului. Întotdeauna era interesant să vezi cât de buni erau ceilalți studenți – odată, când Maestrul Rufus le arătase cum să se folosească de magia elementelor pentru a face plantele să crească, Kai Hale puse un răsad care crescuse așa de mare, încât a doua zi Maestrul Rockmaple a fost nevoit să-l taie cu toporul. Celia putea să adune animalele care trăiau sub pământ (deși, spre dezamăgirea lui Call, nu adusesese nicio cârțiță). Iar Tamara se pricepea de minune să folosească magnetismul pământului pentru a găsi drumul... chiar și atunci când se rătăceau cu toții.

Pe măsură ce natura începuse să capete culorile toamnei, grottele deveneau mai reci. Vase mari, de metal, pline de pietre fierbinți erau aliniat pe toate coridoarele, încălzind aerul, iar în Galerie, atunci când se duceau la film, era mereu aprins focul.

Frigul nu îl deranja pe Call. Avea senzația că, într-un fel sau altul, devenise mai puternic. Era sigur că în ultimul timp crescuse cu cel puțin doi centimetri. Acum era capabil și să meargă mai mult timp, poate fiindcă Maestrului Rufus îi plăcea să-i ducă în drumeții prin peșteri sau îi pune să escaladeze dealurile de afară.

Câteodată, noaptea, Call privea brățara de pe noptieră sau citea cele două scrisori de la tatăl său. Ar fi vrut să-i povestească și lui la ce nivel ajunsese, dar nu o făcu niciodată.

Pe la mijlocul iernii, Maestrul Rufus le comunică faptul că era cazul să exploreze grottele subterane fără a mai fi însoțiți de el. Le arătase deja cum să-și găsească drumul în grottele mai adânci, folosindu-se de magia pământului ca să lumineze stâncile și

marcându-și astfel drumul înapoi.

— Vreți neapărat să ne rătăcim? întrebă Call.

— Cam așa ceva, zise Rufus. Ideal ar fi, dacă îmi urmați instrucțiunile, să găsiți încăperea pe care o căutați și să vă întoarceți fără nicio problemă. Dar întoarcerea depinde de voi.

Tamara bătu din palme și zâmbi ca un drăcușor.

— O să fie amuzant!

— Împreună, sublinie Maestrul Rufus. Nu cumva să fugi și să-i lași peăștia doi bâjbâind în întuneric.

Zâmbetul ei se mai estompă.

— A, bine!

— Am putea să facem un pariu, zise Call, cu gândul la Warren. Să vedem cine ajunge primul.

Dacă ar folosi unele scurtături pe care i le arătase șopârla, ar putea chiar să ajungă înaintea Tamarei.

— N-a auzit nimeni ce am spus? se zbârli Maestrul Rufus. Am zis...

— Împreună, completă Aaron. Am eu grijă să rămânem împreună.

— Chiar te rog, zise Maestrul Rufus. Acum atenție la misiunea pe care v-o încredințez! În adâncurile grotelor de la al doilea nivel se află un loc numit Bazinul Fluturilor. Apa bazinului este grea din cauza mineralelor pe care le conține, ceea ce o face numai bună pentru fabricarea armelor cu tăiș, cum ar fi cuțitul pe care îl porți tu la curea.

Arată spre Miri, iar Call puse instinctiv mâna pe mânerul pumnalului.

— Lama pumnalului a fost făcută aici, în Magisterium, cu apă luată din Bazinul Fluturilor. Vreau ca împreună să găsiți acest loc, să luați niște apă de acolo și să vă întoarceți aici.

— Nu ne dați o găleată? întrebă Call.

— Cred că știi deja răspunsul la întrebarea asta, Callum.

Rufus scoase din buzunarul uniformei un sul de pergament și i-l

înmână lui Aaron.

— Asta e harta. Ghidați-vă după ea ca să ajungeți la Bazinul Fluturilor, dar nu uitați să aprindeți stâncile ca să vă marcați drumul. Nu întotdeauna te poți baza pe hartă ca să găsești întoarcerea.

Maestrul Rufus se așeză pe un bolovan imens, care începu să se deformeze instantaneu, căpătând forma unui fotoliu.

— Veți face cu schimbul la căratul apei. Dacă o vărsați, va trebui să vă întoarceți și să aduceți alta.

Cei trei discipoli se uitară unii la alții.

— Când începem? întrebă Aaron.

Maestrul Rufus scoase o carte masivă, cu coperte groase, și începu să citească.

— Imediat.

Aaron întinse harta pe o piatră din fața lui și o cercetă cu privirea încruntată, apoi se uită spre Maestrul Rufus.

— E în regulă, zise el repede. Coborâm și apoi mergem spre est.

Call se apropie și se uită la hartă peste umărul lui Aaron.

— Cred că cel mai bun drum este pe lângă bibliotecă.

Tamara se strâmbă și întoarse harta invers.

— Acum nordul indică într-adevăr nordul. Asta ar trebui să ne ajute.

— Tot pe lângă bibliotecă e mai bine, zise Call. Așa că nu ne-a ajutat prea mult.

Aaron își dădu ochii peste cap și se îndreptă, strângând harta.

— Hai să plecăm, până nu v-apucați să vă scoateți busolele și să măsurați distanța cu vreo ață.

Porniră la drum, la început pe drumurile cunoscute ale grotii. Pătrunseră în bibliotecă și coborâră pe scările în spirală, ca și cum ar fi mers în cochilia unui nautilus gigantic. De pe ultima treaptă se cobora spre cele mai adânci niveluri ale grotii.

Aerul devenise mai tare și mai rece, iar mirosul de minerale umplea atmosfera. Call simți schimbarea imediat. Pasajul prin care

treceau era înghesuit și îngust, cu plafonul jos. Aaron, care era cel mai înalt dintre ei, fu nevoit să-și aplece capul ca să nu se lovească de tavan.

În sfârșit, pasajul se deschise într-o grotă mai mare. Tamara atinse un perete, aprinse un cristal și luminează rădăcinile. Acestea atârnavă în brațe sinistre, ca de păianjen, până aproape de râul de un portocaliu țipător, care fumega sulfuros, umplând încăperea de un miros de arsură. Pe malurile râului creșteau ciuperci uriașe, vârgate în culori nenaturale, verde strălucitor, turcoaz și vișiniu.

— Oare ce s-ar întâmpla dacă le-am mânca, reflectă Call cu voce tare, în timp ce-și croiau drum printre acele plante.

— Eu nu aș încerca să aflu, zise Aaron, ridicându-și mâna.

Cu o săptămână în urmă, învățase să facă o minge de foc, de un albastru strălucitor, și era foarte încântat de asta. Mereu găsea pretext să facă mingea lui de foc, chiar dacă nu era nevoie de lumină sau de altceva. Într-o mână ținea focul, iar în cealaltă, harta.

— Pe aici! arătă el spre un pasaj aflat mai departe, în stânga. Prin Camera Rădăcinilor.

— Camerele astea au nume? întrebă Tamara, călcând cu grijă printre ciuperci.

— Nu, le spun eu așa. Cred că e mai ușor să le ținem minte dacă au și un nume, nu-i așa?

Tamara își arcui sprâncenele, gânditoare.

— Cred că da.

— În orice caz, sună mai bine decât Bazinul Fluturilor, zise Call. Mă întreb, cum să numești astfel un lac care e bun la fabricarea armelor? Puteau să-i spună Lacul Ucigașului. Sau Iazul Înjunghierilor. Sau Balta Crimei.

— Da, spuse Tamara placidă. Iar ție putem să-ți spunem Maestrul Limpede.

Următoarea încăpere avea niște stalagmite groase, albe ca niște colți uriași de rechin, prinse la un capăt, de parcă ar fi putut fi atașate oricând de fălcile vreunui monstru demult dispărut. După ce trecură

pe sub această ghilotină înfricoșătoare, Call, Aaron și Tamara pătrunseră printr-o deschizătură îngustă, circulară. Aici se aflau niște peșteri, dispuse de așa manieră încât stânca părea mâncată de niște termite supradimensionate. Ca să nu uite că au trecut pe aici, Call se concentrează și în colțul cel mai îndepărtat al încăperii începu să strălucească un cristal.

— Locul ăsta apare pe hartă? întrebă el.

Aaron privi harta cu ochii îngustați.

— Mda. De fapt, aproape am ajuns. Mai avem de trecut doar printr-o încăpere mai la sud...

Dispăru printr-o arcadă întunecată, și, o clipă mai târziu, reapăru ca un campion.

— L-am găsit!

Tamara și Call se îngrămădiră după el. Un moment se lăsă liniștea. Chiar și după ce văzuse tot felul de încăperi subterane spectaculoase, inclusiv biblioteca sau Galeria, Call simțea că are în fața ochilor ceva deosebit. De undeva, de sus, dintr-o crăpătură în perete, se revărsa un torent de apă, care cădea împrăștiind o mulțime de stropi într-un bazin imens, de albastru strălucitor, ca și cum ar fi fost iluminat pe dinăuntru. Pereții erau acoperiți cu un strat de licheni verzi, iar contrastul acela dintre verde și albastru îi dădea lui Call senzația că se află într-un bloc uriaș, de piatră scumpă. Aerul mirosea puternic a ceva necunoscut, ca o aromă ispititoare.

— Uau! strigă Aaron după câteva minute bune. Într-adevăr, e destul de ciudat că se numește Bazinul Fluturilor.

Tamara păși până pe malul lacului.

— Cred că i-au spus așa fiindcă apa seamănă cu fluturii aceia albaștri – cum se numesc?

— Monarhi albaștri, zise Call.

Tatăl lui fusese un mare admirator al fluturilor. Avea pe birou o adevărată colecție de fluturi, prinși cu bolduri, într-un insectar mare cu geam.

Tamara băgă mâna în lac. Apa se undui, apoi se ridică din ea o sferă de apă. Sfera continuă să-și mențină forma, chiar dacă se mișca și se legăna pe suprafața apei.

— Ia uități-vă! zise Tamara, cu respirația aproape tăiată.

— Tare, exclamă Aaron. Cât crezi că poți s-o menții așa?

— Nu știu! spuse fata aruncându-și codițele pe spate ca să n-o deranjeze nimic. Îți spun eu când nu mai pot să mă concentrez.

Aaron dădu din cap și întinse harta pe unul dintre pereții umezi.

— Acum nu mai trebuie decât să găsim drumul...

În clipa aceea, harta din mâinile lui luă foc.

Aaron țipă și își trase mâinile de pe foaia înnegrită, care împrăștia scânteii prin aer. Harta căzu pe podea ca o ploaie de cenușă. Tamara țipă și ea, pierzându-și concentrarea. Apa pe care o suspendase plesni în aer și îi udă uniforma, după care se făcu baltă la picioarele ei.

Toți trei se priviră cu ochii mari. Call își îndreptă umerii.

— Cred că asta a vrut să spună Maestrul Rufus, zise el. Trebuie să mergem după pietrele luminate sau după semne sau ce-o fi, ca să ne întoarcem. Harta era numai pentru dus.

— Ar trebui să fie ușor, zise Tamara. Adică, eu nu am aprins decât o piatră, dar voi, băieți, cred că ați aprins mai multe, nu?

— Și eu tot una am aprins, zise Call, uitându-se plin de speranță la Aaron. Aaron nu se uită la ei.

Tamara se încruntă.

— Of, nu-i nimic. O să ne descurcăm noi. Tu duci apa!

Call ridică din umeri și se apropie de lac, încercând să se concentreze pentru a forma o minge de apă. Call acționează asupra aerului din jur, pentru a mișca apa, și simți acel du-te-vino al elementelor dinăuntru. Nu era la fel de bun ca Tamara, dar se descurcă. Mingea picură doar puțin după ce se ridică.

Aaron se încruntă și arată cu mâna.

— Noi am intrat pe aici. Prin partea asta. Așa cred...

Tamara îl urmă pe Aaron, iar Call mergea după ei, cu mingea de

apă învârtindu-se deasupra capului, de parcă ar fi deținut o furtună proprie. Camera în care ieșiră le era familiară: râul subteran, ciupercile viu colorate. Call navigă cu grijă printre ele, temându-se că în orice moment mingea de apă i s-ar fi putut vărsa direct în cap.

— Uite, zise Tamara, sunt niște pietre aprinse aici...

— Alea cred că sunt bioluminiscente, interveni Aaron cu o voce în care se simțea îngrijorarea. Le lovi ușor cu mâna, apoi se întoarse către ceilalți. Nu-mi dau seama.

— Eu îmi dau seama. Mergem pe aici.

Ea porni cu pas hotărât în direcția aceea. Call se ținea după ea – *stâng, drept, stâng*, printr-o grotă plină de stalactite care căpătaseră forma unor frunze uriașe, *nu scăpa apa!*, făcură un cot, apoi, prin strâmtoarea dintre doi bolovani, *ține-o bine, Call!* Peste tot erau stânci ascuțite, iar Call aproape că dădu cu capul într-un zid, fiindcă Tamara și Aaron se opriseră brusc. Se certau.

— Eu ți-am spus că erau doar licheni luminoși, zise Aaron, în mod evident frustrat. Acum ne-am rătăcit.

Se aflau într-o încăpere largă, în mijlocul căreia curgea liniștit o fântână arteziană.

— Păi, dacă n-ai fi uitat să aprinzi pietre când am venit...

— Eu mă ocupam de hartă, zise Aaron, exasperat.

Într-un fel, se gândea Call, era destul de plăcut să vezi că și Aaron se poate enerva și poate exagera. Apoi Tamara și Aaron se întoarseră brusc spre Call, care aproape că scăpă globul rotitor ținut în echilibru deasupra capului. Aaron fu nevoit să-și folosească mâna ca să-l stabilizeze. Globul tremura deasupra capetelor lor, picurând ușor.

— Ce? făcu Call.

— Tu, tu ai idee pe unde ne aflăm? întrebă Tamara.

— Nu, admise Call, după ce se uită în jur la pereții lucioși. Dar trebuie să fie o cale înapoi. Maestrul Rufus nu ne-ar fi trimis ca să ne rătăcim și să murim pe-aici.

— Nu mă așteptam la atâta optimism din partea ta! zise Tamara.

— Ce amuzant!

Call se strâmbă, ca să-i demonstreze că nu era chiar deloc amuzant.

— Terminați odată, amândoi! se răsti Aaron. Cearta asta nu duce nicăieri.

— Păi, dacă ne ținem după tine, ajungem noi undeva, zise Call. Iar undeva-ul ăla e cam cât de departe ar fi posibil să te afli de locul unde ar trebui să fii.

Aaron clătină din cap, dezamăgit.

— De ce trebuie să fii tu așa de ticălos? îl întrebă el pe Call.

— Fiindcă tu nu ești niciodată astfel, îi spuse Call cu mare sinceritate. Așa că eu trebuie să fiu ticălos și pentru tine.

Tamara oftă, dar, după o clipă, izbucni în râs.

— Putem să fim de acord că toți suntem de vină? Toți am dat-o în bară.

Aaron nu prea părea că ar fi de acord, dar, în cele din urmă, aprobă din cap.

— Mda, am uitat că la întoarcere nu avem voie să folosim harta.

— Mda, zise Call. Și eu. Scuze. Dar nu tu ești aia bună la descoperirea drumurilor, Tamara? Cum rămâne cu chestia aia, cu lovirea metalului din pământ?

— Aș putea să încerc, zise Tamara, destul de nesigură. Dar așa nu pot să aflu decât unde e nordul, căci nu îmi arată și cum se intersectează drumurile astea. În fine, până la urmă trebuie să recunoaștem ceva, nu?

Era înfricoșător să te gândești că vei ajunge să bâjbâi prin tuneluri, să te gândești la hăurile întunecate în care ai putea să cazi, la nisipurile mișcătoare și la aburul înecăcios care se ridică deasupra lor. Dar Call nu avea un plan mai bun.

— Bine! zise el.

Porniră.

Asta semăna perfect cu ceea ce îi spusese tatăl său.

— Știi ce-mi lipsește cel mai mult de acasă? întrebă Aaron după ce

plecară, strecurându-se printre niște formațiuni calcaroase care semănau cu niște stofe zdrențuite. Știu că sună penibil, dar îmi lipsește fast-food-ul. Cel mai ordinar burger posibil și un morman de cartofi prăjiți. Până și mirosul lor mi-ar plăcea.

– Mie mi-e dor să stau în iarbă, în curtea din spatele casei, zise Call. Și să mă joc pe calculator. Jocurile, astea îmi lipsesc cel mai mult.

– Mie mi-e dor să-mi pierd timpul pe internet, zise Tamara, iar Call se arătă surprins. Nu te uita așa la mine – am crescut și eu într-un orașel ca și voi.

Aaron se încruntă.

– Nu chiar ca orașul în care am crescut eu.

– Ce vreau să spun, continuă ea preluând globul albastru de apă de la Call, e că am crescut într-un oraș plin de oameni... care nu erau magi. Era o librărie acolo, unde se întâlneau câțiva magi sau își lăsau mesaje, dar, în afară de asta, era un oraș obișnuit.

– Eram doar surprins că părinții tăi te lăsau să pierzi timpul pe internet, zise Call.

De câte ori și-o imaginase pe Tamara distrându-se în afara Magisteriumului, o vedea călărind un ponei Polo, deși nu știa precis ce era ăsta și prin ce era diferit de un ponei normal.¹

Tamara îi zâmbi.

– Ei, e impropriu spus „mă lăsau“ ...

Call voia să afle mai multe, dar tocmai când se pregătea să întrebe ceva, respirația i se opri la vederea sălii uluitoare care îi apăruse în față.

---

¹ *Polo pony* este, de fapt, un cal de dimensiuni normale, folosit la jocul de polo pe iarbă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Grota aceea era cu adevărat foarte mare, iar plafonul părea că este modelat ca cel al unei catedrale. Erau acolo cinci arcade foarte înalte, toate străjuite de piloni de marmură, iar fiecare pilon avea incrustații din diferite metale – fier, bronz, cupru, argint sau aur. În pereții de marmură erau săpate mii de contururi ale unor mâini omenești, iar deasupra fiecăruia era scris un nume.

În mijlocul camerei se afla o statuie de bronz înfățișând o tânără cu părul lung, care parcă flutura în vânt. Chipul ei era întors. Pe placa de pe soclu se putea citi *Verity Torres*.

– Ce-o fi aici? se întrebă Aaron.

– E Sala Absolvenților, zise Tamara, învârtindu-se prin încăpere, cu o expresie uluită. Când discipolii devin magi-artizani, vin aici și își imprimă mâinile în piatră. Aici sunt toți cei care au absolvit vreodată Magisteriumul.

– Mama și tata, zise Call, în timp ce se plimba prin cameră, căutându-le numele. Le găsi pe cele ale tatălui său – Alastair Hunt –

sus de tot pe un perete, mult prea sus ca să poată ajunge la ele. Probabil că tatăl lui levitase ca să poată ajunge până acolo. Lui Call i se ivi un mic zâmbet în colțul gurii, imaginându-și-l pe tatăl său, în versiunea lui adolescentină, zburând până acolo numai ca să demonstreze că poate. Fu surprins că nu se afla lângă el și amprenta mamei sale, din moment ce ei doi erau împreună încă de pe atunci, dar poate că amprentele se făceau după anumite reguli. Îi luă destul timp, dar o găsi într-un târziu, pe un perete mai îndepărtat – Sarah Novak, amprenta era la baza unei stalactite, iar numele era scrijelit cu o tăietură foarte fină, de parcă ar fi fost făcut cu o armă. Call se apropie și își puse mâna în adâncitura făcută de mama lui. Mâinile ei erau la fel ca ale lui. Degetele lui se potriveau perfect în conturul fantomatic făcut de o fată ce a murit cu multă vreme în urmă. La doisprezece ani, avea mâinile cum le avusese ea la șaptesprezece.

Ar fi vrut să simtă ceva, presându-și palma în adâncitura lăsată de mâna mamei sale, dar nu simțea mai nimic.

— Call! strigă Tamara.

Ea îl atinse ușor pe umăr. Call privi înapoi spre prietenii săi. Amândoi aveau un aer îngrijorat. Știa ce gândeau, știa că le pare rău pentru el. Se îndreptă brusc și dădu la o parte mâna Tamarei.

— N-am nimic, zise el, dregându-și vocea.

— Ia priviți!

Aaron stătea în mijlocul camerei, în fața unei arcade făcute dintr-o piatră albă, care părea că licărește. Pe frontonul arcadei erau scrijelite cuvintele *Prima Materia*. Aaron intră pe sub arcada aceea, ieșind de acolo cu o expresie mirată.

— E o arcadă care nu duce nicăieri.

— *Prima Materia*, murmură Tamara, iar ochii ei se făcură deodată mari. Asta-i Prima Poartă! La sfârșitul fiecărui an din Magisterium, treci printr-o poartă. Când ai învățat să-ți controlezi magia, să folosești contragreutățile așa cum trebuie. După aceea primești brățara pentru Anul de Argint.

Aaron se îngălbeni la față.

— Vrei să spui că am trecut prin poartă mai devreme decât trebuia? O s-o pățesc din cauza asta?

Tamara ridică din umeri.

— Nu prea cred. Nu pare să fie activată.

Se uitară cu toții atent la poartă. Era doar o arcadă de piatră într-o încăpere întunecoasă. Call trebui să admită că nu părea să funcționeze.

— Pe hartă ai văzut ceva de genul ăsta? întrebă Call.

Aaron scutură din cap.

— Nu-mi amintesc să fi văzut.

— Așadar, chiar dacă am găsit un punct de reper important, suntem la fel de pierduți ca și până acum?

Tamara lovi nervoasă cu piciorul în perete.

Deodată se auzi ca și cum ar fi căzut ceva de acolo. O chestie mare, reptiliană, cu ochi strălucitori, cu flăcări pe tot spatele și cu... sprâncene.

— Dumnezeule! țipă Tamara cu ochii mari cât cepele.

Mingea de apă se îndreptă periculos spre podea, Aaron se holbă șocat la șopârlă, așa că, de data asta, Call trebui să stabilizeze globul.

— Call! Call cel mereu rătăcit. Ar trebui să stai în camera ta! Acolo e cald! zise Warren.

Tamara și Aaron se întoarseră în același timp spre Call, cu semne de exclamare și de întrebare în ochi.

— El e Warren, zise Call. E... hmmm... o șopârlă pe care o cunosc.

— E un element al focului! zise Tamara. Cum ai ajuns să cunoști un element?

Îl privea țintă pe Call.

Call se pregătea să dezavueze prietenia cu Warren – la urma urmelor, nu erau chiar așa de apropiați! Dar i se păru că nu e cel mai potrivit mod de a-l convinge pe Warren să-i ajute, iar Call știa că acum chiar avea nevoie de ajutorul lui.

— Nu spunea Maestrul Rufus că unele elemente pot să... știți voi... să absoarbă?

Aaron nu-și putea lua privirea de la șopârlă.

– Ei, pe mine nu m-a absorbit până acum, zise Call. Și doarme cu mine în cameră. Warren, poți să ne ajuți? Ne-am rătăcit. Ne-am rătăcit de-a binelea. Avem nevoie de tine să ne duci înapoi.

– Scurtături, cărări alunecoase, Warren știe toate ascunzișurile. Ce îmi dați dacă vă duc înapoi?

Șopârla se târî mai aproape de ei, împrăștiind pietrișul cu etichete.

– Ce vrei? întrebă Tamara, căutându-se prin buzunare. Nu am altceva decât niște gumă de mestecat și un elastic de păr.

– Eu am ceva de mâncare, ofertă și Aaron. Mai mult bomboane. Din Galerie.

– Eu trebuie să țin apa, zise Call. Nu pot să caut acum în buzunar. Dar uite, îți dau șireturile.

– Pe toate le vreau! zise șopârla, mișcându-și capul în sus și în jos plină de încântare. Când ajungem acolo mi le dați pe toate și apoi Maestrul meu o să fie mulțumit.

– Ce? se încruntă Call, ca și cum n-ar fi auzit bine ce spusese elementul.

– Maestrul vostru va fi mulțumit că v-ați întors, zise șopârla. Maestrul Rufus. Maestrul vostru.

Apoi șopârla se îndepărtă în fugă pe perețele grotei. Call respira precipitat încercând să țină pasul cu ea și să deplaseze în același timp și globul de apă. În grabă, mai căzură câteva picături.

– Haideți, le spuse el lui Aaron și Tamarei, deși piciorul îl dorea din cauza efortului.

Aaron ridică ușor din umeri și îl urmă.

– Ce să fac, acum i-am promis că-i dau guma, își spuse Tamara, grăbindu-se după ei.

Îl urma pe Warren printr-o sală care mirosea a sulf și care avea niște pereți portocalii și galbeni, curios de netezi – Call avea impresia că merg prin gâtlejul unui uriaș. Podeaua era neplăcut de umedă, acoperită cu un covor roșcat de licheni, gros și buretos. Aaron fu cât pe ce să se împiedice la un moment dat, iar picioarele lui Call se

înfundară adânc, în el, făcându-l să-și piardă echilibrul și, imediat, globul de apă începu să tremure. Tamara îl stabilizează pocnind din degete, apoi intrară într-o grotă ai cărei pereți erau acoperiți de niște formațiuni cristaline, care semănau cu niște țurțuri. Din mijlocul tavanului atârnavă o mulțime de cristale lungi, ca un candelabru care lumina palid.

— Nu am venit pe aici, se plânse Aaron, dar Warren nu se opri decât să muște puțin dintr-un cristal din apropiere. El trecu pe lângă toate ieșirile vizibile și se îndreptă direct spre o deschizătură întunecată, care se dovedi a fi un tunel înghesuit. Trebură să îngenuncheze și să se târască așa prin tunel, cu globul de apă tremurând periculos de tare între ei. Lui Call i se scurgea transpirația pe spate, din cauza poziției incomode, piciorul îl dorea îngrozitor și începuse să se întrebe dacă Warren îi ducea cu adevărat în direcția bună.

— Warren, începu el.

Se întrerupse însă, fiindcă deodată tunelul se deschise într-o încăpere largă. Se ridică cu greu, iar piciorul lui bolnav îl pedepsea fiindcă îl chinuise prea tare. Tamara și Aaron ieșiră și ei din tunel, palizi din cauza efortului pe care îl făcuseră mergând târâș și concentrându-se permanent să țină apa în echilibru.

Warren lipăi spre o arcadă prin care se ieșea din cameră. Call îl urmă, mergând cât de repede îi permitea piciorul.

Fusese așa de atent la deplasarea aceea chinuitoare, încât nici nu observase că aerul se mai încălzise și mirosea chiar a ars. Până când Aaron exclamă „Am mai fost pe aici! Îmi dau seama după apă” nici măcar nu își ridicase capul să vadă unde se află, iar acum realizau că erau în încăperea cu râul portocaliu care scotea aburi și cu rădăcinile acelea care atârnavă până la apă.

Tamara răsuflă ușurată.

— Perfect! Acum nu trebuie decât să...

Scoase însă un strigăt de groază, fiindcă din aburul ce plutea pe râu ieși o creatură care o făcu să cadă pe spate, iar pe Aaron îl făcu să

țipe cu putere.

Globul de apă care era suspendat deasupra lor se prăbuși la pământ. Apa sfârâi de parcă ar fi căzut pe o plită încinsă.

— Da, zise Warren. Așa cum știam eu. El mi-a zis să vă aduc înapoi și așa am și făcut.

— Ți-a spus el? îngăimă Tamara în șoaptă.

Call se holba cu gura căscată la ființa aceea uriașă, care se ridica din apa ce începuse să fiarbă, formând bule portocalii și roșii care ardeau cu intensitatea lavei. Creatura era o masă întunecoasă și stâncoasă, de parcă era făcută din așchii de stâncă spartă, dar avea chip de om... un bărbat cu trăsături tăiate parcă în granit. Ochiul erau niște găuri de întuneric.

— Salutări, Magi de Fier! zise creatura cu o voce care răsuna de parcă venea din depărtare. Sunteți departe de Maestrul vostru.

Discipolii erau muți de uimire. În liniștea așternută, Call auzea respirația precipitată a Tamarei.

— Nu vreți să vorbiți cu mine?

Gura creaturii de granit se mișcase: era ca o fisură apărută într-un bloc de piatră care se desfăcea în două.

— Și eu am fost ca voi odată, copii.

Tamara scoase un sunet cumplit, ceva între plâns și oftat.

— Nu, zise ea. Nu ai cum să fii unul de-ai noștri – e imposibil să vorbești. Tu...

— Ce este? șopti Call. Ce este, Tamara?

— Tu ești un Devorat! zise Tamara cu vocea spartă. Consumat de un element. Nu mai ești om...

— Foc, răsună vocea creaturii. Am devenit foc cu mult timp în urmă. M-am oferit focului, iar focul mi s-a oferit mie. A ars tot ce era uman și slab în mine.

— Ești nemuritor, zise Aaron, și ochii lui păreau mai mari și mai verzi pe chipul acum palid și speriat.

— Sunt mai mult decât nemuritor. Sunt veșnic.

Devoratul se aplecă spre Aaron, așa de aproape încât pielea lui se

rumeni, așa cum se întâmplă când stai aproape de foc.

— Aaron, nu! zise Tamara, făcând un pas înainte. Încearcă să te ardă, să te absoarbă. Pleacă de acolo!

Chipul ei era luminat de lumina pâlpâitoare, iar Call văzu că avea lacrimi pe obraji. Își aduse aminte de sora ei, consumată de elemente, pierdută pentru totdeauna.

— Să vă absorb pe voi?!

Devoratul începu să râdă.

— Dar uitați-vă la voi, scânteiuțe pâlpâitoare de-abia crescute. N-aș putea să storc cine știe ce viață din voi.

— Vrei tu ceva de la noi, zise Call, sperând să-i distragă atenția Devoratului de la Aaron. Altfel nu te-ai fi deranjat să apari în fața noastră.

Creatura se întoarse spre el.

— Discipolul-surpriză al lui Rufus. Până și pietrele au vorbit despre tine. Cel mai grozav Maestru a făcut o alegere ciudată anul acesta.

Lui Call nu-i venea să creadă. Până și Devoratul știa de scorul lui mizerabil de la test.

— Eu pot să văd prin măștile voastre de piele, continuă Devoratul. Pot să vă văd viitorul. Unul dintre voi va eșua. Unul va muri, iar unul dintre voi e deja mort.

— Ce? zise Aaron cu voce ridicată. Ce înseamnă asta, e deja mort?

— Nu-l asculta! țipă Tamara. E o creatură, nu e o ființă umană...

— Cine ar vrea să fie o ființă umană? Inima de om se frânge. Oasele de om se sparg. Pielea de om se rupe.

Devoratul, care era aproape de Aaron, se întinse spre fața băiatului. Call șchiopătă cât de repede putu spre el, se împinse cu putere în Aaron și amândoi căzură, lovindu-se de perete. Tamara se răsuci spre Devorat, cu mâna ridicată. În palma ei se ivi un vârtej de aer.

— Ajunge! răcnii o voce dinspre arcadă.

Era Maestrul Rufus, amenințător și teribil, plin de o putere care

părea că se revarsă din el.

Creatura făcu un pas înapoi, tresărind.

— Nu făceam nimic rău.

— Dispari! zise Maestrul Rufus. Lasă-mi discipolii în pace sau te risipesc ca pe oricare alt element, indiferent cine ai fost tu odată, Marcus.

— Nu mai folosi un nume care nu mai e al meu! zise Devoratul, care se scufundă înapoi în bazinul sulfuros, privind fix la Call, Aaron și Tamara.

— O să ne mai vedem noi!

Dispăru în vârtoarea apei, dar Call știa că era tot acolo, pe undeva. Maestrul Rufus părea șocat.

— Veniți cu mine! zise el, ducându-și discipolii pe sub o arcadă joasă. Call se uită în urmă să vadă unde e Warren, dar elementul dispăruse. Pe moment, Call se simți oarecum dezamăgit. De-abia aștepta să țipe la Warren fiindcă îi trădase în felul acesta, și să-i spună clar că nu mai are ce căuta în camera lui. Dar dacă Maestrul Rufus l-ar fi văzut pe Warren și-ar fi dat seama cine i-l furase din birou, așa că poate era mai bine că dispăruse.

Un timp merse în tăcere.

— Cum de ați știut să veniți după noi? întrebă Tamara în cele din urmă. Că se întâmplă ceva rău?

— Doar nu vă imaginați că v-aș lăsa să rătăciți prin Magisterium nesupravegheați, nu? zise Rufus. Am trimis un element de aer să vă urmărească. El a venit să mă anunțe că ați fost atrași în grota Devoratului.

— Marcus... Devoratul... zicea... ne-a zis care e viitorul nostru, zise Aaron. Ce-a vrut să spună? Era adevărat?... Devoratul chiar a fost un discipol ca noi?

Call nu îl văzuse niciodată pe Rufus așa de încurcat. Era uimitor. În sfârșit, fața lui exprima ceva.

— Indiferent ce v-a spus Devoratul, nu contează. A înnebunit de-a binelea. Și, da, într-adevăr, a fost și el discipol, ca voi, dar a

devenit un devorat la foarte mult timp după asta. Era deja un maestru pe atunci. De fapt, a fost maestrul meu.

Pe tot drumul spre refectoriu nimeni nu mai scoase nicio vorbă.

*

În seara aceea, la cină, Call, Aaron și Tamara încercară să se poarte ca și cum ar fi avut o zi ca toate celelalte. Au stat la masă cu restul discipolilor, dar nu au vorbit prea mult. Rufus stătea cu Maestra Milagros și cu Maestrul Rockmaple, mâncând împreună o pizza cu licheni și părând extrem de preocupat.

— Se pare că lecția de orientare nu a decurs prea bine, rânji Jasper, plimbându-și ochii negri de la Tamara la Aaron și la Call.

Într-adevăr, aceștia arătau obosiți și murdari, cu fețele mânjite. Tamara avea cearcăne sub ochi, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar.

— V-ați pierdut prin tuneluri?

— Am dat peste un Devorat, zise Aaron. În grotile alea de jos.

Toți cei aflați la masă au sărit cu întrebări.

— Un Devorat? întrebă Kai. Cum arăta, ca un om? Sau era un monstru hidos?

— A vrut să vă absoarbă?

Celia făcuse ochii mari.

— Cum ați scăpat?

Call observă că mâinile Tamarei tremurau pe furculiță. Zise abrupt:

— De fapt, ne-a prezis viitorul.

— Cum adică? întrebă Rafe.

— A zis că unul dintre noi va eșua, unul va muri și unul e deja mort, zise Call.

— Cred că știu cine va eșua, spuse Jasper, cu ochii la Call.

Call își aminti deodată că nu a spus nimănui până acum de întâlnirea pe care a avut-o cu Jasper în bibliotecă și se întrebă dacă procedase cum trebuie.

– Mersi, Jasper, zise Aaron. Ca întotdeauna, ești de mare ajutor.

– N-ar trebui să-i dați atenție! zise Drew cu simpatie. E o minciună sfruntată! Nu are nicio relevanță. Niciunul dintre voi nu va muri și niciunul nu e mort dintre voi, asta-i clar. Ce Dumnezeu!

Call îl salută pe Drew cu furculița.

– Mersi!

Tamara își puse tacâmurile pe masă.

– Pe mine mă scuzați, zise ea și plecă repede din cameră. Aaron și Call se ridicară și ei urmând-o. Pe la jumătatea drumului care ieșea din refectoriu, Call auzi că îl strigă cineva – era Drew... venea după ei în fugă.

– Call! strigă el. Pot să vorbesc puțin cu tine?

Call și Aaron schimbară o privire.

– Stați și vorbiți, zise Aaron. Eu mă duc după Tamara să văd ce face. Ne întâlnim în cameră.

Call se întoarse spre Drew, dându-și din ochi părul încurcat și plin de praf de grotă.

– S-a întâmplat ceva?

– Ești sigur că a fost o idee bună?

Ochii albaștri ai lui Drew se lărgiseră.

– Ce idee?

Call era total confuz.

– Să le spui tuturor ce s-a întâmplat. Despre Devorat! Despre profeție!

– Păi, tu ziceai că e o gogoasă, ripostă Call. Ziceai că nu are nicio relevanță.

– Am zis așa fiindcă...

Drew privi atent fața lui Call, iar expresia lui se transformă din confuzie în îngrijorare și apoi în cea mai profundă groază.

– Nu știi, nu? întrebă el în cele din urmă. Cum de nu știi?

– Ce să știu? întrebă Call. Drew, începi să mă sperii.

– Cine ești tu! aproape că șopti el și făcu un pas înapoi. Am făcut o mare greșală, zise el. Trebuie să plec!

Se întoarse și o luă la fugă. Call se uită în urma lui, total aiurit. Se decise să vorbească cu Aaron și Tamara despre asta, dar când ajunse în cameră, oboseala pusese deja stăpânire pe el. Ușa de la camera Tamarei era închisă, iar Aaron adormise pe o canapea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Call se trezi fiindcă auzise un zgomot, de parcă cineva se tot mișca pe lângă ușa. În primul moment se gândi că Aaron sau Tamara lucrează în camera comună și la ora asta. Dar pașii erau prea grei ca să fie ai prietenilor lui, iar vocile ridicate care se auziră imediat după aceea erau sigur voci de adulți.

În capul lui răsunau mereu cuvintele tatălui său. *Ei nu au milă nici măcar de copii.*

Lui Call îi pierise somnul, dar rămase în pat, cu privirea în sus, până când un cristal fixat în perete umplu camera de lumină. Îl scoase pe Miri din sertar și se dădu jos din pat, cutremurându-se de frig când atinse podeaua rece cu picioarele goale. Ieșit de sub păturile groase, simți frigul pătrunzându-i prin pijama.

Tocmai ridicase pumnalul, când ușa se deschise. În cadrul ei se iviră trei maeștri, care-l priveau. Erau îmbrăcați în uniforme negre, iar fețele lor erau grave și serioase.

Maestrul Lemuel își mută privirea de la fața lui Call spre pumnal.

– Rufus, discipolul tău e bine antrenat.

Call nu știa ce să spună.

– În seara asta n-o să ai nevoie de arme, totuși, zise Maestrul Rufus. Lasă-l pe Semiramis pe pat și vino cu noi.

Privindu-și pijamaua imprimată cu piese de lego, Call protestă.

– Dar nu sunt îmbrăcat.

– Bine pregătit ca viteză de reacție, zise Maestrul North. Nu tot așa de bine pregătit la supunere.

Pocni din degete.

– Lasă jos cuțitul!

– North, zise Maestrul Rufus, eu mă ocup de disciplinarea studentului meu.

Se apropie de Call, care nu știa ce să facă. După comportamentul bizar al lui Drew, avertismentele tatălui său și profetia sinistră a Devoratului, se simțea extrem de neliniștit. Nu ar fi vrut să renunțe la cuțit.

Mâna lui Rufus apucă încheietura lui Call, iar acesta îi dădu drumul lui Miri. Nu știa ce altceva ar fi putut să facă. Call îl cunoștea pe Maestrul Rufus. Mâncaseră împreună luni de zile și fusese învățat de acesta tot felul de lucruri. Rufus era pentru el o persoană. Rufus îl salvase din fața Devoratului. *Nu mi-ar putea face vreun rău*, își spuse Call în sinea lui. *Nu mi-ar face rău. Indiferent ce-a zis tata.*

Pe chipul lui Rufus se ivi o expresie ciudată, dar dispăru imediat.

– Hai, vino, zise el.

Call ieși după maștri în camera comună, unde se aflau deja Tamara și Aaron. Amândoi erau în pijamale – Aaron avea un tricou care, de prea mult spălat, devenise străveziu și niște colanți găuriți în genunchi. Părul lui blond era ciufulit și arăta ca puful bobocilor de rață; nu părea trezit de tot. Tamara părea încordată. Părul ei era strâns îngrijit în codițe și avea o pijama roz pe care scria LUPT CA O FATĂ. Sub logo era o imagine din desene animate, cu niște fetițe care executau lovituri mortale de ninja.

Ce se întâmplă aici? îi întrebă Call din ochi.

Aaron ridică din umeri, iar Tamara dădu ușor din cap. Era clar că nici ei nu știau mai multe decât Call. Deși Tamara părea să știe destul cât să fie gata să izbucnească.

— Luați loc! îi invită Maestrul Lemuel. Nu vă mai mocăiți.

— Vezi bine că niciunul nu încearcă... zise Maestrul Rufus, vorbind din ce în ce mai încet, de parcă nu ar fi vrut să se audă ce spune.

— E ceva foarte important, le spuse Maestrul North lui Call, Tamarei și lui Aaron, după ce se așezaseră cu toții pe canapea. Tamara căscă de-i trosniră fălcile, uitând să-și acopere gura cu mâna, ceea ce însemna că era foarte obosită.

— V-ați întâlnit cu Drew Wallace? Mai multe persoane ne-au spus că a plecat după voi de la refectoriu și părea supărat. V-a spus ceva despre asta? A discutat despre planurile lui?

Call se încruntă. Ultima discuție pe care o avusese cu Drew era mult prea ciudată ca să vorbească despre ea.

— Care planuri?

— Am vorbit despre lecții, spuse Aaron. Drew a venit după noi pe hol – voia să stea de vorbă cu Call.

— Despre Devorat. Cred că era speriat.

Call nu știa ce altceva ar fi putut să spună. Altă explicație nu avea pentru comportamentul lui Drew.

— Mulțumesc, zise Maestrul North. Acum vă rugăm să mergeți în cameră și să vă puneți uniforma. O să avem nevoie de ajutorul vostru. Drew a părăsit Magisteriumul puțin după ora zece în seara asta și nu ne-am dat seama de asta decât după ce un discipol care se trezise să bea apă a găsit biletul lăsat de acesta.

— Și ce scria în bilet? întrebă Tamara.

Maestrul Lemuel se uită încruntat spre ea, iar Maestrul North păru surprins de întrerupere. Era clar că niciunul n-o cunoștea prea bine pe Tamara.

— Spunea că fuge din Magisterium, zise încet Maestrul Lemuel.

Știți cât de periculos este pentru un mag antrenat doar pe jumătate să fie lăsat liber în lume? Ca să nu mai vorbim de animalele Călăreți ai Haosului, care își fac culcuș în pădurile din apropiere.

— Trebuie neapărat să-l găsim, zise Maestrul Rufus, clătinând ușor din cap. Toată școala va participa la căutări. Așa, putem acoperi mai mult teren. Sper că explicațiile acestea te-au satisfăcut, Tamara. Fiindcă acum timpul este esențial.

Îmbujorată, Tamara se ridică și se îndreptă spre camera ei, la fel cum făcuse Call și Aaron. Call își puse încet hainele de iarnă – uniforma cenușie, un pulover gros și un hanorac cu fermoar. Adrenalina produsă de trezirea în toiul nopții de către magi, care avusese efect până acum, ținându-l treaz, se cam dusesse. Se gândea acum că dormise foarte puțin, dar ideea că Drew băjbâia acum pe undeva, prin întuneric, îl forța să mai reziste un pic. Ce îl făcuse pe Drew să fugă?

Întinzându-se să-și ia brățara, degetele lui Call atinseră brățara lui Alastair și scrisoarea misterioasă adresată Maestrului Rufus. Își amintea cuvintele tatălui său: *Call, trebuie să mă ascuți. Nu știi cine ești tu. Trebuie să pleci de acolo imediat.*

El ar fi trebuit să fugă, nu Drew.

Se auzi o bătaie în ușă, după care Tamara intră în camera lui. Era îmbrăcată în uniformă, iar codițele și le prinsese cu agrafe în jurul capului. Părea mult mai trează decât el.

— Call, zise ea, haide, trebuie să... ce-i asta?

— Ce?

Îi urmări privirea și abia acum își dădu seama că sertarul de la noptieră rămăsese deschis, iar brățara și scrisoarea lui Alastair erau la vedere. Scoase brățara și se împinse în sertar, ca să-l închidă.

— Asta... e brățara tatălui meu. De când era în Magisterium.

— Pot să mă uit și eu la ea?

Tamara nu mai așteptă răspunsul lui. Se întinse direct și i-o luă din mână. Ochii ei întunecați se lărgiră, privind-o.

— Înseamnă că a fost un student foarte bun.

– De unde știi?

– Pietrele astea. Și asta...

Se opri deodată, clipind des din ochi.

– Nu poate să fie brățara tatălui tău.

– Păi, nu știu, poate o fi a mamei...

– Nu, zise Tamara. Am văzut amprentele lor în Sala Absolvenților. Amândoi au absolvit, Call. Cine a avut brățara asta nu a ajuns decât în Anul de Argint. Nu are aur pe ea.

Îi înapoie brățara.

– Brățara asta a fost a cuiva care nu a reușit să termine Magisteriumul.

– Dar... începu Call, când intră Aaron în cameră cu părul lipit de frunte.

Părea că își dăduse cu apă pe față, să se mai trezească.

– Hai, copii, zise el. Maestrul Lemuel și Maestrul North au luat-o înaintea, dar Rufus e gata să spargă ușa de nerăbdare.

Call puse brățara în buzunar și plecă împreună cu ceilalți în urma Maestrului Rufus, prin tuneluri, fiind conștient tot timpul de felul curios în care se uită la el Tamara. Piciorul îi era înțepenit, așa se întâmpla în fiecare dimineață, așa că înainta cu greu. Aaron și Tamara se străduiau să nu meargă nici ei prea repede, ca să nu-l lase în urmă. Acum însă acest lucru nu îl mai irita.

În drum spre ieșire se întâlneau cu ceilalți discipoli, însoțiți de maestrul lor, inclusiv Lemuel și North. Copiii păreau la fel de tulburați și îngrijorați ca și discipolii Maestrului Rufus. Mai făcură câteva cotituri și ajunseră la o ușă. Maestrul Lemuel o deschise și intrară într-o altă grotă, care avea o deschidere spre exterior, pe unde intra vântul. Ieșeau afară – și nu ieșeau pe unde intraseră în prima zi. Grota aceasta era deschisă spre capăt, iar la deschiderea aceea erau niște porți de metal uriașe.

Era clar că porțile acelea fuseseră făcute de un maestru al metalului. Erau din fier masiv, iar în partea de sus se terminau cu niște vârfuri ascuțite, care aproape că zgâriau tavanul. Pe toată

lungimea porții erau scrise cuvintele *Cunoașterea și acțiunea sunt unul și același lucru*.

Era Poarta Misiunii. Call și-l amintea și acum pe băiatul întins pe targa făcută din crengi, cu pielea aproape complet arsă, abia acum realizând că, din cauza tulburării de atunci, nici măcar nu văzuse bine poarta.

— Call, Tamara, Aaron! strigă Maestrul Rufus. Lângă el era lunganul de Alex, cu părul lui creț, care, acum, arăta neobișnuit de serios. Era și el îmbrăcat în uniformă, dar pe deasupra purta o haină groasă, ca o pelerină. Avea mânuși.

— Alexander vă va conduce. Să nu plecați de lângă el. Noi vom fi la o distanță destul de mică să ne putem auzi strigând. Voi o să căutați într-o zonă aflată în apropierea unei ieșiri din Magisterium, mai puțin folosită. Căutați orice urmă ar fi putut lăsa Drew, iar dacă îl vedeți, strigați-l. Noi credem că va avea mai multă încredere într-unul dintre colegii lui din Anul de Fier, decât în maeștri sau într-un student din anii mai mari, cum e Alex.

Call se întreba de ce își imaginează maeștrii că Drew va avea mai multă încredere în copii decât în ei. Se întreba dacă știau ceva mai mult despre fuga lui Drew, decât le spusese lor.

— Și după aceea ce facem? întrebă Aaron.

— Imediat cum îl zăriți, Alex le va da un semnal maeștrilor. Nu trebuie decât să-l țineți de vorbă până când venim și noi. Voi și discipolii Maestrei Milagros veți merge spre est.

Își flutură mâna deasupra mulțimii de copii, iar Maestra Milagros porni spre el, urmată de Celia, Jasper și Gwenda.

— Anul de Bronz o ia spre vest, Anul de Cupru o ia spre nord, iar studenții din Anii de Argint și de Aur, care nu sunt însoțiți de maeștri, o vor lua spre sud și spre nord.

— Dar animalele Călăreți ai Haosului din pădure? întrebă Gwenda. Sunt periculoase și pentru noi?

Maestra Milagros se uită spre Alex și spre un alt student mai mare.

– Nu veți fi singuri. Rămâneți împreună și ne faceți semn dacă apare vreo problemă. O să fim și noi aproape. Unele grupuri de discipoli porniseră deja în noapte – însoțiți de niște globuri luminoase care pluteau deasupra lor și care arătau ca niște felinare dezmembrate. Dinspre ei se auzeau murmure și șoapte din ce în ce mai îndepărtate, pe măsură ce înaintau în întuneric.

Call și ceilalți îl urmară pe Alex. Când și ultimul discipol ieși pe poartă, aceasta se închise cu un zgomot înfiorător.

– Așa face mereu, zise Alex, când văzu expresia de pe fața lui Call. Haideți, o luăm pe aici!

Se îndreptă spre pădure pe o cărare întunecată. Call se împiedică de o rădăcină. Aaron, care era tot timpul atent, aduse mai aproape globul lui albastru de energie, părând bucuros să fie de ajutor. Când globul ajunse în dreptul mâinii lui, luminând puternic în jur, Aaron zâmbi.

– Drew! strigă Gwenda. Din depărtare se auzeau și chemările celorlalți studenți din Anul de Fier. Drew!

Jasper se freca la ochi. Era îmbrăcat cu o haină ce părea tivită cu blană, iar pe cap avea o căciulă cu urechi, cam mare pentru el.

– De ce trebuie să fim noi puși în pericol pentru un prost care n-a mai putut să facă față? întrebă el.

– Nu pricep de ce ar fi plecat în toiul nopții, zise Celia, cu brațele încrucișate strâns la piept, tremurând de frig în geaca ei de un albastru viu. Nimic nu se leagă.

– Nici noi nu știm mai multe, zise Tamara. Dar dacă Drew a fugit, sigur a avut el un motiv.

– E un laș, zise Jasper. Asta-i singura explicație a plecării lui.

În pădure, pământul era acoperit cu un strat subțire de zăpadă, iar crengile copacilor atârnavă foarte aproape de capetele lor, globul albastru al lui Aaron reușind să sporească aspectul sinistru al ramurilor țepoase.

– De ce crezi tu că îi era frică? întrebă Call.

Jasper nu răspunse.

— Trebuie să rămânem împreună, le spuse Alex, aducând deasupra lor trei globuri de flăcări aurii și verificând din ochi grupul. Dacă vedeți sau auziți ceva, îmi spuneți. Nu vă duceți acolo. Frunzele înghețate se auziră trosnind sub picioare când Tamara se apropie de Call.

— Așadar, zise ea încet, ce te-a făcut să crezi că aceea este brățara tatălui tău?

Call se uită spre ceilalți, ca să fie sigur că nu aude nimeni.

— Fiindcă o am de la el.

— Ți-a trimis-o ție?

Call scutură din cap.

— Nu chiar. Am... găsit-o.

— Ai găsit-o?

Tamara nu părea că îl crede.

— Știu că tu îl crezi nebun...

— A aruncat cu un cuțit în tine!

— L-a aruncat *spre* mine, zise Call. După aia a trimis brățara asta la Magisterium. Cred că vrea să le spună ceva... să-i avertizeze în legătură cu ceva.

— Cu ce anume?

— Ceva în legătură cu mine, zise Call.

— Adică ești în pericol?

Tamara părea alarmată, dar Call nu îi răspunse. Nu știa ce să răspundă, ar fi trebuit să-i povestească tot. Dacă era, într-adevăr, ceva în neregulă cu el? Dacă Tamara ar ști, ar putea să țină în secret toată povestea, indiferent cât de grav ar fi fost?

Ar fi vrut să aibă încredere în ea. Ea îi spusese despre brățară lucruri pe care el nu le aflase după luni întregi în care se tot uitase la ea.

— Ce vorbiți voi aici? întrebă Aaron, rămânând în urmă ca să li se alăture.

Tamara tăcu brusc, uitându-se pe rând la cei doi. Call era sigur că ea nu-i va spune nimic lui Aaron fără acordul lui. Simți o căldură

plăcută invadându-i corpul. Nu avusese niciodată prieteni care să-i păstreze secretele.

Asta era de ajuns pentru el.

— Vorbeam despre asta, zise el, după care scoase brățara din buzunar și i-o înmână lui Aaron, care o examinează atent, în timp ce Call îi spusese toată povestea – discuția cu tatăl său, avertismentul acestuia, pe care Call nu îl înțelegea, scrisoarea trimisă de Alastair lui Rufus, mesajul care venise odată cu brățara... *Leagă-i magia*.

— Să-ți lege magia? exclamă Aaron.

Tamara sâsâi. Aaron își coborî vocea și vorbi în șoaptă.

— De ce i-ar cere lui Rufus una ca asta? E o nebunie!

— Nu știu, șopti Call, privind neliniștit înainte.

Alex și ceilalți copii nu păreau să fie atenți la ei, continuau să urce un fel de colină domoală, plină de rădăcini groase de copaci, strigându-l pe Drew.

— Nu pricep nimic.

— Brățara era sigur un mesaj pentru Rufus, asta-i clar, zise Tamara. Are o anumită semnificație. Numai că nu știu ce ar putea să însemne.

— Poate, dacă am afla cui i-a aparținut... zise Aaron.

Îi înapoie brățara lui Call, care și-o puse la mână, deasupra brățării lui, sub mânecă.

— Cuiva care nu a ajuns să termine școala. Cuiva care a plecat din Magisterium când avea șaisprezece-șaptesprezece ani – sau cuiva care a murit aici.

Tamara se mai uită o dată la ea, privind cu atenție micile medalii bătute cu diverse simboluri.

— Nu prea știu ce înseamnă astea. Arată excelența în ceva, dar în ce? Dacă am afla, cred că s-ar lămuri ceva. Și nici piatra asta neagră nu știu ce înseamnă. Nu am mai văzut așa ceva.

— Să-l întrebăm pe Alex, zise Aaron.

— În niciun caz, zise Call, clătinând din cap și privind îngrijorat spre ceilalți copii care tropăiau prin zăpadă, în întuneric. Dacă,

într-adevăr, e ceva în neregulă cu mine și o să-și dea seama văzând brățara?

— Nu e nimic în neregulă cu tine! zise Aaron ferm.

Dar Aaron era genul acela de persoană care avea încredere în toată lumea și credea orice.

— Alex! spuse cu voce tare Tamara. Alex, putem să te întrebăm ceva?

— Tamara, nu! șopti Call, dar studentul deja venise spre ei.

— Care-i treaba? întrebă el, cercetându-i atent cu ochii lui albaștri. S-a întâmplat ceva?

— Voiam să te rugăm să ne arăți și nouă brățara ta, zise Tamara, liniștindu-l din ochi pe Call, care se calmă.

— A, normal, făcu Alex și își scoase brățara de la mână și le-o dădu să se uite. Avea trei linii de metal pe ea, ultima era de bronz. Avea și multe pietre prețioase: roșii, portocalii, albastre, indigo și stacojii.

— Astea pentru ce sunt? întrebă Tamara cu naivitate, deși Call avea bănuiala că știa deja răspunsul.

— Astea indică faptul că ai îndeplinit anumite misiuni.

În vocea lui Alex nu era niciun pic de lăudăroșenie, pur și simplu căuta să explice.

— Asta e pentru folosirea cu succes a focului în distrugerea unui element. Asta este pentru folosirea aerului la crearea de iluzii vizuale.

— Și dacă ar fi neagră, ce ar însemna? întrebă Aaron.

Alex făcu ochii mari. Tocmai deschisese gura să răspundă, când Jasper urlă:

— Priviți!

O lumină orbitoare se vedea pe creasta unei coline aflate vizavi de ei. Cum se uitau cu toții acolo, un țipăt groaznic sfâșie noaptea.

— Stați aici! zberă Alex și o luă la fugă, mai mult alunecând pe panta dealului unde se găseau, și se îndreptă spre locul în care se vedea lumina.

Dintr-odată, întunericul nopții se umplu de zgomote. Call auzi copiii din toate grupurile strigându-se unii pe alții.

Deasupra lor se simți cum alunecă ceva – ceva ca un șarpe solzos – dar Alex nu se uită în sus.

– Alex! strigă Tamara, dar băiatul nu o mai auzi, ajunsese deja la dealul celălalt și începuse să se cațere pe el.

Umbra solzoasă era chiar deasupra lui, pregătită să plonjeze. Acum toți copiii strigau la Alex – toți, cu excepția lui Call. El o luase la fugă, ignorându-și arsura dureroasă din picior, în timp ce aluneca și era gata să cadă pe panta dealului. O auzi pe Tamara strigându-l, apoi îl auzi pe Jasper țipând după el „Trebuie să stăm aici!“, dar nu se opri. Avea să demonstreze că e discipolul la care Aaron se aștepta, un discipol la care nu e nimic în neregulă. Voia să facă chestii din alea care îți pun pe brățară semnele misterioase ale eroismului. Se va arunca drept în vârtoarea luptei. Se împiedică de o piatră și căzu înapoi la poalele colinei, lovindu-și rău cotul într-o rădăcină. *Ok, își zise el, poate nu e cel mai bun start.*

Se ridică anevoios în picioare și începu din nou să se cațere – acum vedea mai clar în jur, fiindcă din vârful dealului venea puțină lumină până jos. Era o lumină extraordinar de clară, care îți permitea să vezi orice denivelare sau groapă. Pe măsură ce înainta, urcușul devenea mai greu, fiindcă dealul era mai abrupt. Se lăsă în genunchi și ultima parte a urcușului se târî astfel, până când ajunse în vârful dealului, unde se rostogoli pe terenul neted.

În momentul acela îl atinse ceva care plutea pe sus, ceva imens, care iscă în jur un curent de aer, aruncându-i praf în ochi. Tuși înecat și se chinui să se ridice.

– Ajutor! auzi el o voce slabă. Te rog, ajută-mă!

Call se uită în jur. Lumina cea clară dispăruse; vârful dealului mai era luminat acum doar de lumina lunii și a stelelor. Dealul era plin de tufișuri și de rădăcini groase.

– Cine-i acolo? întrebă el.

Auzi ceva ca un sughițat de plâns.

– Call?

Call se îndreptă spre locul de unde părea că vine vocea, dând la o parte vegetația deasă.

Din spate se auzeau oamenii care îl strigau pe nume. Împinse cu piciorul niște pietre și mai mult alunecă într-un fel de groapă. Se trezi într-un fel de depresiune întunecoasă, plină de arbuști țepoși. În capătul ei văzu o siluetă zgribulită.

– Drew? strigă Call.

Băiatul slăbuț se întoarse cu mare greutate spre el. Call văzu acum că avea piciorul prins într-o crăpătură din pământ. Piciorul era răsucit într-o poziție urâtă și în mod sigur dureroasă.

În spatele lui, două globuri cu flacără slabă luminau puțin noaptea. Call privi mai atent și își dădu seama că globurile se aflau pe dealul unde erau studenții. De unde se găsea, de-abia îi putea vedea pe aceștia și era aproape sigur că ei nu îl văd deloc pe el.

– Call?

Lacrimile care șiroiau pe obrajii lui Drew luceau în lumina lunii. Call coborî mai aproape de el.

– Te-ai înțepenit? întrebă el.

– Nor-normal, șopti Drew. Am vrut să fug, dar m-am blocat aici. E pe-penibil.

Lacrimile curgeau întruna. Avea pe el doar un tricou și blugii. Lui Call nu-i venea să creadă că plănuse să fugă din Magisterium îmbrăcat așa.

– Ajută-mă! îl rugă Drew, clănțănind din dinți. Ajută-mă să ies de aici. Trebuie să fug!

– Păi, nu pricep. Ce s-a întâmplat? Și unde vrei să pleci?

– Nu știu. Fața lui Drew se strâmbă de durere. Tu habar n-ai cum e Maestrul Lemuel. El... el și-a dat seama cumva că, dacă sunt stresat, mă descurc mult mai bine. Adică foarte bine. Știu că sună ciudat, dar așa am fost eu întotdeauna. Mă descurc mai bine la un test decât la orele obișnuite. Așa că s-a gândit că dacă mă ține mereu în stres, o să fiu mai bun. Nici nu... nu prea mai ajung să dorm. Îmi

dă voie doar rar să mănânc și niciodată nu știu când o să am voie. Mă sperie tot timpul, creează iluzii cu monștri sau cu elemente când sunt singur, în întuneric, iar eu... eu vreau să fiu mai bun. Vreau să fiu un mag bun, dar nu...

Își feri privirea și înghiți în sec cu mare greutate.

– Dar nu pot.

Call se uită la el mai atent. Într-adevăr, Drew nu mai semăna deloc cu băiatul pe care Call îl cunoscuse în autobuzul spre Magisterium. Slăbise. Slăbise foarte mult. Se vedea cum blugii de-abia se mai țin pe el, prinși de cureaua închisă strâns la ultima gaură. Unghiile erau roase, iar sub ochi avea cearcăne negre.

– Ok, zise Call. Dar în halul în care ești, n-ai să poți fugi nicăieri. Se aplecă în față și pipăi glezna lui Drew. Era fierbinte ca focul.

Drew scoase un urlet.

– Mă doare!

Call privi atent glezna, cât se vedea sub marginea blugilor. Era umflată și părea tumefiată.

– Cred că ți-ai rupt piciorul.

– Ce crezi?

Drew părea îngrozit.

Call se strădui să plonjeze adânc în sinele lui și, prin asta să ajungă la pământul pe care stătea îngenuncheat. *Pământul vrea să lege.* Simți cum pământul se desface sub atingerea lui, lăsând un loc prin care magia lui se putea strecura, așa cum apa umple o groapă săpată în nisipul de pe plajă.

Call atrase prin sine magia și o conduse spre mâna lui, lăsând-o să curgă spre Drew. Drew respiră adânc.

Call își retrase mâna.

– Scuze...

– Nu! Drew se uită la el plin de mirare.

– Doare mai puțin. Merge.

Call nu mai făcuse niciodată o astfel de magie. Maestrul Rufus le vorbise despre magia vindecării, dar nu exersaseră niciodată. Cu

toate acestea, reușise. Poate că într-adevăr nu era nimic în neregulă cu el.

— Drew! Call!

Era Alex, cu globul de lumină care făcea să-i strălucească părul ca un halou. Începu să coboare pe panta abruptă a gropii în care se aflau cei doi, alunecând, și aproape căzu peste ei. În lumina lunii, fața lui era palidă.

Call se dădu la o parte.

— Drew e blocat aici. Cred că are piciorul rupt.

Alex se aplecă peste băiat și atinse cu mâna pământul care îl ținea prizonier. Call se simți ca un idiot că nu se gândise să facă același lucru; pământul se fărâmiță și se împrăștie din jurul piciorului, iar Alex îl trase pe Drew din groapă, apucându-l cu amândouă mâinile de subsuori. Drew țipă tare de durere.

— N-ai auzit: are piciorul rupt... începu Call.

— Call! N-avem timp acum.

Alex se lăsă pe vine ca să-l ia pe Drew în brațe.

— Trebuie să plecăm de aici!

— Ccce? Drew părea prea uluit ca să priceapă ceva. Ce se întâmplă?

Alex scruta cu atenție zona, nervos. Call își aminti brusc de toate avertismentele pe care le auzise în legătură cu pericolele care mișună prin pădurile de lângă grottele școlii.

— Călăreții Haosului, zise Call. Sunt aici.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Un urlat îndepărtat se auzi în noapte. Alex începuse să urce panta abruptă, făcându-i nervos lui Call semn să-l urmeze. Call se cățăără după el, cu o mare durere în picior.

Când ajunseră sus, Call îi văzu apropiindu-se pe Aaron și Tamara, urmași îndeaproape de Celia, Jasper și Rafe. Gâfâiau de cât fugiseră.

— Drew! spuse Tamara gâfâind, cu ochii la silueta moale din brațele lui Alex.

— Animale Călăreți ai Haosului, zise Aaron, oprindu-se în fața lui Call și a lui Alex. Vin încoace din partea cealaltă a dealului.

— Ce fel de animale? întrebă Alex repede.

— Lupi, zise Jasper, arătând cu mâna.

Cu Drew în brațe, Alex se întoarse și se uită cu oroare într-acolo. În lumina lunii se vedeau ieșind din pădure siluete întunecate care se îndreptau spre ei. Cinci lupi, lungi și slabi, cu blana de culoarea cerului furtunos. Boturile lor adulmecau aerul, iar ochii strălucitori erau sălbatici și ciudați.

Alex se aplecă și îl lăsă pe Drew jos, cu grijă.

— Ascultați-mă! strigă el către studenții care tremurau de spaimă. Stați în cerc în jurul nostru până îl vindec pe Drew. Ei simt dacă unul este slab sau rănit. Și vor ataca.

— Nu trebuie decât să îi ținem la distanță pe Călăreții Haosului până când vor ajunge aici maestrui, zise Tamara, părând să prindă curaj cu Alex lângă ea.

— Perfect, îi ținem la distanță, ce mare scofală! spuse Jasper, dar nu avu încotro și intră și el în formație cu ceilalți, alcătuiind un cerc din trupurile lor, stând cu spatele la Alex și la Drew.

Call se nimerise între Celia și Jasper. Dinții Celiei clănțăneau.

Lupii Călăreți ai Haosului își făcură apariția, pășind încet și fioros, împrăștiindu-se pe creasta dealului ca niște umbre. Erau uriași, mult mai mari decât toți lupii pe care Call și-i imaginase vreodată. Din fălcile căscate se scurgeau balele ca niște râuri. Ochii ardeau ca niște torțe, în ei se roteau spirale, iar Call avu aceeași senzație ciudată de mâncărime-arsură-sete. *Haosul*, își repetă el... *Haosul vrea să devoreze*.

Cu cât se uita mai mult la ei, cu atât Call vedea că, oricât erau de cumpliți, ochii lor erau de o mare frumusețe, ca într-un fel de caleidoscop, jucau în ei mii de culori. Nu putea să-și mai dezlipească privirea de la ei.

— Call!

Vocea Tamarei îl trezi din gândurile lui – Call reveni parcă în propriul său trup și își dădu seama brusc că ieșise din formație și se îndepărtase câțiva metri de grup. Nu dăduse înapoi în fața lupilor. Se apropiase de ei.

Mâna cuiva îl apucă de încheietură – Tamara, care părea înspăimântată, dar hotărâtă.

— Termină odată! strigă ea și îl trase înapoi spre ceilalți.

Ceea ce a urmat s-a întâmplat foarte repede. Tamara îl trăgea înapoi pe Call, care nu se dădea dus. Piciorul bolnav cedă brusc, iar el căzu, lovindu-se dureros cu coatele de pământul stâncos. Tamara își trase mâna înapoi și făcu un gest de parcă ar fi aruncat o minge de

baseball. În palma ei se formă un cerc de foc, pe care îl aruncă spre un lup ivit deodată foarte aproape de ei.

Focul explodează pe blana lui, iar lupul începu să urle, arătându-și gura plină de colți ascuțiți. Dar continua să înainteze spre ei – de fapt, blana lui era doar zburlită, arăta acum de parcă ar fi fost electrizată. Lupul se apropia din ce în ce mai mult, cu limba roșie atârându-i în afară. Era la doar câțiva metri de Call, care încerca să se sprijine în picior pentru a se ridica, în timp ce Tamara se chinuia să-l tragă de subsuori. Călăreții Haosului nu puteau fi alungați ca balaurii. Nu se temeau de nimic, în capul lor nu erau decât colți, sânge și nebunie.

– Tamara! Call! Treceți imediat înapoi! strigă Alex.

Părea înspăimântat. Călăreții Haosului se apropiaseră, înconjurându-i pe Call și pe Tamara, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalți discipoli. Alex era în mijlocul lor, ținându-l în brațe pe Drew, care își pierduse cunoștința. Alex înghețase cu gura căscată și ochii mari.

Call se ridică, în sfârșit, în picioare și o împinse pe Tamara. Se uita fix în ochii lupului care se apropiase cel mai mult. Ochii animalului se învârteau continuu cu lumini aurii și roșii, culorile focului.

Asta a fost, se gândi Call. Minteia lui părea că funcționa cu greutate. Avea senzația că se mișcă sub apă.

Tata a avut dreptate. Tot timpul a avut dreptate. O să murim aici.

Era furios... dar, cu toate acestea, nu era speriat. Tamara se chinuia să-l tragă înapoi. Dar el nu se putea mișca. Nu voia să se miște. Îl cuprinsese o senzație ciudată, ceva tare care îl apăsa în coaste. Simțea că brățara de pe mâna lui pulsează.

– Tamara, suflă el greu. Pleacă!

– Nu!

Ea îl apucă de hanorac. Call se împiedică – iar lupul sări.

Cineva – poate Celia sau Jasper – țipă. Lupul era în aer, cumplit și superb, iar blana lui împrăștia scelipiri luminoase. Își ridică mâinile.

În raza vizuală a lui Call apăru o umbră – cineva care se opri între

el și lup, o siluetă blondă, care se înțepeni bine pe picioare și își aruncă amândouă brațele, cu putere, spre lup, ca și cum ar fi vrut să-l oprească. *Alex*, se gândi Call la început, amețit, dar apoi, cu un fior rece de surpriză, își dădu seama că era... *Aaron*.

– Nu! țipă, vrând să înainteze spre el, dar Tamara îl ținea strâns.

– Aaron, nu!

Ceilalți discipoli țipau și ei, strigându-l pe Aaron. Alex îl lăsase din brațe pe Drew și venea spre ei.

Aaron nu se mișcă. Picioarele lui erau înțepenite ferm pe sol, de parcă avea rădăcini. Ținea mâinile sus, cu palmele în afară, din care ieșea ceva asemănător unui fum – era mai negru decât negrul, dens și încolăcit, iar Call știu, fără să-și dea seama de unde, că e cea mai întunecoasă materie de pe pământ.

Urlând, lupul își contorsionă trupul alunecând într-o parte și ateriză chinuit pe pământ, la mică distanță de Tamara și de Call. Ceilalți lupi începură să urle și să schiaune și ei, mărind nebunia nopții cu gălăgia produsă.

– Aaron, ce faci?

Tamara vorbise așa de încet, încât Call nu era sigur că băiatul o auzise.

– Faci lucrul acela?

Dar Aaron nu părea s-o audă. Din palmele lui ieșea întuneric; părul și hainele se lipiseră de el de la transpirație. Întunericul se rostogolea mai repede, iar vârtejurile catifelate se înfășurau în jurul haitei de Călăreți ai Haosului. Se porni vântul, iar copacii începură să tremure. Pământul se cutremură. Lupii încercară să dea înapoi, să fugă, dar erau prinși într-o cușcă de întuneric – un întuneric care se solidificase și se transformase în gratii.

Call simțea cum inima îi bate nebunește. Simți deodată o adevărată groază la gândul că ar fi putut fi închis în cușca de întuneric, cu vidul apropiindu-se de el, ștergându-l de pe fața pământului, nimicindu-l.

Devorându-l.

– Aaron! țipă el, dar vântul, bătând vijelios printre crengile copacilor, reușise să acopere restul sunetelor. Aaron, *oprește-te!*

Call vedea acum ochii strălucitori și plini de spaimă ai lupilor Călăreți ai Haosului. O clipă se întoarseră spre el, ca niște scânteii în întuneric. Apoi bezna îi cuprinse cu totul și dispărură.

Aaron căzu în genunchi de parcă ar fi fost împușcat. Îngenunche gâfâind, cu mâna aproape de stomac, în timp ce vântul se potoli, iar pământul se opri din cutremur. Discipolii amuțiseră, cu ochii mari. Buzele lui Alex se mișcau, dar nu reușea să scoată niciun sunet. Call se uită după lupi, dar în locul în care fuseseră aceștia nu se mai vedea decât un nor mare de întuneric, care începuse să se împrăștie ca un fum.

– Aaron!

Tamara plecă de lângă Call și fugi spre Aaron. Se aplecă și îi puse mâna pe umăr.

– Dumnezeu, Aaron, Aaron...

Ceilalți discipoli începură să șușotească.

– Ce se întâmplă? îngăimă Rafe cu o voce plângăreață. Ce s-a întâmplat?

Tamara îl bătea ușor pe spate pe Aaron, încercând să-l liniștească. Call știa că ar trebui să se ducă și el la ei, dar era împietrit. Nu putea să-și scoată din minte imaginea lui Aaron înainte ca lupii să fie devorați de întuneric, de parcă invocase pe cineva sau chemase ceva – și ceva-ul ăla venise.

Se gândi la Cvinariu.

Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se ridice, pământul vrea să lege. Dar haosul, haosul vrea să devoreze.

Call se uită în spate, la studenții care se adunaseră acolo. Departele, în urma lor, se vedeau săgeți de lumină – globurile luminoase ale maeștrilor care alergau spre ei. Putea chiar să le audă vocile. Drew avea o expresie curioasă, părea resemnat și cam aerian, de parcă își pierduse orice speranță. Fața lui era scăldată în lacrimi. Celia îi prinse privirea lui Call și se uită de la el la Aaron, de parcă ar fi

întrebat dacă totul era în regulă.

Aaron își ascunsese fața în mâini. La vederea lui, picioarele lui Call părură că se dezmoțesc. Merse împiedicat spre prietenul său și se prăbuși în genunchi, lângă el.

– Ești bine? întrebă el.

Aaron își ridică privirea și dădu încet din cap, cu același aer împietrit.

Ochii Tamarei se întâlniră cu ai lui Call deasupra capului lui Aaron. Părul ei se despletise și îi cădea în dezordine pe umeri. Call se gândi că nu o văzuse niciodată așa de răvășită.

– Nu înțelegi, zise ea încet, pe Aaron îl voiau. El este...

– Sunt încă aici, să știi, zise Aaron cu voce înghețată.

– Makar, încheie Tamara în șoaptă.

– Nu sunt, protestă Aaron. Nu am cum să fiu. Nu știu nimic despre haos. Nu am nicio afinitate cu...

– Aaron, copile!

O voce blândă îl întrerupse pe Aaron – Call se uită în sus și își dădu seama cu uimire că era vocea Maestrului Rufus. Veniseră și ceilalți maștri, îi întrebară dacă sunt răniți, încercară să le potolească spaima, iar globurile lor luminoase pluteau ca niște insecte printre studenți. Maestrul North îl luă pe Drew în brațe și îl strânse pe băiat la piept.

– Nu am vrut... începu Aaron.

Arăta jalnic.

– A apărut lupul, după care a dispărut.

– N-ai greșit cu nimic. Dacă nu ai fi acționat, te-ar fi atacat.

Maestrul Rufus întinse mâna spre Aaron și îl ridică în picioare.

Call și Tamara se dădură la o parte.

– Ai salvat vieți omenești, Aaron Stewart!

Aaron respiră chinuit. Părea că îi vine foarte greu să-și revină.

– Se uită toți la mine – toți studenții, zise el respirând greu.

Call se întoarse să se convingă, dar în fața lui apărură doi maștri. Maestrul Tanaka și o femeie pe care o mai văzuse o singură dată

până atunci, cu un grup de studenți din Anul de Aur, dar pe care nu știa cum o cheamă.

— Se uită la tine fiindcă tu ești Makar! zise femeia-mag, cu ochii la Aaron. Fiindcă poți stăpâni forțele haosului.

Aaron nu zise nimic. Ziceai că-l plesnise cineva peste față.

— Te așteptam de multă vreme, Aaron! continuă Maestrul Tanaka. Nici nu știi de când te așteptăm.

Aaron era din ce în ce mai nervos și părea gata să explodeze. *Lăsați-l în pace*, ar fi vrut Call să le spună. *Nu vedeți că e îngrozit?* Aaron avusese dreptate: toți se holbau acum la ei – ceilalți studenți, adunați grămadă, și maestrii însoțitori. Nici măcar Lemuel și Milagros nu mai erau atenți la discipolii lor și se uitau fix la Aaron. Numai Rockmaple lipsea – probabil se dusese în Magisterium să-l îngrijească pe Drew, presupuse Call.

Rufus își puse protector mâna pe umărul lui Aaron.

— Haru! zise el, înclinându-și capul spre Maestrul Tanaka. Și Sarita, mulțumim pentru cuvintele frumoase!

Însă nu părea deloc recunoscător.

— Felicitări! zise Maestrul Tanaka. Să ai un discipol Makar... e visul oricărui maestru. Vocea lui era destul de acră, iar Call se întrebă dacă era nemulțumit fiindcă Rufus avusese dreptul să-și aleagă elevii înaintea sa.

— El trebuie să vină cu noi. Maeștrii trebuie să stea de vorbă cu el...

— Nu! țipă Tamara, după care își acoperi gura cu mâna, surprinsă ea însăși de această izbucnire. Eu doar...

— A fost o zi foarte grea pentru toți studenții, mai ales pentru Aaron, le spuse Rufus celor doi maeștri. Discipolii aceștia, care sunt majoritatea în Anul de Fier, tocmai au fost atacați de o haită de lupi Călăreți ai Haosului. Dați-i voie băiatului să se ducă la culcare.

Femeia pe care o numise Sarita clătină din cap.

— Nu putem lăsa un mag al haosului necontrolat să umble liber, fără să aibă habar de puterile pe care le deține.

În vocea ei părea că se simte un regret sincer.

— Zona a fost verificată cu mare atenție, Rufus. Orice s-ar fi întâmplat cu haita aceea de lupi, nu a fost un lucru normal. Cel mai mare pericol la adresa lui Aaron, ca și a celorlalți studenți, e Aaron însuși.

Îi întinse mâna.

Aaron se uită în sus, spre Rufus, așteptând încuviințarea acestuia. Rufus dădu ușor din cap, părând deodată foarte obosit.

— Du-te cu ei! încuviință el.

Apoi se dădu la o parte. Maestrul Tanaka îi făcu semn lui Aaron, iar acesta se duse la el. Cu cei doi magi de o parte și de alta, Aaron se îndreptă spre Magisterium, oprindu-se numai o clipă să se uite la Call și la Tamara. Call se gândea doar la faptul că Aaron părea foarte mic.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

După ce plecă Aaron, ceilalți maștri își adunară discipolii și îi încolonară, așezându-i la mijloc pe cei din Anul de Fier, iar pe studenții mai mari la margine. Call și Tamara stăteau la mică distanță, privind toată vânzoleala. Call se întreba dacă Tamara simțea același lucru ca și el – până acum, ideea de a găsi un Makar printre ei părea așa de improbabilă, chiar imposibilă... și acum tocmai Aaron, prietenul lor, Aaron, să se dovedească a fi cel așteptat. Call privi din nou locul în care fuseseră lupii, înainte ca Aaron să-i trimită învârtindu-se în vid, dar acolo nu se mai vedeau decât urmele labelor uriașe în zăpadă. Urmele acelea mai aveau încă o strălucire palidă, de parcă fuseseră făcute din foc, de parcă ar mai fi păstrat în ele semnele focului.

Privind într-acolo, Call observă ceva mărunț, ca o umbră mișcându-se rapid printre copaci. Își miji ochii, încercând să vadă mai bine, dar nu mai zări nicio mișcare. Indiferent ce fusese dispăruse deja sau poate nici nu existase. Ridică din umeri,

amintindu-și de entitatea aceea uriașă care îl atinsese când alerga spre Drew. Evenimentele recente îl făcuseră să fie hipersensibil la orice schimbare din aer. Poate era doar imaginația lui.

Maestra Milagros se desprinsese de grupul discipolilor, care acum mergeau într-o oarecare ordine, și veni spre Tamara și Call, cu o expresie blândă.

— Trebuie să ne întoarcem. E puțin probabil să mai fie și alți Călăreți ai Haosului pe aici, dar nu putem să fim siguri. Cel mai bine ar fi să ne grăbim.

Tamara dădu din cap, părând perfect ascultătoare, așa cum Call nu își amintea s-o fi văzut-o vreodată, și începu să-și târască încet picioarele prin zăpadă. Se alăturară și ei celorlalți studenți din Anul de Fier, în mijlocul coloanei, și merseră cu toții spre Magisterium. Maeștrii își ocupară locurile, la marginea grupului, iar globurile lor aruncau în jur străluciri vii în lumina palidă a dimineții. Celia, Gwenda și Jasper mergeau alături de Rafe și Kai. Jasper îi oferise haina lui tivită cu blană lui Drew, atunci când acesta tremura, întins la pământ, ceea ce fusese un gest neobișnuit de frumos din partea lui, un gest din cauza căruia dărdâia acum în aerul geros al dimineții.

— Drew ți-a spus de ce a fugit? îl întrebă Celia pe Call. Tu ai stat acolo, jos, cu el, înainte să ajungă Alex. Ce ți-a zis?

Call clătină din cap. Nu își dădea seama dacă ce-i spusese Drew era un secret.

— Nouă poți să ne spui, zise Celia. Nimeni n-o să râdă de el și nici nu-l vom lua peste picior!

Gwenda aruncă o privire spre Jasper și ridică din sprâncene.

— Adică, aproape nimeni.

Jasper se uită scurt spre Tamara, dar aceasta tăcu.

Cu toate că Jasper fusese un nemernic mai întotdeauna, lui Call îi era acum milă de el, amintindu-și ce bine se înțeleșeră el și Tamara la Testul de Fier. Își aminti noaptea în care îl văzuse pe Jasper în bibliotecă, atunci când se chinuia să facă scânteii de foc, dar și cum se

răţoase la el să plece. Call se întreba dacă şi lui Jasper îi venise vreodată gândul să fugă, la fel ca Drew.

Îşi aminti cuvintele lui Jasper: *Numai laşii pleacă din Magisterium*. Sentimentul de milă îi dispăru pe loc.

– Mi-a spus că Maestrul Lemuel a fost prea dur cu el, zise Call. Că el se descurca mai bine când lucra sub presiune şi atunci Lemuel încerca mereu să-l sperie, ca să fie mai bun.

– Maestrul Lemuel face chestiile astea cu toţi – ne sare în faţă de după un perete, ţipă şi face cu noi antrenamente de noapte, zise Rafe. Nu fiindcă e rău. Ci fiindcă vrea să fim bine pregătiţi.

– Bine, zise Call, cu gândul la unghiile roase ale lui Drew şi la privirea lui hăituită. Atunci Drew n-a avut niciun motiv să fugă. La urma urmelor, cine nu şi-ar dori să fie fugărit prin zăpadă de o haită de lupi Călăreţi ai Haosului, dacă e posibil?

– Poate că tu nu ai cum să-ţi dai seama ce greu a fost pentru el, Rafe, zise Tamara, puţin încurcată. Din moment ce Maestrul Lemuel nu se poartă aşa cu tine.

– Drew minte, insistă Rafe.

– Zicea că Maestrul Lemuel nu îl lasă nici să mănânce, le mai spuse Call. Şi, într-adevăr, a slăbit foarte mult.

– Poftim? se răsti Rafe. Nu-i adevărat! L-aţi văzut şi voi în refectoriu, cu toată lumea. Şi, oricum, mie Drew nu mi-a zis nimic din toate astea. Ar fi trebuit să ştiu şi eu dacă ar fi fost aşa.

Call ridică din umeri.

– Poate s-a gândit că n-o să-l crezi. Şi se pare că ar fi avut de ce.

– Nu-i adevărat... eu nu aş...

Rafe se uită spre ceilalţi, căutând parcă sprijin, dar toată lumea evita să-l privească, jenată.

– Maestrul Lemuel nu e prea simpatic, zise Gwenda. Poate Drew a crezut că singura lui şansă e să fugă.

– Maeştrii nu ar trebui să se poarte aşa, zise Celia. Ar fi trebuit să-i spună Maestrului North. Sau altui maestru.

– Poate el chiar crede că aşa ar trebui să se poarte un maestru,

zise Call... mai ales că nimeni nu și-a bătut capul să ne explice vreodată cam cum ar trebui ei să fie.

Nu a știut nimeni ce să răspundă. Un timp merseră în tăcere – se auzea doar zgomotul pe care ghetetele lor îl făceau sfărâmând zăpada. Cu coada ochiului, Call văzu iar mica umbră pe care o observase mai devreme, sărind din pom în pom, în ritmul lor. Era gata să i-o arate și Tamarei, dar, de când Aaron plecase în Magisterium cu cei doi maeștri, ea nu mai scosese niciun cuvânt. Părea pierdută în gândurile ei.

Ce era chestia aia? Nu părea prea mare ca să reprezinte o amenințare. Poate era doar un mic element, ca Warren, care de-abia aștepta să fie băgat în seamă. Poate era chiar Warren, prea speriat ca să vină să-și ceară scuze. Call nu putea să și-l scoată din cap, indiferent ce-ar fi fost. Rămase intenționat mai în spate, până când ajunse să meargă singur în urma lor. Copiii erau obosiți și deloc atenți, așa că în scurt timp el reuși să se apropie de copaci fără să bage nimeni de seamă.

Pădurea era tăcută, iar lumina primelor raze de soare făcea zăpada să lucească.

– Cine-i acolo? întrebă Call încet.

Un ghemotoc de blană îl privea, furișat în spatele unui copac. Un animal pufos, cu urechi ascuțite, sări în fața lui Call, privindu-l cu ochii Călăreților Haosului.

Un pui de lup.

Creatura scheună ușor și se pierdu din nou în pădure. Inima lui Call bubuia. Înaintă o jumătate de pas, tresărind la auzul zgomotului cu care trosni o crenguță sub gheata lui. Puiul de lup nu era prea departe. Call îl și vedea, ascuns în spatele unui copac, cu blana lui maro deschis, răvășită de vântul dimineții. Adulmeca aerul cu nasul lui negru și umed.

Nu părea deloc periculos. Semăna mai mult cu un câine. Chiar un cățeluș.

– Nu te speria! zise Call cu voce prietenoasă. Vino încoace! Nu-ți

face nimeni nimic.

Coadă micuță și pufoasă a lupului începu să se legene. Veni tremurând spre Call, peste frunzele uscate și zăpada din pădure, destul de nesigur pe picioare.

— Salut, lupușorule! zise Call încet.

Dintotdeauna își dorise un câine. Și dorise cu disperare, dar tatăl lui nu i-a dat voie să aibă niciun animal de companie. Call nu se putu abține să nu mângâie capul lupului, să-și plimbe degetele pe blana lui pufoasă. Puiul dădea mai repede din coadă și scheuna ușor.

— Call!

Cineva îl striga din față, poate Celia.

— Ce faci? Unde te-ai dus?

Proape fără să-și dea seama ce face, de parcă ar fi fost o marionetă trasă de sfori, Call se întinse spre pui și îl ascunse în hanorac. Puiul se ghemui la pieptul lui pufnind ușor și împingându-se cu lăbuțele în bluză, iar Call trase fermoarul hanoracului. Se uită în jos să vadă cum arată – nu avea nimeni cum să-și dea seama ce are el acolo. Ai fi zis că are burta puțin umflată, de parcă ar fi mâncat prea mulți licheni.

— Call! îl strigă din nou Celia.

Call avu o ezitare. Era sigur, dar absolut sigur, că introducerea unui animal Călăreț al Haosului în Magisterium era o faptă care i-ar fi putut aduce exmatricularea. Putea chiar să i se lege magia. Era un lucru nebunesc.

Apoi puiul de lup își scoase capul din hanorac și îl linse pe bărbie. Se gândi la lupii care dispăruseră în întuneric, sub forța magiei lui Aaron. Dacă printre ei fusese și mama acestui pui? Dacă puiul acesta era acum orfan... așa cum era și Call?

Respiră adânc și trase până sus fermoarul hanoracului, după care plecă șchiopătând spre ceilalți.

— Unde ai fost? îl întrebă Tamara.

Ieșise deja din amortăală și părea enervată.

— Mi s-a înțepenit piciorul într-o rădăcină, zise Call.

– Data viitoare strigă sau fă ceva!

Tamara era prea obosită și răvășită ca să mai analizeze veridicitatea poveștii lui. Jasper, uitându-se în spate, spre el, avu o expresie curioasă.

– Tocmai vorbeam despre Aaron, zise Rafe. E tare ciudat că el nu știa că poate folosi magia haosului. Nu mi-aș fi închipuit vreodată ca el să fie un Makar.

– Cred că e destul de înfricoșător, zise Kai. Să folosești aceeași magie ca și Inamicul Morții. Vreau să zic, nu cred că te simți prea bine, nu?

– E doar putere, zise Jasper cu superioritate. Nu din cauza magiei haosului Inamicul Morții e un monstru. El a devenit monstru fiindcă a fost corupt de Maestrul Joseph și a luat-o razna.

– Cum adică a fost corupt de Joseph? Cine era ăsta, maestrul lui? Întrebă Rafe alarmat, de parcă s-ar fi gândit că Maestrul Lemuel, rău cum era, ar fi putut să-l transforme și pe el într-un ticălos.

– Of, Jasper, acum spune povestea până la capăt! îi zise Tamara istovită.

– Ok, zise acesta, bucuros că Tamara vorbește din nou cu el. Pentru cei care nu au aflat până acum, ceea ce, în paranteză fie spus, e destul de jenant, numele real al Inamicului Morții este Constantine Madden.

– Frumos ai început, zise Celia. Nu toți suntem moștenitori, Jasper.

Lupul începu să se foiască sub hanorac. Call își încrucișă mâinile la piept, în speranța că nu va observa nimeni mișcările bluzei.

– Te simți bine? îl întrebă Celia. Pari puțin...

– Mă simt *foarte* bine! spuse Call apăsător.

Jasper își continuă povestea.

– Constantine avea un frate geamăn, pe care îl chema Jericho, și ei, ca toți magii care trec Testul, la doisprezece ani au intrat în Magisterium. Pe vremea aceea se punea mai mult accent pe partea practică. Maestrul lui Jericho, Joseph, era nemaipomenit la magia

haosului. Dar, ca să poată face toate experimentele dorite, avea nevoie de un Makar, care să poată accesa vidul. Singur nu putea s-o facă.

Vocea lui Jasper coborâse și suna sinistru.

— Imaginați-vă ce bucuros a fost când a aflat că acest Constantine s-a dovedit a fi un Makar. Maeștrilor nu le-a trebuit mult să-l convingă pe Jericho să fie contragreutate pentru fratele lui, iar pe Maestrul Joseph să lucreze cu ambii frați la orele de pregătire suplimentară. El era expert în magia haosului, numai că nu putea s-o realizeze, iar Constantine mai avea multe de învățat...

— Nu sună prea bine, zise Call, încercând să nu bage de seamă că, sub hanoracul lui, puiul de lup începuse să-i roadă un nasture, gâdilându-l groaznic.

— Da, nu sună prea bine, interveni și Tamara. Jasper, nu e o poveste cu fantome. Nu e nevoie s-o spui în felul ăsta.

— Nu o spun decât așa cum a fost. Constantine și Maestrul Joseph erau pe zi ce trecea mai obsedați de ideea că puteau face multe lucruri cu vidul. Au luat bucățele de vid și le-au pus în animale, făcându-i Călăreți ai Haosului, cum erau lupii ăia de afară. Acestea păreau niște animale obișnuite de la distanță, dar erau mult mai agresive, iar creierul lor era distrus. Dacă ai vid în creier o iei razna. Vidul este ca totul și nimicul la un loc. Nimeni nu le poate avea prea mult timp în cap fără să-și piardă mințile. Oricum, nu e floare la ureche.

— Există Călăreți ai Haosului sub formă de floare la ureche? întrebă Rafe.

Jasper nu îi răspunse. Era prins și el de povestea lui.

— Poate că de-asta Constantine a făcut ce-a făcut. Poate că vidul l-a făcut să-și piardă mințile. Nu știm care este adevărul. Știm doar că a încercat un experiment pe care nu-l mai făcuse nimeni, niciodată. Era mult prea dificil. El a fost gata să moară, iar contragreutatea lui a fost distrusă.

— Adică, fratele lui, zise Call.

Vocea lui avusese o intonație curioasă spre sfârșitul propoziției, fiindcă tocmai în momentul acela puiul de lup încetase să mai ronțăie nasturele și se apucase să-l lingă pe piept. Putea să jure că era plin de bale.

– Da. A murit în sala de experimente. Se spune că fantoma lui...

– Mai taci, Jasper! zise Tamara. Ea își pusese brațul pe umerii unei alte fete din Anul de Fier, care începuse să tremure.

– Bine, oricum, Jericho a murit. Și poate ai zice că acest lucru l-a oprit pe Constantine, dar s-a întâmplat exact pe dos. A devenit și mai obsedat, pentru că acum încerca să găsească o metodă de a-l readuce la viață pe fratele lui. Să folosească magia haosului pentru învierea morților.

Call dădu din cap.

– Necromanție. Asta e absolut interzis.

– Nu a putut s-o facă. Dar a reușit să introducă magia haosului în ființe vii și așa au apărut primii Călăreți ai Haosului. Le distrugea cumva sufletul, astfel încât acestea nu mai știau ce sunt. Îl ascultau fără să gândească. Dar el nu urmărise asta și poate că nici nu a vrut s-o facă, însă nu putea nici să pună capăt experimentelor. Până la urmă, ceilalți maeștri și-au dat seama ce făcuse. Au tot căutat o metodă să-l facă să-și piardă puterile magice, dar nu știau că Maestrul Joseph încă îl mai susținea. Acesta l-a scos afară – a reușit să treacă prin zidurile din Magisterium împreună cu Constantine. Multă lume spune că în explozia aceea, pe care au făcut-o ca să distrugă zidul, au fost gata să moară amândoi, iar Constantine a fost mutilat groaznic. Acum poartă o mască de argint, ca să-și acopere fața. Iar unele animale pe care el le transformase în Călăreți ai Haosului au supraviețuit exploziei și au fugit odată cu ei. Din cauza asta, pădurile din jur sunt pline de ele.

– Deci tu spui că Inamicul Morții este cine este... din cauza Magisteriumului, zise Call.

– Nu, zise Jasper. Nu am spus asta...

Ajunseseră la Poarta Misiunii. Call nu mai avea chef să discute

fiindcă de-abia aștepta să ajungă în cameră, gândindu-se că acolo poate să găsească un milion de locuri unde să așeze lupul. Putea să-l ascundă măcar de ceilalți, care nu stăteau cu el în cameră. O să-i dea ceva de mâncare și apă, iar după aceea va vedea el ce va face.

Porțile erau deschise. Trecură din nou pe sub inscripția *Cunoașterea și acțiunea sunt unul și același lucru* și intrară în grotele Magisteriumului, unde aerul cald îl izbi imediat în față pe Call, ceea ce reprezenta acum o altă problemă pentru el. Afară îngheța de frig. Dar aici, mergând încolonați spre camerele lor, cu fermoarul de la hanorac tras până la bărbie, se încinsese rapid.

— Așadar, până la urmă, ce voia Constantine? întrebă Rafe.

— Poftim?

Jasper părea că uitase discuția.

— În povestea ta. Ai zis că „nu își dorise asta”. Călăreții Haosului. De ce nu-și dorise asta?

— Fiindcă el voia să-și recapete fratele, zise Call. Nu un fel de zombi.

Nu-i venea să creadă că Rafe e așa de încuiat.

— Dar nu sunt ca niște zombi, zise Jasper. Călăreții Haosului nu mănâncă oameni. Pur și simplu nu au memorie sau personalitate. Sunt... goi.

Se apropiaseră de camerele celor din Anul de Fier. De-a lungul pereților se găseau recipiente în care erau așezate pietre incandescente pentru încălzire. Call se simțea încins peste măsură, cu căptușeala de blană pe care o avea în hanorac. Pe deasupra, mai simțea pe gât și respirația fierbinte a lupului. De fapt, se părea că acesta adormise.

— De unde știi tu atâtea chestii despre Inamicul Morții? întrebă Rafe, cu o voce bănuitoare.

Call nu auzi răspunsul lui Jasper, fiindcă Tamara începuse să-i spună ceva la ureche.

— Te simți bine? întrebă ea. Te-ai înroșit foarte tare.

— N-am nimic.

Ea îl examinează puțin.

— Ai ceva în hanorac?

— Fularul, răspunse el repede, sperând din tot sufletul ca ea să nu fi observat că nu avusese niciun fular.

Tamara își arcui sprâncenele.

— De ce ți l-ai băgat acolo?

El ridică din umeri.

— Era frig.

— Call...

Dar ajunseseră în fața ușii. Ușurat, Call lovi ușor în ea cu brățara și intrară amândoi în cameră. Ea încă mai făcea cu mâna, luându-și la revedere de la ceilalți, când el trânti ușa și se grăbi spre camera lui.

— Call! strigă Tamara după el. Nu crezi că ar trebui să... nu știi, să vorbim? Despre Aaron?

— Mai târziu, spuse el repede, intrat deja pe jumătate în camera lui, după care trânti ușa.

Se lăsă pe spate tocmai în clipa în care lupul își scoase capul pe lângă gulerul hanoracului și începu să se uite în jur.

Eliberat în sfârșit, el păru foarte bucuros să exploreze camera. Ghearele lui răsunau pe podeaua de piatră, iar Call se rugă în gând ca Tamara să nu audă. În acest timp, lupul adulmecă peste tot, pe sub pat, în jurul șifonierului, pe pijama care fusese aruncată pe jos înainte de a pleca.

— Ar trebui să faci o baie! îi spuse el lupului.

Acesta se opri din turul pe care îl făcea și începu să dea din coadă, cu limba atârnată într-o parte. Uitându-se la ochii lui ciudați, schimbători, Call își aminti cuvintele lui Jasper.

Ei nu au memorie sau personalitate. Sunt... goi.

Dar lupul lui avea personalitate din plin. Ceea ce însemna că Jasper nu știa chiar așa de bine cum credea ce este un Călăreț al Haosului. Poate că așa or fi fost atunci când Inamicul Morții îi crease prima dată, poate chiar au rămas goi cât timp au trăit, dar micul lup era altfel, el se născuse cu haosul în interior. Crescuse așa de mic. Nu

era cum credeau ei.

Își aminti iar cuvintele tatălui său și se cutremură, dar nu de frig.

Nu știi ce ești tu.

Străduindu-se să-și alunge gândurile, Call se urcă în pat, își aruncă ghetetele din picioare și își înfundă fața în pernă. Lupul sări lângă el, mirosind a ace de pin și a pământ reavăn. O secundă, Call avu impresia că o să-l muște. Dar, după ce îi dădu roată de vreo două ori, micuțul se lipi de el, făcându-se ghem lângă burta lui. Cu apăsarea călduroasă a Călărețului Haosului, Call adormi imediat.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Call visă că nu putea să se miște fiindcă era prins sub o pernă pufoasă uriașă. Se trezi confuz, dând din mâini și mai-mai că-l pocni pe micul lup care îi stătea acum pe piept și se uita la el cu ochii lui enormi, de culoarea focului, cu o expresie rugătoare.

Abia acum realizează Call ce făcuse. Șocul trezirii la realitate fu extrem de puternic și coborî din pat așa de repede, că se rostogoli și căzu pe podea. Durerea de genunchi provocată de cădere îl trezi de-a binelea. Stătea în genunchi lângă pat, ochi în ochi cu puiul de lup, care venise la marginea patului și îl privea fix.

— Mrr! făcu puiul de lup.

— Ssst! sâsâi Call.

Inima îi bătea cu putere. Ce făcuse? Chiar băgase un animal Călăreț al Haosului în Magisterium? La fel de bine ar fi putut să se dezbrace în pielea goală și să se acopere cu licheni, după care să alerge prin grote urlând DAȚI-MĂ AFARĂ! LEGAȚI-MI MAGIA!

TRIMITEȚI-MĂ ACASĂ!

Puiul scheună. Ochii lui se învârteau ca niște moriști, fixându-l pe Call. Limba îi ieși o clipă din gură, după care dispăru înapoi.

— Măiculiță! mormăi Call. Ți-e foame, așa-i? Ok. Stai că-ți aduc ceva de mâncare. Rămâi aici. Da. Nu te mișca de aici!

Se ridică și privi nedumerit spre ceasul de pe noptieră. Era unsprezece dimineața și alarma nu sunase încă. Ciudat.

Deschise fără zgomot ușa de la dormitor... și dădu nas în nas cu Tamara, care era deja îmbrăcată în uniformă și mânca la masa din camera comună. Pe masă erau o grămadă de chestii care arătau delicios de normal: pâine prăjită cu unt, cârnați, bacon, omletă și suc de portocale.

— S-a întors Aaron? întrebă Call, închizând cu grijă ușa de la dormitor, după care se sprijini de ea într-o poză pe care o voia nonșalantă.

Tamara înghiți o bucată de pâine și clătină din cap.

— Nu. A venit Celia pe aici mai devreme și mi-a spus că azi nu se mai țin lecții. Nu știu ce se întâmplă.

— Cred că ar fi cazul, totuși, să mă schimb, zise Call, întinzându-se spre masă ca să ia un cârnat.

Tamara îl privi insistent.

— Te simți bine? Te comporti destul de ciudat.

— Sunt bine.

Call mai luă un cârnat.

— Mă întorc imediat.

Se repezi în dormitor, unde puiul de lup se rostogolea pe o grămadă de haine, cu lăbuțele în aer. Cum îl văzu pe Call, sări în picioare și veni în fugă spre el. Call își ținu respirația și îi întinse un cârnat. Lupul înfulecă mâncarea dintr-o singură înghițitură. Îi dădu și cel de-al doilea cârnat și parcă simți un gol în stomac văzând ce repede îl înhață. Lupul se linse pe bot și parcă mai aștepta ceva.

— Uf. Oftă Call. Nu mai am. Așteaptă și o să-ți mai aduc ceva.

În mod normal durează doar câteva minute să te îmbraci cu o

uniformă, dar nu și când ai un pui care se fâțâie peste tot prin cameră. Întremat după cei doi cârnați, îi fură lui Call o gheată pe care o trăsese de șireturi sub pat, după care începu să o roadă. Când, în sfârșit, Call reuși să-și recupereze gheata, puiul de lup se prinse cu dinții de tivul pantalonilor lui, trăgând de ei și jucându-se.

— Încetează! îl imploră Call. Dar asta îl făcu pe lup și mai entuziast. Se proptise în fața lui Call, dornic de joacă.

— Mă întorc, promise Call. Numai să nu faci zgomot. Mai târziu poate ne furișăm la o plimbare.

Lupul ridică puțin capul, apoi începu iar să se tăvălească pe mormanul de haine. Call prinse momentul și ieși repede din cameră, închizând ușor ușa în urma lui.

— A, perfect, zise Maestrul Rufus, care se pare că îl așteptase pe Call cu ochii pe pereți. Ești gata. Trebuie să mergem la o ședință.

Call aproape că leșină de emoție când îl văzu. Tamara, scuturându-și firimiturile de pe uniformă, îl privi ciudat.

— Dar n-am apucat să mănânc, protestă Call, uitându-se spre resturile de mâncare de pe masă.

Dacă ar mai fi putut șterpeli câțiva cârnați ca să-i strecoare cumva în dormitor, măcar putea sta liniștit că lupul e destul de sătul cât să-l aștepte potolit până la întoarcerea de la ședința asta. La cealaltă școală la care fusese, li se țineau prelegeri ore în șir, spunându-li-se cât de rău se pot termina lucrurile dacă faci chestii nasoale sau ce rău e să minți; altă dată le-au vorbit despre neplăcerile provocate de acarieni. Spera că ședința asta nu va fi chiar așa sau măcar să nu dureze prea mult. Era convins că lupul va avea nevoie de o plimbare în curând, chiar foarte curând. Altfel... eei, Call prefera să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla.

— Ai mâncat mai înainte doi cârnați, zise Tamara, ca să-l încurce mai tare. Nu ești chiar mort de foame.

— Ai mâncat, deci, zise Maestrul Rufus, sec. În cazul acesta, hai să mergem, Callum! Vor veni acolo și câțiva membri ai Adunării Magilor. Nu e bine să întârziem, presupun că îți dai seama despre ce

se va discuta.

Call își îngustă ochii.

— Unde e Aaron? întrebă el.

Dar Maestrul Rufus nu îi răspunse. Le făcu semn să-l urmeze pe coridor, unde se alăturară celorlalți copii care ieșeau din grote. Call se gândi că nu văzuse niciodată așa de mulți copii pe holurile școlii. Maestrul Rufus merse în urma unui grup de copii mai mari, care erau însoțiți de maestrii lor și care se îndreptau către partea sudică a grotelor.

— Ai idee unde mergem? o întrebă Call pe Tamara.

Ea clătină din cap. Părea mai serioasă decât fusese vreodată în ultimele săptămâni. Call își aminti noaptea care trecuse, când Tamara îl apucase de mâini, încercând să-l tragă din fața lupului Călăreț al Haosului. Își riscase viața pentru el. Nu avusese niciodată un prieten ca ea. Nu avusese prieteni ca ea și ca Aaron. Acum, că îi avea, nu prea știa ce să facă cu ei.

Se trezără într-un amfiteatru circular, cu scaune de piatră așezate în jurul unei scene rotunde. Undeva, mai în spate, lângă perete erau aliniați mai mulți bărbați și femei, toți îmbrăcați în uniforme de un verde-măsliniu. Call presupuse că aceia erau membrii Adunării despre care le vorbise maestrul lor mai devreme. Rufus îi conduse spre niște locuri aflate în fața scenei, iar acolo îl văzură, în sfârșit, pe Aaron.

Stătea în primul rând, alături de Maestrul North, destul de departe cât să fie nevoiți să vorbească țipând unii cu alții. De fapt, nu vedea decât spatele lui Aaron, cu părul lui blond zbârlit ca un puf. Arăta la fel ca întotdeauna.

Unul dintre Makari. Un Makar. Suna așa de sinistru. Call își aduse aminte de umbrele care îi învăluiseră noaptea trecută pe lupi, dar și ce îngrozit era Aaron după ce se terminase totul.

Haosul vrea să devoreze.

Nu te-ai fi așteptat ca un tip precum Aaron, pe care toată lumea îl simpatiza și care simpatiza pe toată lumea, să aibă o putere de genul

acesta. O asemenea putere te-ai fi așteptat s-o găsești la unul ca Jasper, care s-ar fi priceput de minune să patroneze întunericul și să împăieze animale ciudate, pline de magia haosului.

Maestrul Rufus se ridică de pe scaun și urcă pe scenă, oprindu-se pe podiumul aflat în centrul acesteia.

— Studenți ai Magisteriumului și membri ai Adunării, începu el.

Ochii lui întunecați se plimbară prin sală. Call simți cum privirea lui poposește câteva secunde asupra lui și a Tamarei, după care trecură mai departe.

— Cunoașteți cu toții istoria noastră. Magisteriumul a fost fondat de către Phillippus Paracelsus din nevoia de a-i învăța pe tinerii magi să-și controleze puterile, de a construi o comunitate unită prin învățatură, magie și pace, dar și pentru a pune bazele unei forțe de apărare a întregii lumi. Ați aflat cu toții de Inamicul Morții. Mulți dintre voi și-au pierdut rudele în Marea Bătălie sau în Masacrul Rece. Știți cu toții, de asemenea, că există și un Pact – înțelegerea dintre Adunare și Constantine Madden, care ne asigură că, atât timp cât nu îl vom ataca pe el sau forțele lui, nu ne va ataca nici el.

— Mulți dintre voi, continuă Maestrul Rufus, și își plimbă din nou ochii întunecați prin sală, consideră, de altfel, că Pactul nu e bun.

În public se auziră murmure. Privirea Tamarei se îndreptă cu o expresie neliniștită spre locul unde se aflau membrii Adunării, iar Call își dădu seama brusc că doi dintre aceștia, îmbrăcați în alb, erau părinții Tamarei. Îi mai văzuse și la Testul de Fier. Acum stăteau țepeni ca niște statui și îl priveau pe Rufus cu fețele împietrite. Call simțea efectiv valul de dezaprobare care venea dinspre ei.

— Pactul ne obligă să avem încredere în Inamicul Morții – încredere că nu ne va ataca, că nu se va folosi de perioada aceasta de liniște de după război ca să-și consolideze forțele. Numai că Inamicul nu este demn de încredere.

Printre membrii Adunării, murmurele se auzeau mai tare. Mama Tamarei pusese mâna pe brațul soțului ei – acesta voia să se ridice. Tamara părea că înghețase.

Maestrul Rufus ridică și el vocea.

— Nu putem avea încredere în Inamic! Spun asta ca unul care l-a cunoscut pe Constantine Madden pe vremea când era student la Magisterium. Ne-am făcut că nu vedem atacurile din ce în ce mai frecvente ale elementelor asupra noastră – unul a avut loc chiar azi-noapte, la doar câțiva pași de ușa Magisteriumului – și atacurile asupra liniilor de aprovizionare și a adăposturilor noastre. Nu ne-am făcut că nu vedem toate acestea pentru că am fi avut încredere în promisiunile lui Constantine Madden, ci pentru că Inamicul este un Makar – unul dintre puținii dintre noi care s-au născut cu harul de a controla magia vidului. Pe câmpul de luptă, Călăreții Haosului, controlați de Inamic, au reușit să-l înfrângă pe unicul Makar din vremurile noastre. Noi am știut dintotdeauna că, fără a avea alături de noi un Makar, suntem vulnerabili în fața Inamicului, iar de la moartea lui Verity Torres am tot așteptat să se mai nască unul.

Mulți studenți se îngămădiseră acum în față. Era clar că, în timp ce unii dintre ei auziseră ce se întâmplase noaptea trecută în afara Magisteriumului sau știau pentru că fuseseră de față, mulți abia acum începeau să ghicească la ce se referea Rufus. Call văzu un grup de studenți din Anul de Argint care se aplecară spre Alex. Unul dintre ei îl trase de mânecă și se văzu după buze că îl întrebă *Tu știi despre ce este vorba?* Alex făcu semn că nu. În acest timp, membrii Adunării avură discuții febrile. Tatăl Tamarei se așezase la loc pe scaun, dar părea furios.

— Sunt fericit să vă anunț, zise Rufus, că am descoperit că există printre noi un Makar, chiar aici, în Magisterium. Aaron Stewart, vrei să te ridici, te rog?

Aaron se ridică. Era îmbrăcat în uniforma lui neagră, iar ochii păreau învinețiți din cauza cearcănelor. Call se întrebă dacă îl lăsasera să doarmă măcar un pic. Își aminti apoi ce mic îi păruse Aaron noaptea trecută, pe deal, înainte de a fi luat de acolo. Firav părea și acum, cu toate că era unul dintre cei mai înalți copii din Anul de Fier.

Din public se auzea acum zumzetul șoaptelor, printre care se distingeau și voci mai puternice. După o clipă, în care se uită nervos în jurul lui, Aaron vru să se așeze din nou, dar Maestrul North îi făcu semn să rămână în picioare.

Tamara stătea pe scaun cu pumnii strânși în poală, cu buzele strânse, fără să scoată un cuvânt, uitându-se îngrijorată când la Maestrul Rufus, când la părinții ei. Call nu fusese niciodată mai fericit că nu mai era în centrul atenției. Ziceai că toată lumea din sală îl devorează pe Aaron cu privirea. Numai Tamara era cumva absentă, probabil preocupată de faptul că părinții ei păreau gata să năvălească pe scenă și să-l ia la bătaie pe Maestrul Rufus cu o stalactită.

Un membru al Adunării coborî de la locul lui și îl conduse pe Aaron pe scenă. Când acesta îi zări pe Call și pe Tamara zâmbi forțat, ridicându-și sprâncenele de parcă ar fi zis *Asta e o nebunie*.

Call simți cum colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet de răspuns.

Maestrul Rufus coborî de pe scenă și se așeză lângă Maestrul North, în locul lui Aaron. Maestrul North se aplecă și îi șopti ceva lui Rufus, care aprobă din cap. Dintre toți oamenii aflați în sală, Maestrul North părea să fie singurul deloc surprins de discursul Maestrului Rufus.

— Adunarea Magilor dorește să declare oficial că Aaron Stewart are o afinitate cu magia haosului. El este Makarul nostru!

Membrul Adunării zâmbi, dar Call își dădu bine seama că zâmbetul lui era forțat. Probabil că se abținea cu greu să nu-i răspundă Maestrului Rufus – se pare că niciunul dintre membri nu agrease discursul lui. Totuși, la vorbele acestea, sala izbucni în aplauze, conduse de Call și Tamara, care se ridicaseră de pe scaune și fluierau ca la un meci de hochei. Aplauzele continuă până când membrul Adunării le făcu semn să se oprească.

— Acum, zise el, trebuie să sperăm că înțelegeți cu toții importanța unui Makar. Aaron are o responsabilitate mare față de

întreaga lume. Doar el poate repara răul pe care l-a creat Inamicul Morții, așa cum îi place lui să-și spună, să scape pământul de amenințarea animalelor Călăreți ai Haosului și să ne apere de umbre. El trebuie să ne aducă siguranța că Pactul va fi respectat în continuare, astfel încât să domnească pacea.

Spunând acestea, membrul Adunării își permise o privire dușmănoasă către Maestrul Rufus.

Se văzu de la distanță cum Aaron înghiți în sec.

— Mulțumesc, domnule! Voi face tot ce-mi va sta în putere!

— Dar niciodată nu trebuie să pornești singur pe un drum greu! continuă membrul Adunării în timp ce-i privi pe cei din sală. Va fi responsabilitatea tuturor colegilor tăi studenți să aibă grijă de tine, să te sprijine și să te apere. Poate fi o povară grea pentru un Makar, dar nu trebuie s-o ducă singur, nu-i așa?

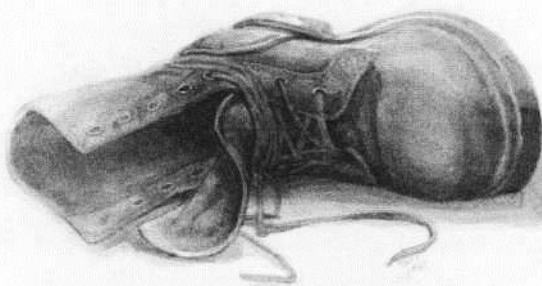
Membrul Adunării rosti ultimele cuvinte cu voce ridicată.

Publicul din sală izbucni din nou în aplauze, de data aceasta pentru ei, ca o promisiune. Call bătu și el din palme cât putu de tare.

Membrul Adunării scoase din buzunarul uniformei lui alb-aurii o piatră neagră și i-o întinse lui Aaron.

— Păstrăm această piatră de mai bine de zece ani și este o mare onoare pentru mine să ți-o dăruiesc. Este o piatră a afinității, care se obține atunci când devii maestrul unui element. Piatra ta este onix negru, pentru afinitatea cu vidul.

Call se aplecă în față ca să vadă mai bine, iar inima începu să-i bată mai tare, fiindcă acolo, în mâna membrului Adunării, era o piatră identică cu cea de pe brățara pe care tatăl său i-o trimisese Maestrului Rufus. Ceea ce însemna că acea brățară aparținuse unui Makar. În viața tatălui său nu putuseră exista decât doi Makari de la care putea avea brățara – Verity Torres sau Constantine Madden. Nu mai bătea din palme. Mâinile îi căzuseră în poală.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

După ceremonie, Aaron se pierdu imediat printre membrii Adunării. Maestrul Rufus se ridică din nou, anunțând că în ziua aceea aveau liber. Copiii păreau mai bucuroși de acest anunț decât de cel în care li se spusese că Aaron e un Makar. Studenții se împrăștiară imediat, cei mai mulți dintre ei îndreptându-se spre Galerie, așa că Tamara și Call rămăseseră singuri pe coridoarele întortocheate, luminate de cristale, care duceau spre camerele lor.

Tamara sporovăi fericită tot drumul, vizibil ușurată pentru că părinții ei nu intraseră în conflict deschis cu Maestrul Rufus, iar la început nici nu observă că el nu-i răspundea decât prin mormăituri ori sunete nedefinite. Ea era ferm convinsă că dacă Aaron este Makar, totul avea să fie nemaipomenit pentru ei trei de acum înainte. Spunea că nu trebuie să-și bată capul cu politica, ci doar să-și închipuie ce tratamente speciale vor primi ei și misiuni numai una și una. Tocmai îi spunea lui Call cum o să ajungă ea să meargă pe un vulcan în erupție, când nu se mai putu abține și își puse mâinile în sold:

— Ce stai așa ca un popândău? întrebă ea.

Call se simți jignit.

— Popândău?

— Toată lumea o să creadă că nu te bucuri pentru Aaron. Sper că nu ești gelos, nu?

Era așa de aiurea ce-i spunea ea, încât Call nu putu decât să bolborosească:

— Da, exact, era visul meu să stau acolo în picioare și toți să se uite la mine ca la un... ca la...

— Tamara?

Jasper aștepta la ușa lor, cu un aer nefericit.

Tamara își îndreptă umerii. Call fusese mereu fascinat de felul în care putea ea să pară înaltă, de parcă ai fi zis că are doi metri, când, în realitate, era mai mărunță decât el.

— Ce vrei, Jasper?

Părea iritată fiindcă Jasper îi întrerupsese interogatoriul. Pentru prima dată, Call se gândi că și Jasper poate fi bun la ceva.

— Pot să vorbesc puțin cu tine? întrebă el.

Arăta așa de jalnic încât lui Call chiar îi fu milă de el.

— Am o groază de lecții suplimentare și... așa avea nevoie de ajutorul tău.

— De al meu nu? întrebă Call, cu gândul la scena din bibliotecă.

Jasper nu-l băgă în seamă pe Call.

— Te rog, Tamara! Știu că m-am purtat ca un nemernic, dar așa vrea să fim din nou prieteni.

— Nu cu mine te-ai purtat ca un nemernic, zise ea. Cere-i scuze lui Call și mă mai gândesc.

— Îmi cer scuze! zise Jasper, cu ochii în pământ.

— Mi-e indiferent! zise Call.

Nu îi părea sincer rău. În plus, Tamara nu știa cum urlase Jasper la el să plece din bibliotecă, așa că nu se simți obligat să-i accepte scuzele. Dar se gândea că dacă Tamara pleacă împreună cu Jasper, are și el mai mult timp să se ocupe de lup. Avea mare nevoie de timp.

— Ar fi bine să-l ajuți, Tamara! Are nevoie de mult, mult, mult ajutor.

Se uită la Jasper.

Tamara oftă.

— Ok, bine. Dar trebuie să te porți frumos cu prietenii mei, nu numai cu mine. Fără comentarii sarcastice.

— Dar el? obiectă Jasper. El mereu face comentarii sarcastice.

Tamara se uită de la Call la Jasper. Oftă iar.

— Ce-ar fi să nu mai faceți niciunul comentarii sarcastice?

— Niciodată! spuse Call.

Tamara își dădu ochii peste cap și se duse cu Jasper, după ce îl anunță pe Call că se va întoarce la cină. Astfel, Call rămase singur cu un pui scheunător de Călăreț al Haosului. Luă lupul și îl îndesă iar în hanorac, în ciuda scâncetelor lui de protest, apoi plecă direct spre Poarta Misiunii, mergând cât de repede putea cu piciorul lui bolnav. Îi era teamă că poarta care dădea spre exterior va fi încuiată, dar se dovedi că aceasta se deschidea foarte ușor. Ușile de la poarta mare de metal erau închise, dar Call nici nu voia să meargă până acolo. Cu gândul că nu e nimeni să-l vadă, scoase puiul din hanorac. El începu să inspecteze zona, aruncând priviri speriate spre poarta de metal și adulmecând în jur, iar în cele din urmă făcu pipi în niște bălării.

Call îl mai lăsă câteva minute, după care îl băgă iar în hanorac.

— Hai, îi zise el puiului. Trebuie să ne întoarcem ca să nu ne vadă careva. Și înainte ca cineva să arunce resturile de la micul dejun.

Plecă înapoi pe coridoare, aplecându-se ușor când trecea pe lângă vreun discipol, ca să nu i se vadă umflătura din hanorac. Abia a apucat să intre în cameră, că lupul a și sărit din haină. Se simțea ca acasă, așa că țopăi direct pe masă și înfulecă toate resturile din farfuria Tamarei.

În cele din urmă, Call reuși să-l facă să intre înapoi în cameră, unde îi mai aduse un castron cu apă, două ouă crude și un cânat rece care fusese uitat pe bufet. Lupul hăpăi cânatul și ouăle, cu coajă cu tot. Apoi începură să se joace „sfoara” cu pătura de pe pat.

Tocmai când Call dădu drumul păturii și lupul se pregătea să tragă din nou de ea, se auzi ușa de la camera comună deschizându-se. Call se opri, întrebându-se cine putea să fi venit; fie Tamara și-a dat seama încă o dată ce nemernic e Jasper și s-a întors mai devreme, fie s-a întors Aaron. În tăcerea care se lăsase, Call auzi clar zgomotul făcut de ceva izbit de perete. Lupul sări și se ascunse repede sub pat, scheunând ușor.

Call merse tiptil spre ușă. O deschise și îl văzu pe Aaron așezat pe canapea. Își scotea ghetele din picioare. Pe peretele de care se lovise gheata rămăsese o urmă de noroi.

– Hei, te simți bine? întrebă Call.

Aaron se uită surprins la el.

– Credeam că nu sunteți aici.

Call își dresе vocea. Se simțea ciudat de stânjenit. Se întreba dacă Aaron va rămâne cu ei acum, că era un Makar, sau îl vor duce într-o cameră prețioasă, concepută special pentru eroi care trebuie să salveze lumea.

– Păi, Tamara a plecat undeva cu Jasper. Presupun că acum sunt din nou prieteni.

– Treaba ei, zise Aaron, indiferent.

Era un lucru despre care, în mod normal, lui îi plăcea să discute. Și Call ar fi vrut să vorbească cu Aaron despre multe chestii – despre lup, despre comportamentul bizar al părinților Tamarei, despre piatra neagră care era acum pe brățara lui Aaron și despre semnificația brățării pe care tatăl lui i-o trimisese lui Rufus, dar nu știa cum să înceapă. Sau dacă trebuia să înceapă.

– Deci, zise el, cred că ești foarte bucuros din cauza... chestiei cu magia haosului.

– Normal, replică Aaron. Nu mai pot de bucurie.

Call își dădea seama când era cineva ironic. Dar, pentru o clipă, i se păru incredibil ca Aaron să fie ironic. Și totuși era, cu privirea fixată pe gheată și cu fălcile încleștate.

– Vrei să te las singur, ca să arunci și gheata aia? întrebă Call.

Aaron respiră adânc.

– Scuză-mă! zise el și-și trecu mâna peste față. Pur și simplu nu mi-e prea clar dacă vreau să fiu Makar.

Call fu așa de surprins de vorbele lui, încât câteva momente nici nu știu ce să spună.

– De ce? întrebă el după un timp.

Aaron se potrivea perfect în rolul acesta. Era exact așa cum se gândea oricine că ar trebui să arate un erou – amabil, curajos și gata să facă tot felul de chestii eroice, cum ar fi să alerge direct spre o haită de lupi Călăreți ai Haosului, în loc să fugă în direcția opusă, ca orice persoană normală la cap.

– Nu pricep! zise Aaron. Toți se poartă de parcă mi-ar fi dat o veste grozavă, numai că pentru mine nu-i deloc grozav. Ultimul Makar a murit la cincisprezece ani – ok, a reușit să oprească războiul și astfel să fie semnat Pactul, dar ea a murit. Și a murit într-un mod oribil. Era exact ce-i spusese tatăl lui Call despre magi.

– N-o să mori! îi strigă Call lui Aaron cu fermitate. Verity Torres a murit într-adevăr în luptă, într-o mare luptă. Dar tu ești în Magisterium. Maeștrii nu te vor lăsa să mori!

– N-ai cum să știi asta! îi răspunse Aaron.

Din acest motiv a murit mama ta. Din cauza magiei, zise vocea tatălui în capul lui Call.

– Ok, nu știi. Atunci ar trebui să fugi! îi sugeră Call fără menajamente.

Capul lui Aaron tresări. Call reușise să-i trezească interesul.

– Nu am să fug!

– Dar ai putea, zise Call.

– Nu, n-aș putea.

Ochii verzi ai lui Aaron ardeau; acum părea de-a dreptul furios.

– Nu am unde să mă duc.

– Ce vrei să spui? întrebă Call, dar în adâncul sufletului înțeleșese sau poate bănuise ce voia să spună Aaron; niciodată nu le vorbise despre familia lui sau despre viața pe care a dus-o în

familie...

— Tu nu vezi niciodată nimic? întrebă Aaron. Te-ai întrebat vreodată unde erau părinții mei când am dat Testul? Nu am părinți. Mama a murit, tata a plecat de acasă. Habar n-am pe unde e. Nu l-am mai văzut de când aveam doi ani. Eu vin de la o familie adoptivă. De la mai multe familii adoptive. Toate s-au plictisit de mine sau nu au fost mulțumite de alocațiile primite de la guvern, așa că m-au încredințat unei alte familii. În ultima dintre ele am întâlnit o fată care mi-a povestit despre Magisterium. Era singura persoană cu care puteam să stau de vorbă – asta până când fratele ei a absolvit Magisterium și a luat-o cu el. Cel puțin tu l-ai avut pe tatăl tău! Pentru mine însă, Magisteriumul este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Nu vreau să plec!

— Îmi pare rău! murmură Call. Nu știam.

— După ce fata asta mi-a povestit de Magisterium, singurul meu vis a fost să ajung aici. Unica mea șansă. Știam că, la un moment dat, va trebui să plătesc toate lucrurile bune pe care mi le-a oferit Magisteriumul, adăugă el încet. Dar nu credeam că va fi așa devreme.

— Este îngrozitor să gândești așa ceva! zise Call. Nu datorezi nimănui viața.

— Ba, cum să nu, zise Aaron, iar Call își dădu seama din tonul lui că nu va putea niciodată să-l convingă contrariul. Își aduse aminte cum stătea Aaron pe podiumul acela, cum toată lumea bătea din palme și cum i se spunea că el e singura șansă a tuturor. Un tip așa de generos ca Aaron n-ar fi lăsat această povară pe umerii altcuiva nici dacă ar fi putut. Asta îl făcea pe el erou. Au știut să profite din plin de el.

Dar din moment ce Aaron era prietenul lui – cu sau fără voia sa – el va trebui să aibă grijă ca acesta să nu facă vreo prostie.

— Și nu e vorba doar de mine, continuă Aaron fără vlagă. Sunt un magician al haosului. O să am nevoie de o contragreutate. O contragreutate umană. Cine se va oferi să facă asta?

— E o onoare să fii contragreutatea unui Makar, zise Call.

Măcar atâta lucru știa și el. Asta reținuse din sporovăială surescitată a Tamarei.

— Ultima contragreutate umană a murit atunci când și ultimul Makar a murit în luptă, zise Aaron. Iar mai înainte de asta, știe toată lumea ce s-a întâmplat. Așa și-a omorât fratele și Inamicul Morții. Nu prea văd cine o să se înghesuie la chestia asta.

— Eu! strigă Call.

Aaron tăcu brusc, iar pe chipul lui se citiră, pe rând, mai multe expresii. Mai întâi păru neîncredător, de parcă l-ar fi bănuț pe Call că ar fi glumit sau ar fi spus-o doar ca să-l contrazică. Apoi, când se conșine că vorbește serios, păru îngrozit.

— Nu se poate! strigă el. Tu n-ai auzit ce am spus? Ai putea să mori!

— Păi, să nu mă omori, spuse Call. Ce-ar fi să ne propunem să nu moară nimeni? Niciunul dintre noi. Amândoi. Să nu murim.

Aaron tăcu mult timp, iar Call ajunsese să creadă că Aaron căuta un mod de a-i spune că apreciază oferta lui, dar că are în vedere pe cineva mai bun. Era o onoare, cum spusese Tamara. Aaron nu era obligat să-l accepte pe Call. Call nu avea nimic special.

Tocmai voia să deschidă gura ca să spună toate lucrurile acestea, când Aaron se uită în sus, la el. Ochii lui erau suspect de limpezi și, o clipă, Call se gândi că poate Aaron nu fusese dintotdeauna tipul popular, bun la toate. Poate că acolo, în familia lui adoptivă, era singuratic și furios și trist, așa cum fusese și Call.

— Ok, zise Aaron. Dacă o să mai vrei. Adică, atunci când va veni momentul.

Înainte ca el să poată răspunde, ușa fu brusc trântită de perete și intră Tamara. Fața i se luminează când îl văzu pe Aaron. Alergă la el să îl îmbrățișeze, repezindu-se așa de tare, încât aproape că îl răsturnă pe canapea.

— Ai văzut ce față avea Maestrul Rufus? întrebă ea. Era așa de mândru de tine! Și au venit acolo toți membrii Adunării, inclusiv

părinții mei. Și toți te aplaudau. Pe tine! A fost uimitor!

— Da, a fost destul de uimitor, răspuse Aaron, în sfârșit zâmbind cu adevărat.

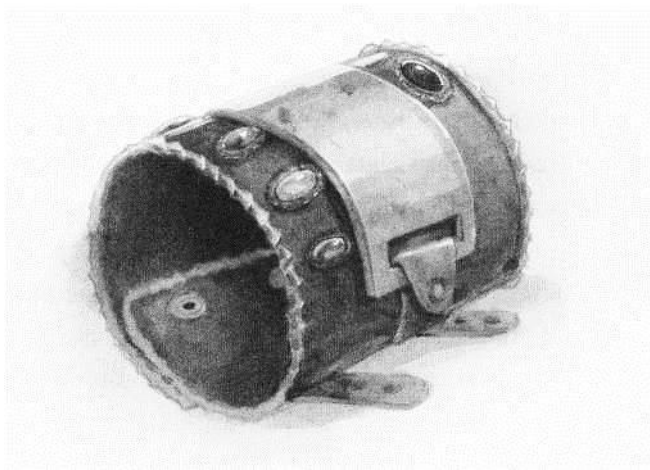
Ea îl lovi cu perna.

— Să nu cumva să ți se urce la cap! îi porunci ea.

Call întâlni privirea lui Aaron pe deasupra pernei și își zâmbiră.

— N-ai nicio șansă aici! zise el.

Chiar în momentul acela, din dormitorul lui Call se auzi lătrând lupul Călăreț al Haosului.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Tamara sări în picioare și se uită prin cameră de parcă s-ar fi așteptat să apară brusc ceva din penumbră. Aaron părea alarmat, dar rămase pe canapea.

— Call, zise el. Din camera ta s-a auzit?

— Ăăă cred că da, zise Call, gândindu-se disperat ce să spună. Este... soneria mea.

Tamara se încruntă.

— Dar telefoanele nu funcționează aici, Callum! Și ne-ai spus deja că nu ai telefon.

Sprâncenele lui Aaron desenau o linie dreaptă.

— Ai un câine acolo?

Se auzi ceva spărgându-se, lătratul se amplifică, fiind urmat apoi de zgomotul ghearelor ce râcăiau pe piatră.

— Ce se întâmplă acolo? se răsti Tamara, ducându-se la ușa lui Call și deschizând-o larg. Apoi scoase un urlet și se dădu repede înapoi, lipindu-se de perete. Fără s-o ia în seamă, lupul trecu pe

lângă ea și alergă în camera comună.

— Ăsta e un...

Aaron se ridică și, cu un gest reflex, își duse mâna spre brățara care acum avea incrustată și piatra vidului negru. Call revăzu în minte întunericul care încolăcise lupii în noaptea aceea, ducându-i spre nicăieri.

Fugi atât de repede, de parcă ar fi vrut să-l apere pe puiul de lup cu trupul său, cu brațele larg deschise.

— Pot să vă explic! strigă el disperat. El nu e rău! E un câțel ca oricare altul!

— Chestia aia e un monstru! spuse Tamara, apucând de pe masă un cuțit. Call, să nu-mi spui că l-ai adus aici intenționat.

— Se rătăcise... și scheuna de frig! se apără Call.

— Doamneee! urlă Tamara. Doamne, Call, tu nu gândești, tu nu gândești deloc! Chestiile astea sunt demonice –ucid oameni!

— Dar el nu e demonic! zise Call, lăsându-se în genunchi și apucând puiul de ceafă.

— Stai cuminte, băiatule! îi spuse el cât putu de ferm, îngenunchind pentru a-l privi direct în ochi. Ei sunt prietenii noștri!

Puiul de lup se opri din lătrat, uitându-se la Call cu ochii lui caleidoscopici. Apoi îl linse pe față.

Call se întoarse la Tamara.

— Vezi? Nu e rău. Dar se plictisise stând închis în cameră.

— Dă-te la o parte!

Tamara strângea cuțitul în mână.

— Tamara, stai puțin, zise Aaron, apropiindu-se. Recunoaște, e destul de ciudat că nu îl atacă pe Call.

— E doar un pui, zise Call. Și mai e și speriat.

Tamara pufni.

Call ridică puiul, culcându-l pe brațe și legănându-l ca pe un copil. Puiul scheună ușurel.

— Vezi? Ia uită-te ce ochi mari are.

— Știi că ai putea să fii exmatriculat din cauza lui. Toți am putea fi

exmatriculați.

— Aaron – nu, zise Call, dar Aaron îi făcuse cu ochiul.

— Call, zise el. Nu poți să-l ții aici. Nu e voie.

Call strânse și mai tare lupul în brațe.

— Ba o să-l țin!

— Nu se poate, zise Tamara. Chiar dacă nu îl distrugem, trebuie să-l scoatem din Magisterium și să-l lăsăm afară. E imposibil să rămână aici.

— Atunci mai bine omoară-l, zise Call. Fiindcă afară oricum nu va supraviețui singur. Și nu te las să-l iei.

Înghiți în sec.

— Așa că dacă vrei să scapi de el, pârăște-mă. Hai, du-te!

Aaron respiră adânc.

— Bine, așadar, cum îl cheamă?

— Havoc, zise Call dintr-o suflare.

Tamara lăsă mâna în jos, încet.

— Havoc?

Call simți că roșește.

— E dintr-o piesă de teatru care îi plăcea tatei „Strigă Havoc și eliberează câinii războiului”². Adică, nu știu, el e un fel de câine al războiului.

Havoc profită de ocazie ca să râgâie.

Tamara suspină, dar fața ei se mai îmblânzise. Întinse mâna cealaltă, cea în care nu avea cuțitul, și îl mângâie ușor pe blană.

— Și... ce mănâncă?

Se dovedi că Aaron avea o grămadă de bacon ascuns în cămară și era dispus să i-l doneze lui Havoc. Iar Tamara, după ce fusese umplută de salivă și îl mângâiase pe burtă pe lupul Călăreț al Haosului, care acum se tăvălea pe jos, le spuse că vor trebui să-și umple cu toții buzunarele cu orice chestie asemănătoare cărnii pe

---

² Replică a personajului Marc Antoniu din piesa *Iulius Caesar*, de William Shakespeare. (*n. trad.*)

care ar fi găsit-o în refectoriu, inclusiv pești fără ochi.

— Totuși, trebuie să discutăm puțin despre brățară, zise ea, aruncându-i un cocoloș de hârtie lui Havoc. Încearca să-l învețe pe micuț să aporțeze, dar el luă hârtia și o făcu bucățele cu colții lui mititei.

— Brățara pe care a trimis-o tatăl lui Call.

Call aprobă din cap. În toată vânzoleala asta, cu Aaron și Havoc, reușise să uite de semnificația pietrei de onix de pe brățară.

— Nu avea cum să fie a lui Verity Torres, nu? întrebă el.

— Avea cincisprezece ani când a murit, zise Tamara, dând din cap. Dar cu un an înainte părăsise școala, deci brățara ei trebuia să fie cu Anul de Bronz, nu de Argint.

— Dar, dacă nu e a ei, atunci... zise Aaron și înghiți în sec, incapabil să rostească propoziția până la capăt.

— Atunci este a lui Constantine Madden, zise Tamara cu raționamentul ei imperturbabil. Ar fi logic.

Lui Call îi era și cald și frig în același timp. Exact așa gândise și Call, numai că, acum, auzind-o pe Tamara spunând-o cu glas tare, parcă îi venea greu să creadă așa ceva.

— De ce ar avea tatăl meu brățara Inamicului Morții? Cum să fi ajuns la el?

— Câți ani are tatăl tău?

— Treizeci și cinci, zise Call, întrebându-se ce importanță avea asta.

— Aceași vârstă ca și Constantine Madden. Probabil că au fost colegi de școală. Poate că Inamicul și-a lăsat brățara la școală când a fugit din Magisterium.

Tamara se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

— N-a vrut să mai știe nimic de școală. Nu și-a mai dorit brățara. Poate că tatăl tău a găsit-o undeva. Poate chiar se cunoșteau.

— Imposibil! Mi-ar fi spus, zise Call, știind și el că nu e adevărat. Alastair nu vorbea niciodată despre Magisterium decât vag și doar ca să sublinieze ce sinistru e.

— Rufus zicea că el l-a cunoscut pe Inamic. Iar brățara trebuia să fie un mesaj pentru Rufus, zise Aaron. Pentru tatăl tău și pentru Rufus avea o anumită semnificație. Ar fi mai logic dacă amândoi l-au cunoscut.

— Dar care e mesajul? întrebă Call.

— Păi, e vorba despre tine, zise Tamara. Leagă-i magia. Nu?

— Ca să mă trimită acasă! Ca să fiu în siguranță!

— Poate, zise Tamara. Sau poate voia ca alții să fie în siguranță cu tine.

Inima lui Call bubui dureros în piept.

— Tamara, zise Aaron, ai face bine să explici ce vrei să spui.

— Îmi pare rău, Call! zise ea... și chiar părea că regretă. Dar Inamicul a creat Călăreții Haosului aici, în Magisterium. Iar până acum n-am mai auzit despre un Călăreț al Haosului care să fie prietenos cu altcineva în afară de un alt Călăreț al Haosului.

Aaron vru să protesteze, dar Tamara ridică mâna.

— Vă amintiți ce spunea Celia în prima seară, când mergeam cu autobuzul? Se spune că ar exista și unii Călăreți ai Haosului care au ochii normali? Probabil că cei care s-au născut Călăreți ai Haosului nu ar fi niște ființe goale pe dinăuntru. Poate că par perfect normale. Ca Havoc.

— Call nu este un Călăreț al Haosului! interveni Aaron cu fermitate. Nu există nicio dovadă despre toate chestiile alea pe care le spunea Celia, cu Călăreții Haosului care par normali. Și, pe urmă, în cazul în care Call ar fi un Călăreț al Haosului, măcar el ar trebui să știe. Sau și eu ar trebui să știu. Eu sunt Makar, deci ar trebui să știu, nu? Nu e. Pur și simplu nu e!

Havoc se înghesuise în Call, părând să simtă și el că ceva nu e în regulă. Scheuna încet, cu ochii învârtindu-se.

Cuvintele lui Alastair răsunau în mintea lui Call.

Call, nu știi cine ești tu.

— Ok, deci, cine sunt eu? întrebă el, strângând lupul la piept și punându-și obrazul pe blana lui moale.

Dar văzu și el pe fețele prietenilor lui că nici ei nu știau răspunsul la această întrebare.

*

Săptămânile treceau și nu găsiseră nicio explicație, dar pentru Call era mai simplu să uite și să se concentreze la lecții. Fiindcă trebuia să-l învețe pe Aaron nu numai să fie un mag, ci și un Makar, Maestrul Rufus își împărțea timpul cu multă atenție. În general, participau împreună la lecții, dar se întâmpla destul de des ca Tamara și Call să fie lăsați singuri să studieze, citind cărți de magie la bibliotecă sau căutând istorisiri despre Al Doilea Război al Magilor și studiind desenele și fotografiile oamenilor care participaseră la lupte. Au vânat tot felul de mici elemente care populau Magisteriumul și, în sfârșit, au învățat să piloteze ambarcațiunile. Uneori, când Maestrul Rufus trebuia să-l ducă pe Aaron undeva sau când aveau de făcut ceva care dura toată ziua, Call și Tamara trebuiau să se alătore unui alt grup, care avea un alt maestru.

Interesul pentru vestea că Aaron era Makar scăzuse, fiind umbrită de noutatea că Maestrul Lemuel fusese obligat să plece din Magisterium. Acuzațiile lui Drew ajunseseră la urechile Adunării, iar aceasta decisese că Maestrul Lemuel nu mai putea fi lăsat cu studenții, cu toate că el respinsese cu încăpățănare toate acuzațiile, iar Rafe îi luase apărarea. Discipolii lui fuseseră repartizați la alți maeștri, iar Drew nimeri la Maestra Milagros, Rafe la Maestrul Rockmaple și Laurel la Maestrul Tanaka.

Drew ieșise din infirmerie la o săptămână după ce se aflase vestea excluderii Maestrului Lemuel. La cină, el făcu turul refectoriului, trecând pe la toate mesele, ca să-și ceară scuze tuturor studenților. Își ceru iertare de mai multe ori de la Aaron, Tamara și Call. Acesta din urmă se gândi să-l întrebe ce voise să-i spună în noaptea aceea, pe coridor, numai că Drew era rareori singur, iar Call nu prea știa cum să-l abordeze.

E ceva în neregulă cu mine?

Crezi că sunt periculos'?

Cum poți tu să știi ceva ce eu nu știu?

Câteodată, Call se simțea destul de exasperat din cauza situației și se gândea chiar să-i scrie tatălui său, ca să-l întrebe despre brățară. Dar asta însemna să recunoască furtul scrisorii lui Alastair și, pe urmă, nu mai primise nicio veste de la tatăl lui, în afară de niște pachete de bomboane gumate și o haină groasă, de Crăciun. Acestea erau însoțite de o felicitare pe care scria doar *Cu drag, Tata*. Atât. Cu un gol în stomac, Call băgase felicitarea în sertarul în care își păstra și celelalte lucruri.

Din fericire, Call avea cu ce să-și ocupe o bună parte din timp: Havoc. Hrănirea puiului de lup Călăreț al Haosului, care începuse să crească, ca și ascunderea lui îi cereau o grămadă de atenție și multă asistență din partea lui Aaron și a Tamarei. Îi mai cereau să treacă și cu vederea faptul că Jasper îi spusese că miroase ca un hot dog, când el avea buzunarele pline de mâncarea pe care o lua din refectoriu. În plus, mai era și chestia cu furișarea la Poarta Misiunii, pentru plimbarea zilnică. Dar spre primăvară, pentru Call era evident că, atât Aaron, cât și Tamara, ajunseseră să considere că Havoc era cățelul lor și, de multe ori, când se întorcea de la Galerie, o găsea pe Tamara culcată pe canapea, cu o carte în mână și cu lupul așezat pe picioarele ei ca o pătură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În sfârșit, vremea era acum destul de caldă astfel încât aproape în fiecare zi lecțiile aveau loc afară. Într-o după-amiază senină, Call și Tamara erau la marginea pădurii cu grupul Maestrei Milagros, în timp ce Aaron era cu Maestrul Rufus la o pregătire specială.

Nu erau departe de porțile Magisteriumului, dar verdeța crescuse mult și intrările în școală nu se mai vedeau de ele. Aerul călduț mirosea a rozmarin, valeriană și mătrăgună, plante care creșteau în zona aceea. În scurt timp, iarba se umplu de jachete și haine aruncate pe jos de către discipolii care se jucau la soare, prinzând mingi de foc cu ajutorul aerului.

Call și Tamara se alăturară și ei copiilor la joacă. Era distractiv să te concentrezi pe globul de flăcări ca să-l prinzi între mâini. Call se strădui la un moment dat așa de mult să-l prindă cât mai aproape de mâini, încât aproape că se pârlise. Gwenda o pățise odată, iar acum era foarte prudentă – bila ei de foc mai mult plutea decât se mișca. Call și Tamara veniseră mai târziu, dar cum exercițiul semăna destul

de bine cu cele făcute cu Maestrul Rufus – în special cel cu nisipul le rămăsese adânc întipărit în minte, ei au început să se descurce bine destul de repede.

– Foarte bine, zise Maestra Milagros, care se plimba printre ei!

Aceasta se descălțase, își scosese bluza neagră de uniformă și rămăsese într-un tricou cu un curcubeu pe piept.

– Acum vreau să creați două globuri. Divizați-vă atenția!

Call și Tamara dădură din cap. Pentru ei divizarea atenției devenise o a doua natură, dar alți copii nu reușeau deloc. Celia izbutise mai întâi, apoi și Gwenda, dar unul dintre globurile lui Jasper îi sări în cap și îi pârli părul.

Call chicoti și primi de la Jasper o privire întunecată.

Dar, în scurt timp, toată lumea arunca două, apoi trei globuri de foc în aer, nu chiar ca niște jongleri, dar imitând, la viteză mai mică, mișcărilor acestora. După câteva minute, Maestra Milagros îi opri din nou.

– Vă rog să vă alegeți un partener, zise ea. Discipolul care rămâne fără pereche va exersa cu mine. Îi vom arunca partenerului globul nostru și-l vom prinde pe cel aruncat de el. Așa că stingeți toate globurile pe care le aveți acum și rămâneți doar cu unul. Sunteți gata?

Celia îl apucă pe Call de mânecă cu timiditate.

– Vrei să exersezi cu mine? întrebă ea.

Tamara suspină și se duse să exerseze cu Gwenda, lăsându-l pe Jasper cu Maestra Milagros, deoarece Drew spusese că-l doare în gât și rămăsese în cameră. Focul zbura înainte și înapoi prin aerul lenes de primăvară.

– Te pricepi foarte bine la asta! zise Celia zâmbind larg, când Call făcu un luping cu mingea de foc, înainte de a o trimite Celiei, chiar deasupra mâinilor ei.

Celia era genul acela de persoană care face mereu complimente, dar tot era plăcut să auzi asta – chiar dacă Tamara își dădea ochii peste cap în spatele Celiei.

— Bine!

Maestra Milagros bătu din palme ca să le atragă atenția. Părea ușor nemulțumită – mâneca ei era găurită fiindcă Jasper aruncase prea aproape un glob de foc.

— Acum, că v-ați obișnuit cu toții să folosiți și aerul și focul în același timp, haideți să încercăm ceva mai dificil! Veniți cu mine!

Maestra Milagros o luă înainte și coborî într-o vale, până la un izvor care curgea repede peste pietre. Pe apă pluteau patru bușteni groși de stejar, făcuți în mod magic să stea pe loc, din moment ce curentul puternic al apei se învoldura în jurul lor. Ea arătă spre bușteni.

— O să vă cățărați pe câte un buștean, zise ea. Vreau să folosiți apa și pământul ca să vă mențineți echilibrul, în timp ce susțineți în aer trei globuri de foc.

Se auzi un murmur de protest, iar Maestra Milagros zâmbi.

— Sunt convinsă că puteți s-o faceți, zise ea, împingându-și studenții spre bușteni.

Call pornise și el, dar Maestra Milagros îi puse mâna pe umăr.

— Call, îmi pare rău, dar ar fi mai bine să rămâi lângă mine. Nu cred că ești în siguranță acolo, cu piciorul tău, zise ea încet. M-am gândit la o variantă care ți s-ar potrivi mai bine. Dă-mi voie să le dau startul celorlalți și o să-ți spun despre ce e vorba.

Jasper, care trecea pe lângă ei, ducându-se spre râu, întoarse capul și rânji. Call simți cum se ridică din străfunduri o furie surdă. Brusc, părea că se întorsese în timp, la ora de sport, în clasa a șasea, când stătea pe margine în timp ce toți colegii lui se cățărau pe funii, jucau baschet sau se rostogoleau pe saltele.

— Pot s-o fac! zise el.

Maestra Milagros pășise deja pe malul râului, iar picioarele ei desculțe se afundaseră în nămol. Zâmbi.

— Știu, Call, dar exercițiul va fi greu pentru toți discipolii, iar pentru tine va fi și mai dificil... mult mai mult decât crezi tu.

Prin urmare, Call privi cum ceilalți discipoli dădeau din mâini sau

levitau neîndemânatic, clătinându-se după ce Maestra Milagros ridicase magia care ținea pe loc buștenii. Putea să vadă încordarea de pe fețele lor, în timp ce se chinuiau să miște buștenii contra curentului, să rămână în picioare și să mai și păstreze în aer globul de foc. Celia căzu aproape imediat în apele râului, udându-și uniforma, dar râzând cu gura până la urechi. Era cald afară, iar Call era sigur că plonjarea în apă fusese plăcută.

În mod surprinzător, Jasper părea să fie chiar bun la acest exercițiu. Reuși să stea în echilibru pe buștean și rămase așa cât timp ridică în aer primul glob de foc. Răsuci globul cu mâinile și rânji spre Call, făcându-l să-și aducă aminte cuvintele pe care i le spusese în refectoriu.

Dacă ai fi în stare să înveți să levitezi, poate nu i-ai mai ține atâta în loc cu șchiopătutul tău, pe Tamara și Aaron.

Call era un mag mai bun decât Jasper, știa bine asta. Și nu suporta ideea că Jasper crede altceva.

Chicotind, Celia se urcă din nou pe buștean, dar picioarele îi erau ude, așa că alunecă aproape imediat. Plonjă în apă și, atunci, Call, pradă unui impuls necontrolat, se repezi și sări pe bușteanul abandonat. La urma urmelor, făcuse skateboard – destul de prost, recunoștea și el. Dar dacă făcuse aia, putea s-o facă și pe asta.

– Call! strigă după el Maestra Milagros.

Dar el se afla deja la jumătatea râului. Era mult mai greu decât i se păruse de pe mal. Bușteanul se rostogolea sub picioarele lui și trebui să-și arunce mâinile în lateral, învăluindu-se de magia pământului ca să-și poată ține echilibrul.

Celia ieșise la suprafață chiar în fața lui, aruncându-și pe spate părul ud. Văzându-l pe Call pe buștean se sperie. Call fu așa de șocat de apariția ei, încât magia îl părăsi brusc. Bușteanul se rostogoli în față, Celia scoase un țipăt și înotă spre mal, iar piciorul bolnav al băiatului se înmuie. Alunecă înainte și ateriză în apă.

Râul era negru, rece ca gheața și mult mai adânc decât crezuse el. Call se răsuci în apă, încercând să înoate spre suprafață, dar piciorul

îi era prins între două pietre. Dădu disperat din picior, dar cel bolnav era prea slab ca să-l elibereze pe cel sănătos. Durerea îl săgetă prin tot trupul în încercarea de a se elibera, așa că țipă – fără sunet, sub apă, dintre buzele lui ieșiră doar bule de aer.

Deodată simți un braț care îl apucă de mână, trăgându-l în sus. Durerea sfâșietoare apărău imediat ce piciorul se eliberă, în sfârșit, din strânsoarea pietrelor, ca apoi să se trezească afară din apă, respirând lacom. Persoana care îl trăsese înota împrăștiind stropi, iar Call îi auzi pe ceilalți discipoli țipând și strigând, după care fu întors cu fața în jos pe mal, unde începu să tușească și să scuie apă.

Se uită în sus și văzu niște ochi căprui care îl priveau încruntat și un păr negru, din care se scurgea apa.

– Jasper? îngână Call nevenindu-i să creadă, apoi tuși, ceea ce îi umplu din nou gura de apă. Tocmai voia să se întoarcă s-o scuie, când apărău lângă el și Tamara, care se lăsă în genunchi lângă el.

– Call? Call, te simți bine?

Call înghiți apa, sperând din tot sufletul să nu fi avut mormoloci în ea.

– Bine, hârâi el.

– Chiar trebuia să faci parada asta? îl întrebă Tamara furioasă. De ce băieții sunt așa bătuti în cap?! După ce Maestra Milagros ți-a spus clar să n-o faci! Dacă nu era Jasper...

– Acum era mâncare pentru pești, zise Jasper, storcându-și uniforma.

– Ei, nu aș merge chiar așa de departe, zise Maestra Milagros. Dar, Call, ceea ce ai făcut a fost chiar o nebunie.

Call se uită în jos. Un crac de la pantalon era rupt, pierduse o gheată, iar din gleznă îi curgea sânge. Cel puțin era piciorul bun, așa că nimeni nu putea să vadă în ce hal arată piciorul bolnav.

– Știu, zise el.

Maestra Milagros oftă.

– Poți să stai în picioare?

Call încercă să se ridice. Imediat, Tamara fu în picioare lângă el,

întinzându-i brațul să se sprijine. El îl prinse, îndreptându-se, și începu să urle de durere. Avea impresia că în piciorul stâng i se înfipsese un cuțit. O durere fierbinte îl secătui de putere.

Maestra Milagros se aplecă și atinse glezna lui Call.

— Nu e rupt, e doar o entorsă, zise ea mai târziu, oftând din nou.

— Lecția din după-amiaza asta s-a terminat. Call, hai să te ducem la infirmerie.

*

Infirmeria se dovedi a fi o cameră largă, cu tavanul foarte înalt, lipsită complet de stalactite, stalagmite sau chestii care bolborosesc, picură sau fumegă. Erau niște rânduri lungi de paturi cu cearșafuri albe, frumos așezate, de parcă maeștrii așteptau dintr-un moment în altul să vină un mare grup de răniți. În momentul acela nu mai era nimeni în afară de Call.

Magul responsabil de infirmerie era o femeie roșcată care avea un șarpe încolăcit în jurul gâtului. Desenul șarpelui se modifica la orice mișcare, din pete de leopard transformându-se în linii tigrate, apoi în puncte roz mișcătoare.

— Așezați-l aici! le spuse femeia discipolilor care îl aduseră pe Call cu o targă improvizată din crengi de către Maestra Milagros.

Dacă pe Call nu l-ar fi durut așa de tare, i-ar fi plăcut să vadă cum folosește magia pământului să adune ramurile laolaltă și să le fixeze cu rădăcini flexibile.

Maestra Milagros îi supraveghe pe copiii care îl așezară pe Call în pat.

— Vă mulțumesc, studenți! zise ea, văzând-o pe Tamara care se tot învârtea neliniștită pe lângă Call.

— Acum, să mergem și s-o lăsăm pe Maestra Amaranth să se apuce de treabă.

Call se ridică în coate, fără să ia în seamă durerea pătrunzătoare din picior.

— Tamara...

— Da?

Se întoarse spre el, cu ochii ei întunecați, acum și mai mari. Toți se uitau la ei. Call încercă să-i spună din ochi. *Ai grijă de Havoc. Să-i dai să mănânce.*

— Începe să se uite cruciș, îi zise Tamara îngrijorată Maestrei Amaranth. Cred că din cauza durerii. Nu puteți să faceți ceva?

— Nu cu voi toți pe capul meu. Uș! Uș!

Amaranth îi goni cu mâna, iar discipolii plecară în grabă după Maestra Milagros, dar Tamara se mai opri o dată în pragul ușii ca să arunce încă o privire îngrijorată spre Call. Băiatul se trânti pe pat, cu mintea la Havoc, în timp ce Maestra Amaranth îi tăia pantalonul de uniformă, dând la iveală vânătaia purpurie din partea de jos a piciorului. A piciorului *bun*. O clipă fu cuprins de panică și simți că se sufocă. Dacă a reușit să se rănească așa de tare, încât nu va mai putea merge deloc?

Maestra simți probabil frica pe care o exprima figura lui, pentru că zâmbi și scoase dintr-un borcan un ghem de mușchi.

— O să te faci bine, Callum Hunt. Am tratat răni mai grave decât asta.

— Deci nu e așa de rău pe cât pare? îndrăzni Call.

— Ba da, răspunse ea. E chiar așa de rău cum pare. Numai că eu sunt foarte, foarte pricepută.

Liniștit oarecum, Call se gândi că ar fi bine să nu mai pună întrebări, așa că o lăsă să-i acopere piciorul cu mușchiul acela verde crud, iar apoi cu noroi. La sfârșit îi dădu să bea un lichid lăptos care făcu să-i dispară aproape complet durerea, după care i se păru că plutește tot mai sus, aproape de tavanul grotei, de parcă răsuflarea balaurului îl atinsese fără să-și dea seama.

Muștrându-se că s-a purtat prosteste, Call căzu într-un somn adânc.

*

— Call! se auzi vocea unei fete atât de aproape de urechea lui,

încât simți cum șoapta îi mișcă părul și îl gâdilă pe gât. Call, trezește-te!

Apoi mai auzi o voce. De data aceasta, era o voce de băiat.

— Poate ar trebui să venim altă dată. Vreau să zic, și somnul ajută la vindecare sau așa ceva.

— Da, dar *pe noi* nu ne ajută, se auzi din nou prima voce, de data aceasta mai tare și mai supărată.

Tamara. Call deschise ochii.

Erau Aaron și Tamara, iar ea se așezase lângă el, pe pat, și îl scutura ușor de umăr. Aaron avea în brațe un Havoc care saliva, sufla și dădea din coadă. Avea un simulacru de leasă, făcută din sfoară.

— Mă pregăteam să mă duc să-l plimb, zise Aaron. Dar, fiindcă ești singur în infirmerie, ne-am gândit să ți-l aducem în vizită, înainte de plimbare.

— Ți-am adus și ceva de mâncare de la refectoriu, zise Tamara, arătând spre o farfurie acoperită cu un șervețel, așezată pe noptieră.

— Cum te simți?

Call își mișcă puțin piciorul, ca să vadă dacă simte ceva sub carcasa de noroi. Nu-l mai durea aproape deloc.

— Mă simt ca un idiot.

— Nu a fost vina ta, zise Aaron, în același timp cu Tamara, care spunea „păi, așa și trebuie“.

Se uită unul la altul, după care își îndreptară ochii spre Call.

— Îmi pare rău, Call, dar nu a fost cea mai bună idee a ta, zise Tamara. Și i-ai mai luat și Celiei bușteanul. Nu că nu te-ar plăcea și așa.

— Ce? Nu mă place! protestă Call, speriat.

— Ba da, te place, zâmbi Tamara. Chiar dacă ai pocni-o cu un lemn în cap, tot ar zice *vai, Call, ce bun ești tu la cheștiile astea magice*.

Se uită la Aaron, iar Call văzu pe fața lui că e de aceeași părere cu Tamara și că i se pare amuzant.

— În orice caz, zise Tamara, nu vrem să fii strivit de bușteni.

Avem nevoie de tine.

— Așa este, aprobă Aaron. Ești contragreutatea mea, ai uitat?

— Asta numai fiindcă s-a oferit primul, zise Tamara. Trebuia să fi făcut interviuri.

Call fusese puțin îngrijorat că Tamara o să fie geloasă fiindcă Aaron l-a ales pe el, dar se părea că Tamara nu se gândea decât că Aaron putea să aleagă pe cineva mai bun, chiar dacă și ea îl plăcea pe Call.

— Pun pariu că Alex Strike este disponibil. Și e și drăguț.

— În fine, zise Aaron, dându-și ochii peste cap. Nu l-am vrut pe Alex. L-am vrut pe Call.

— Știu, zise Tamara. Și va face treabă bună, adăugă ea în mod neașteptat, ceea ce îl făcu pe Call să roșească și să le zâmbească recunoscător.

Chiar și când zaci cu piciorul îmbrăcat în noroi, tot e bine să ai prieteni.

— Eram îngrijorat că o să uitați de Havoc, zise Call.

— Nicio șansă, răspunse Aaron vesel. I-a mâncat ghetetele Tamarei.

— Ghetetele mele preferate, zise Tamara, lovindu-l ușor cu palma pe Havoc, care adulmeca peste tot, iar acum se îndrepta spre ușă, uitându-se jalnic la Call, începând să se smiorcăie.

— Cred că vrea să-l duceți afară, zise Call.

— Îl duc eu.

Aaron se repezi spre ușă, apucă sfoara și și-o înfășură pe mână.

— Nu e nimeni pe coridor la ora asta, toți sunt la masă. Mă întorc imediat.

— Dacă o să te prindă, o să spunem că nu te cunoaștem! strigă Tamara bine dispusă, înainte ca Aaron să iasă pe ușă. Se întinse și luă de pe noptieră farfuria, dând șervețelul la o parte.

— Licheni delicioși, zise ea, așezând farfuria pe burta lui Call. Preferații tăi.

Call luă chipsurile vegetale și mușcă gânditor.

— Mă întreb dacă, atunci când vom ajunge din nou acasă, vom

mai vrea pizza sau înghețată, după ce ne-am obișnuit cu lichenii. O să mă vezi prin pădure, înfulecând mușchi.

— Toată lumea din oraș o să creadă că ești nebun.

— Deja toată lumea din oraș mă crede nebun.

Tamara își luă coada și o prinse cu grijă într-o parte.

— O să te descurci cu plecarea acasă pe timpul verii?

Call se uită la ea peste farfuria cu licheni.

— La ce te referi?

— La tatăl tău, zise ea. El urăște Magisteriumul, dar tu... nu. Cel puțin, așa mi-a făcut mie impresia. Iar la anul te întorci aici. Adică, exact cum nu și-ar dori el.

Call nu răspunse.

— Te întorci anul viitor, nu?

Se aplecă spre el, alarmată.

— Call?

— Eu vreau să mă întorc, izbucni el. Vreau, dar mi-e teamă că n-o să mă lase. Și poate că are niște argumente pentru asta, dar pe mine nu mă interesează. Dacă e ceva în neregulă cu mine, vreau ca Alastair să păstreze pentru el informația.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, în afară de faptul că ai un picior rupt, zise Tamara, dar îngrijorarea nu-i dispăruse.

— Și de faptul că-mi place să mă dau mare, zise Call, încercând să mai destindă atmosfera.

Tamara aruncă o bucățică de lichen spre el și vorbiră în continuare despre reacțiile celorlalți la noul statut de vedetă al lui Aaron, inclusiv despre Aaron. Tamara era îngrijorată pentru el, dar Call o asigură că amicul lor se va descurca.

Apoi Tamara îi povesti ce bucuroși sunt părinții ei că se află în aceeași grupă cu un Makar, ceea ce era bine, fiindcă ea își dorea ca ei să fie mândri de ea, dar era și rău, fiindcă asta îi făcea să fie și mai preocupați de felul în care se purta, cerându-i să se comporte exemplar în orice situație.

— Acum, că există un Makar, ce se întâmplă cu Pactul? întrebă

Call, gândindu-se la discursul pe care îl susținuse Maestrul Rufus în fața Adunării, dar și la modul în care membrii acesteia reacționaseră.

— Deocamdată nimic, zise Tamara. Nimeni nu vrea să ia vreo măsură împotriva Inamicului, atât timp cât Aaron este încă prea tânăr – adică, aproape nimeni. Dar când Inamicul va afla de existența lui, asta dacă nu a aflat deja, nu se știe ce va face.

După ce mai vorbiră câteva minute, Tamara se uită la ceas.

— Aaron a plecat de ceva timp, zise ea. Dacă mai stă mult, se termină masa și o să-l prindă pe coridor. Poate ar fi bine să mă duc să văd ce face.

— Da, zise Call. Vin și eu cu tine.

— Crezi că e o idee bună? întrebă ea ridicând din sprâncene și uitându-se la piciorul lui.

Arăta destul de rău, înfășurat în mușchi și sigilat cu noroi. Call își mișcă degetele. Nu îl durea deloc.

Își atârnă picioarele pe marginea patului, iar mișcarea lui făcu zeci de crăpături în noroiul uscat.

— Nu pot să mai stau aici. Simt c-o iau razna... mă mănâncă și piciorul. Vreau să ies puțin la aer.

— Ok, dar o să mergem încet de tot. Și dacă te doare, ne oprim puțin, iar pe urmă te întorci aici.

Call aprobă din cap. Se ținu de tăblia patului și se ridică în picioare. Imediat ce făcu asta, carcasa de noroi în care era piciorul plesni în două și căzu, lăsând la vedere pulpa goală în pantalonii tăiați.

— Te prinde bine vestimentația asta, zise Tamara, îndreptându-se spre ușă.

Call scotoci sub pat, unde fuseseră băgate ghetetele și ciorapii. Își îndesă în ciorapi fâșiile de la pantaloni, ca să nu-i fluture, și îl luă pe Miri, agățându-l la curea. Apoi o urmă pe Tamara în hol.

Pe coridoare era încă liniște, copiii nu plecaseră din refectoriu. Call și Tamara încercau să facă cât mai puțin zgomot, în drum spre Poarta Misiunii. Call se simțea cam nesigur. Îl dureau puțin ambele

picioare, dar nu avea de gând să-i spună Tamarei. Se gândea că trebuie să arate destul de bizar, cu pantalonii sfâșițați de la genunchi în jos și cu părul zbârlit în toate părțile, dar, din fericire, nu era nimeni să-l vadă. Ajunseră la Poarta Misiunii și se strecurară tăcuți în întuneric. Noaptea era caldă și senină, luna răsărise deasupra copacilor și lumina cărările din jurul Magisteriumului.

— Aaron! strigă Tamara încet. Aaron, unde ești?

Call se întoarse, privind atent spre pădure. Părea destul de sinistă, cu umbrele dense dintre copaci și cu crengile care se mișcau în vânt.

— Havoc! strigă el.

Nu răspunse nimeni, dar în clipa următoare Havoc veni în fugă către ei, dinspre copaci, cu ochii lui incandescenti învârtindu-se ca niște artificii. Dăduse buzna spre Call și Tamara, târând în urma lui lesa-sfoară. Call auzi cum Tamara respiră adânc.

— Unde e Aaron? întrebă ea.

Havoc scânci și se ridică pe labele din spate, iar pe cele din față le mișcă ușor în aer. Era cuprins de agitație, blana îi era zbârlită, urechile i se mișcau în toate părțile. Scheuna și se învârtea în jurul lui Call, împingându-l cu botul rece.

— Havoc!

Call îl prinse pe lup de blană, încercând să-l potolească.

— Ai pățit ceva, băiatule?

Havoc scheună din nou, smucindu-se de sub mâna lui Call. Fugi spre pădure, apoi se opri și întoarse capul spre ei.

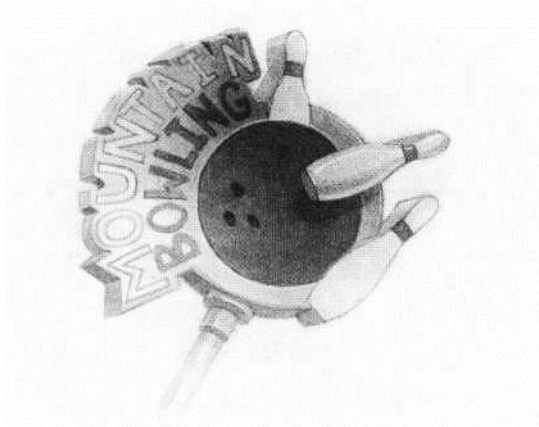
— Vrea să mergem după el.

— Crezi că s-a întâmplat ceva cu Aaron? întrebă Tamara privind speriată în toate părțile. E posibil să-l fi atacat vreun element?

— Hai! strigă Call pornind prin întuneric, ignorând durerile din picioare.

Havoc, când văzu că cei doi îl urmează, porni ca din pușcă spre pădure, ca un ghem de ceață maronie în lumina lunii.

Tamara și Call îl urmară cât putură mai repede.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Pe Call îl dureau picioarele. Cu unul era obișnuit, dar era altceva să-l doară amândouă. Nu știa cum să-și repartizeze mai bine greutatea trupului, deși luase și un băț în care să se sprijine, fiindcă în drum spre pădure simțise că-și pierde echilibrul, dar nimic nu-i atenua arsurile pe care le simțea în mușchi.

Havoc mergea în frunte, iar Tamara se afla cu mult înaintea lui Call, uitându-se mereu în urmă, după el, și, din când în când, își încetinea mersul, cu toată nerăbdarea ei. Call nu-și dădea seama cât de mult se îndepărtaseră – timpul, pentru el, parcă se estompase de când durerea se ascuțise, dar, cu cât se îndepărtau mai mult de Magisterium, cu atât se alarma mai tare.

Nu că n-ar fi avut încredere în Havoc că-i duce la Aaron. Nu, ceea ce îl îngrijora pe Call era cum ajunsese Aaron așa departe și mai ales de ce. L-o fi dus în gheare vreo creatură uriașă, cum ar fi un balaur? Se rătăcise Aaron în pădure?

Nu, nu putea să se rătăcească. Havoc ar fi știut drumul înapoi. Atunci, ce se întâmplase?

Trecură de creasta unui deal, iar copacii parcă se mai răriseră, coborând spre un drum larg, care șerpuia prin pădure. Pe partea opusă era un alt deal, care bloca orizontul.

De cum coborâră, Havoc începuse să latre. Tamara se întoarse și alergă spre Call.

— Trebuie să te întorci! îl sfătui ea. Ești rănit și nu putem ști cât de departe e Aaron. Mai bine te duci în Magisterium și îi spui Maestrului Rufus ce s-a întâmplat. El poate să-i adune și pe ceilalți.

— Nu mă întorc! răspuse Call. Aaron e prietenul meu cel mai bun și nu pot să-l părăsesc dacă e în pericol!

Tamara își propti o mână în șold.

— Eu sunt cea mai bună prietenă a lui.

Call nu știa prea bine cum stătea treaba asta cu prietenii cei mai buni.

— Bine, atunci eu sunt cel mai bun prieten al lui care nu e fată.

Tamara scutură din cap.

— Havoc este prietenul lui cel mai bun care nu este fată.

— Cum o fi, tot nu plec! spuse Call, înfigând hotărât bățul în pământ. Nu îl las pe el și nu te las nici pe tine. Pe urmă, mai logic ar fi să te întorci tu, nu eu.

Tamara se uită la el cu sprâncenele ascuțite.

— De ce?

Call spuse ceea ce probabil gândiseră amândoi, dar niciunul nu avusese curajul s-o rostească.

— Fiindcă o să avem neazuri din cauza situației ăsteia. Trebuia să mergem la Maestrul Rufus de când l-am văzut pe Havoc venind singur, fără Aaron...

— Nu aveam timp pentru asta! se stropși Tamara. Și ar fi trebuit să spunem și de Havoc...

— Va trebui să le spunem și de Havoc. Altfel nu avem cum să explicăm ce s-a întâmplat. O să avem neazuri, Tamara, asta-i sigur, dar acum contează doar cât de mari vor fi. Pentru că am ținut un animal Călăreț al Haosului, pentru că nu ne-am dus la maestri din

prima clipă când am văzut că s-a întâmplat ceva cu Makarul, pentru toate astea. Mari probleme. Iar dacă unul dintre noi va trebui să plătească, ar fi mai bine să fiu eu acela.

Tamara tăcea. Call nu putea să-i vadă expresia din cauza întunericului.

— Tu ești cea ai cărei părinți vor să fii în Magisterium și cărora le pasă cât de bine te descurci aici! spuse el obosit. Nu eu. Tu ești cea care a avut punctaj maxim la Test, nu eu. Nu voiai tu să respecti mereu regulile și să nu faci greșeli? Ei bine, eu nu fac decât să te ajut. Tu ești potrivită pentru locul ăsta. Eu nu. Pentru tine contează dacă intri în încurcături. Pentru mine nu contează. Eu nu contez!

— Nu-i adevărat! zise Tamara.

— Ce nu-i adevărat?

Call vedea abia acum că ținuse un adevărat discurs și nu mai știa cu ce anume nu era ea de acord.

— Eu nu sunt așa cum spui tu! Poate aș fi vrut să fiu, dar nu sunt. Părinții mei m-au învățat să mă descurc în orice situație, indiferent cum. Nu de reguli le pasă lor, ci de aparențe. În tot timpul ăsta mi-am spus că eu o să fiu altfel decât părinții mei, altfel decât sora mea, să fiu singura care merge drept și corect. Dar cred că m-am înșelat, Call. Nu-mi pasă nici de reguli, nici de aparențe. Nu vreau să fiu persoana care să reușească cu orice preț! Eu vreau să fac lucrurile așa cum cred eu că e corect! Nu-mi pasă dacă pentru asta va trebui să mint, să înșel sau să încalc regulile!

El nu-și putea lua ochii de la ea, șocat.

— Serios?

— Da! îi răspunse Tamara.

— Ce tare ești, zise Call.

Tamara începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic. Doar că mereu reușești să mă surprinzi.

Îl trase ușor de mânecă.

— Atunci, hai să mergem!

Coborâra în viteză dealul, Call se împiedică de câteva ori și trebui să se sprijine cu putere în bastonul lui, o dată chiar fu gata să se înfigă în el. Când ajunseră la drum, îl găsiră pe Havoc așteptând pe margine, speriat de un camion care trecuse pe lângă el huruind. Call se trezi uitându-se lung după el. Era ciudat să vezi o mașină după atâta timp.

Tamara respiră adânc.

— Ok, nu vine nimeni, așa că să mergem.

Traversă repede șoseaua, cu Havoc la picioarele ei. Call își mușcă buzele cu putere, și porni după ei, fiecare pas grăbit aruncându-i săgeți de durere atroce din gleznă până în coapsă. Când ajunseră în partea cealaltă a șoselei, era ud de transpirație – nu de alergat, ci de durere. Și ochii îl înțepau.

— Call...

Tamara își întoarse mâna cu palma în sus, iar sub ei pământul începu să fiarbă. În clipa următoare, din pământ țâșni un jet subțire de apă, de parcă Tamara ar fi doborât un hidrant. Call luă apă cu mâinile și se stropi pe față, iar Tamara își făcu palmele căuș și bău cu sete. Call era bucuros să stea pe loc o clipă, măcar până când nu îi vor mai tremura picioarele.

Call îi oferi puțină apă și lui Havoc, dar acesta se tot foia de colo-colo, uitându-se printre ei în depărtare, unde se vedea parcă un fel de drum de pământ. Call se șterse pe față cu mâneca și porni după lup.

Mergeau împreună fără să spună un cuvânt. Ea încetinise pasul, ca să poată merge alături, dar și pentru că, probabil, obosise și ea, își închipui el. Își dădea seama bine că este mai neliniștită ca niciodată;

Își rodea vârful uneia dintre cozi, gest pe care îl făcea când era cu adevărat panicată.

— Aaron va fi bine! E un Makar! îi spuse el când o apucară pe drumul de pământ. De o parte și de alta a drumului erau tufișuri de gard viu.

— Și Verity Torres era Makar... și nu i-au găsit capul nici până în

ziua de azi, zise Tamara, care se părea că nu crede în teoria gândirii pozitive.

Merseră mai departe, până când drumul se îngustă și ajunse ca o cărare. Call respira greu și se străduia să nu se observe lucrul acesta, dar durerea fierbinte îi săgeta picioarele la fiecare pas. Parcă ar fi mers pe cioburi de sticlă, numai că sticla era în el, înjunghiindu-l în toți nervii și ieșind prin piele.

— Nu îmi place să spun asta, îi vorbi Tamara, dar nu cred că putem să mai înaintăm așa, pe teren deschis. Dacă în față este vreun element, o să ne vadă imediat. Trebuie să mergem prin pădure. Terenul avea să fie mult mai denivelat. Ea nu spusese asta, dar știa că acolo Call va trebui să meargă mai încet și va fi mult mai greu pentru el, având toate șansele să se împiedice și să cadă, mai ales că era așa de întuneric. El respiră întretăiat și dădu din cap. Avea dreptate – mergând pe drum deschis s-ar expune pericolelor. Nu conta că va fi mai greu pentru el. A spus că nu-i va părăsi, nici pe Aaron și nici pe ea, așa că se va ține de cuvânt.

Pas dureros cu pas dureros, întinzând mâna să se sprijine de toți copacii care îi ieșeau în față, Call îl urmă pe Havoc, alături de Tamara, spre un drum paralel cu cărarea de pământ. În cele din urmă, undeva, departe, Call zări o clădire.

Era masivă și părea abandonată. Ferestrele erau acoperite cu panouri de lemn, iar în fața ei se întindea asfaltul negru al unei parcări goale. Deasupra copacilor din apropiere se afla un indicator vechi, care fusese cândva luminos, reprezentând o minge uriașă de bowling și un popic răsturnat. Dedesubt scria MOUNTAIN BOWLING. Firma nu părea să mai fi fost aprinsă de ani buni.

— Vezi și tu ce văd eu? întrebă Call, gândindu-se că poate avea halucinații din cauza durerii. Dar de ce ar fi visat așa ceva?

— Da, văd, zise Tamara. O sală veche de bowling. Probabil că e și vreun oraș prin apropiere. Dar cum ar putea Aaron să fie acolo? Și nu-mi face vreo glumă de genul „își perfecționează aruncarea” sau „poate e în liga de bowling”. Răspunde-mi serios.

Call se rezemă de trunchiul aspru al unui copac din apropiere și se abținu cu greu să nu se așeze. Îi era teamă ca nu cumva să nu se mai poată ridica.

— Sunt serios. Poate că e greu să vezi asta în întuneric, dar, crede-mă, mi-am pus fața mea cea mai super-serioasă.

Ar fi vrut să spună asta ușor, dar vocea îi era încordată.

Se furișară mai aproape de clădire, iar Call se chinui să-și dea seama dacă se zărește vreo urmă de lumină pe sub vreo ușă sau pe sub panourile de la ferestre. Își făcură loc până în spatele clădirii. Acolo era beznă de-a dreptul, deoarece clădirea bloca până și luminile slabe care se mai vedeau de pe marginea șoselei îndepărtate. Mai erau acolo și niște tomberoane goale care, în lumina slabă a lunii, se vedeau destul de prăfuite.

— Nu știi... se porni Call să vorbească, dar Havoc începu să sară, râcâind zidul cu ghearele și scheunând. Call îl apucă de gât și îl trase înapoi, după care privi în sus. Deasupra capetelor lor era o fereastră aproape perfect acoperită de un panou, dar lui Call i se păru că printre scânduri se zărește ceva lumină.

— Aici!

Tamara împinse un tomberon, lipindu-l de perete. Se cățără pe el, apoi se aplecă și îi întinse mâna lui Call, ajutându-l să urce. El aruncă bățul în care se sprijinea și se lăsă pe o parte, trăgându-se în sus numai cu ajutorul mâinilor. Ghetele lui loveau metalul tomberonului, scoțând un zgomot reverberant.

— Ssst! șopti Tamara. Privește!

Acum era clar că printre scânduri se vedea lumină. Scândurile erau fixate în niște cuie foarte mari, bătute bine. Tamara le studie atent.

— Metalul e magia pământului, începu ea.

Call îl scoase pe Miri de la curea, iar lama pumnalului păru să zumzăie în mâna sa când băgă vârful sub un cui și trase. Lemnul se rupse ca hârtia, iar cuiul se rostogoli pe capacul tomberonului.

— Fain! șopti Tamara.

Havoc sări și el pe tomberon, în timp ce Call scotea restul cuielor și arunca jos lemnul, dând la iveală rămășițele sparte ale unei ferestre. Geamurile lipseau complet, la fel ca și cercevelele. Prin fereastră, Call văzu în apropiere un coridor slab luminat. Havoc sări prin spațiul ferestrei, ateriză la vreo jumătate de metru de coridor și se întoarse, privindu-i nerăbdător pe Tamara și pe Call.

Call îl strecură pe Miri înapoi sub curea.

— Să mergem! zise el și sări pe fereastră.

Căderea nu fusese prea grea, dar tot era prea mult pentru picioarele lui. Când Tamara ateriză lângă el fără zgomot, chiar dacă purta ghete, el încă mai strângea din ochi de durere.

Se uitară cu atenție în jur. Nu semăna deloc cu o sală de bowling. Se aflau într-un hol care avea podeaua și pereții acoperiți cu lemn înnegrit, de parcă acolo fusese un incendiu. Call nu putea explica exact cum, dar *simțea* prezența magiei în jurul lui. Aerul din locul acela părea plin de magie.

Lupul porni pe coridor, adulmecând aerul. Call îl urmă, cu inima spărgându-i pieptul de groază. Orice și-ar fi putut imagina când porniseră după Havoc de la Poarta Misiunii, dar nu crezuse vreodată că o să ajungă într-un loc ca acesta. Maestrul Rufus avea să-i omoare pe toți când se vor întoarce. O să-i spânzure de degetele de la picioare și o să-i pună să facă exerciții cu nisip până când li se va scurge creierul pe nas. Asta dacă reușeau să-l salveze pe Aaron de la cine-o fi cel care îl luase; dacă nu, Maestrul Rufus va face și mai rău.

Call și Tamara trecură fără să scoată un sunet pe lângă o cameră a cărei ușă era puțin întredeschisă, dar Call nu se putu abține să nu tragă cu ochiul înăuntru. Un moment avu impresia că văzuse niște manechine, unele așezate în picioare, altele sprijinite de perete, dar apoi își dădu seama de două lucruri – unul, că toate aveau ochii închiși, ceea ce ar fi destul de ciudat la un manechin, și doi, că pieptul lor se vedea ridicându-se și coborând ca și cum ar fi respirat.

Call îngheță înspăimântat. La ce se uita, de fapt? Ce erau acelea?

Tamara se întoarse spre el și îl privi întrebătoare. El arătă spre cameră și văzu groaza care i se așternu pe chip și ei, după ce privi înăuntru. Își duse repede mâna la gură. Apoi, încet, se îndepărtă de ușă, făcându-i semn lui Call să facă la fel.

— Călăreți ai Haosului, îi șopti ea când se îndepărtaseră destul, iar ea reuși să-și stăpânească tremuratul.

Call nu înțelegea cum putuse să-și dea seama fără să le vadă ochii, dar simțea că nu e așa de disperat să afle pentru a o întreba. Era deja așa de înfricoșat, încât orice mișcare l-ar fi făcut să sară în sus. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să afle alte informații și mai terifiante.

Din moment ce aici se aflau Călăreții Haosului, înseamnă că asta era un fel de adăpost al Inamicului. Toate poveștile pe care le auzise Call până acum și care i se păreau întâmplări străvechi, de care nu ar avea cum să se sperie, acum îi năvăleau în cap.

Inamicul îl luase pe Aaron. Deoarece Aaron era un Makar. Fuseseră niște idioți să-l lase să plece singur din Magisterium. Bineînțeles că Inamicul aflase de existența lui și acum voia să-l distrugă. Probabil că voia să-l omoare pe Aaron, dacă nu îl omorâseră deja. Call își simțea gura uscată, ca o bucată de hârtie, și se chinuia să se concentreze la ceea ce era în jurul lor, cu toată panica existentă.

Pe măsură ce înaintau pe coridor, tavanul se înălța tot mai mult. De-a lungul pereților, lemnul ars fu înlocuit de lambriu obișnuit din lemn, iar deasupra era un tapet ciudat, cu niște rădăcini la care, dacă te uitai atent, Call putea să jure că se văd insecte mișcându-se înăuntru. Ridică automat din umeri, încercând să nu bage nimic în seamă, să înainteze și să nu facă zgomot.

Trecuseră pe lângă mai multe camere închise, până când Havoc se opri în fața unor uși duble, scheună, apoi se întoarse la Call și la Tamara, așteptând.

— Ssst! făcu încet Call, iar lupul tăcu, bătând o dată din labe pe podea.

Ușile erau imense, făcute dintr-un lemn masiv, întunecat, în care se vedeau niște urme de arsură, de parcă ar fi fost linse de flăcări. Tamara puse mâna pe mânerul ușii, îl întoarse și trase cu ochiul înăuntru. Apoi o închise încet și se întoarse spre Call cu ochii mari. Nu credea că o s-o vadă vreodată așa de șocată, la fel ca la Călăreții Haosului.

— Aaron, șopti ea, dar nu părea bucuroasă, așa cum s-ar fi așteptat Call, nu părea deloc bucuroasă. Ziceai că-i vine să vomite.

Call se îngrămădi peste ea să se uite.

— Call, șopti Tamara, vrând să-l prevină. Nu te uita – acolo e altcineva!

Dar Call se aplecase deja să se uite pe crăpătura ușii.

Camera era uriașă, iar tavanul era plin de grinzi lungi, din lemn masiv, care se intersectau pe sus. Pereții erau încărcăți de cuști puse una peste alta, ca niște lăzi. Cuști de fier. Gratiile lor subțiri erau pătate de ceva întunecat.

Într-una dintre cuști atârna Aaron. Uniforma lui era sfâșiată, iar fața îi era zgâriată și plină de sânge, dar, în rest, părea întreg. Era agățat cu capul în jos, iar un picior îi era prins într-un manșon de fier, de la care pleca un lanț gros, agățat de un cârlig prins în tavan. Se zbătea fără vlagă, făcând lanțurile să se clatine ușor dintr-o parte în alta.

Chiar în fața lui Aaron stătea în picioare un băiat mic, slăbuț, cu o figură foarte cunoscută – uitându-se în sus și schițând un zâmbet urât.

Call simți cum i se strânge stomacul. *Drew* era cel care se uita în sus și rânjea la Aaron cum se zbate în lanțuri. În jurul mâinii avea înfășurat un lanț, pe care-l folosea ca să-l coboare pe Aaron spre un recipient de sticlă plin de rotocoale de întuneric nimicitor. Cât se uită Call spre întuneric, acesta păru că se adună și își schimbă forma. Dintre umbre se ivi un ochi portocaliu, în care se vedeau vinișoare verzi ce pulsau.

— Știi ce e în vasul ăsta, Aaron, nu-i așa? întrebă *Drew*, cu fața

schimonosită de un rânjete sadic. E un prieten de-al tău. Un element al haosului. Și vrea să te secătuiască de viață.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Tamara, care se aplecase și ea lângă Call, scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat.

— Drew! suflă Aaron, suferind evident de durere.

Elementul de haos întinse spre el un tentacul umbros, iar Aaron se chină să se agațe de manșonul de fier de la gleznă, dar căzu înapoi. Pe măsură ce se apropia de Aaron, tentaculul căpăta o formă bine precizată, devenind aproape solid când îi atinse pielea. El se smuci și strigă agonice.

— Drew, dă-mi drumul...

— Ce, nu poți să te eliberezi singur, Makarule? râse Drew și trase de lanț, astfel încât Aaron era acum mai departe de atingerea elementului de haos.

— Credeam că ar fi trebuit să fii puternic. Special. Dar tu nu ești prea special, nu-i așa? Nu ești special deloc!

— N-am spus niciodată că așa fi, zise Aaron cu voce gătuită.

— Știi cum a fost pentru mine să mă prefac că nu sunt bun la

magie? Că eram un prost? Să-l aud pe Maestrul Lemuel văicărindu-se că m-a ales pe mine? Eram mai bine antrenat decât voi toți la un loc, dar nu puteam să arăt asta, fiindcă Lemuel ar fi ghicit imediat cine m-a antrenat. A trebuit să ascult varianta lor stupidă a istoriei și să mă prefac că sunt de acord, cu toate că știam că numai din cauza magilor și a Adunării Inamicul nu a putut să ne ofere o metodă de a trăi veșnic. Știi cum era să asculți că Makarul e un copil stupid, venit de nicăieri, și care nu va face niciodată nimic cu puterea lui, decât ce îi spun maestrului?

— Așadar vrei să mă omori! zise Aaron. Din cauza asta? Fiindcă sunt un Makar?

Drew râse doar. Call se întoarse și o văzu pe Tamara tremurând, cu degetele încleștate.

— Trebuie să intrăm acolo! îi șopti el. Trebuie să facem ceva.

Ea se îndreptă și brățara sclipi în întuneric.

— Cuștile. Dacă ne urcăm pe ele, putem să-l tragem pe Aaron din fața creaturii.

Call se simți cuprins de panică. Planul era bun, dar se gândi că va trebui să se cațere acolo, păstrându-și echilibrul pe grinzile de lemn. Știa sigur că nu o va putea face. Va aluneca. Tot drumul acela dureros prin pădure, cu picioarele înțepenite și dureroase, își spusese neîncetat că se duce să ajute la salvarea lui Aaron. Iar acum, când era chiar în fața lui Aaron – Aaron care era în pericol, Aaron care avea nevoie de ajutor – acum era inutil. Disperarea îl strivise așa de groaznic, încât se gândi mai întâi să nu spună nimic, să încerce să urce și mai departe, fie ce-o fi.

Dar, amintindu-și frica de pe fața Celiei atunci când ea ieșise din apă la timp ca să-l vadă pe Call scăpând bușteanul de sub control și prăvălindu-l peste ea, se hotărî. Dacă tot ce putea face era numai să înrăutățească situația, pretinzând că poate fi de ajutor, nu făcea altceva decât să-l pună pe Aaron într-un pericol și mai mare.

— Nu pot, zise Call.

— Cum? întrebă Tamara.

Apoi se uită spre piciorul lui și păru stânjenită.

— A, da. Bine, atunci stai aici cu Havoc. Mă întorc repede. Oricum, o singură persoană cred că se descurcă mai bine. La furișat.

Cel puțin reușise o perioadă să pară capabil, se gândi Call. Cel puțin Tamara îl considera o persoană care poate face niște lucruri și a fost surprinsă când el nu a putut să facă lucrurile respective. Era o alinare mai rece, dar tot era ceva.

Apoi, brusc, Call își dădu seama că e ceva ce *poate* să facă.

— Îi voi distrage atenția.

— Ce? Nu! zise Tamara clătinându-și capul cu putere, ca să fie și mai convingătoare. E mult prea periculos. Are un element al haosului.

— Va fi și Havoc cu mine. Altfel nu avem cum să-l eliberăm pe Aaron.

Call o privi în ochi și speră ca ea să vadă că nu va renunța.

— Ai încredere în mine!

Tamara dădu din cap. Apoi, cu un zâmbet fugar, se strecură pe ușa, călcând așa de ușor cu ghețele ei, încât după doi pași nu mai auzi decât chicotelile lui Drew și mugetele elementului de haos. Numără până la zece – unu o mie, doi o mie, trei o mie – apoi dădu ușa de perete cât putu de tare.

— Salut, Drew! zise Call, compunându-și un zâmbet. Asta nu seamănă deloc cu o școală de ponei, dacă mă întrebi pe mine.

Drew era așa de uluit, încât se întoarse brusc, trăgând de lanțul înfășurat pe mână și ridicându-l astfel pe Aaron la câțiva metri. Aaron urlă de durere, iar Havoc începu să mârâie.

— *Call?* articulă Drew, parcă nevenindu-i să creadă.

Call văzu cu ochii minți noaptea aceea când erau amândoi în groapă, afară din Magisterium, când Drew tremura și îl striga pe Call, cu glezna ruptă. Cu ochii lui adevărați, Call o vedea pe Tamara cum se cățara pe zidul din spate, folosind gratiile cuștilor ca pe niște trepte, băgându-și cu grijă gheata printre bare și mișcându-se tăcut ca o pisică.

– Ce faci aici?

– Chiar așa? Ce fac *eu* aici? se miră Call. Ce faci *tu* aici? În afară de faptul că vrei să hrănești un element al haosului cu un coleg de-al tău. Acum, serios, ce ți-a făcut ție Aaron? Te-a bătut la vreun test? A luat ultima bucată de licheni la masă?

– Taci din gură, Call!

– Tu chiar crezi că nu o să fii prins?

– Până acum nu m-a prins nimeni.

Drew părea că-și revenise din uluială. Rânji urât la Call.

– Toate astea nu au fost decât o păcăleală? Chestiile alea pe care le-ai spus despre Maestrul Lemuel, tot timpul doar ai pretins că ești un student obișnuit? Ai fost de la bun început spion pentru Inamic?

Call nu punea toate aceste întrebări doar ca să câștige timp; chiar era curios. Drew părea neschimbat – lațele lui de păr șaten, slăbuț, cu ochii mari albaștri, pistruiat – dar mai era ceva în ochii lui, ceva ce Call nu mai văzuse până acum, ceva monstruos și întunecat.

– Maeștrii sunt așa de proști! zise Drew. Erau îngrijorați mereu ce face Inamicul în afara Magisteriumului, de Pact. Nu s-au gândit niciodată că ar putea fi un spion chiar printre ei. Și atunci când am fugit din Magisterium, ca să-i dau un mesaj Inamicului, ce-au făcut?

Făcuse ochii mari și, pentru o clipă, Call îl văzu din nou pe băiatul din autobuz, care era așa de neliniștit că merge la școala de magie.

– „O, Maestrul Lemuel e așa de rău. Mă sperie“. Și l-au dat afară!

Drew izbucni în râs, iar masca inocentă dispăru din nou, dând la iveală răceala de sub ea.

Havoc mârâi la râsul lui, strecurându-se între Call și Drew.

– Și ce mesaj îi duceai Inamicului? întrebă Call.

Spre ușurarea lui, Tamara ajunsese aproape de grinzi.

– Un mesaj despre Aaron?

– Makarul, zise Drew. Ani întregi au așteptat magii un Makar, dar nu numai ei... Și noi îl așteptam.

Trase de lanțul care era prins de Aaron, iar acesta gemu de durere, dar Call nu se uită în sus. Nu putea. Se uita fix la Drew, ca și

cum așa ar fi putut să-l facă pe acesta să nu se uite decât la el.

— Care noi? se miră Call. Fiindcă aici eu văd un singur nebun. Pe tine.

Drew îi ignoră sarcasmul. Îl ignoră chiar și pe Havoc.

— Doar nu crezi că eu sunt stăpân aici! zise el. Nu fi prost, Call, sunt sigur că ai văzut aici și Călăreți ai Haosului și elementele. Cred că-ți dai seama. Știi cine dirijează spectacolul ăsta.

Call înghiți greu.

— Inamicul, spuse el.

— Inamicul... nu e cum crezi tu.

Drew scutură iar lanțul.

— Noi am putea fi prieteni, Call. Te-am urmărit cu atenție. Am putea să fim în aceeași tabără.

— Chiar nu cred asta. Aaron e prietenul meu. Iar Inamicul vrea să-l omoare, nu-i așa? Nu suportă să fie înfruntat de un alt Makar.

— Ce amuzant ești! Tu nu știi chiar nimic. Crezi că Aaron e prietenul tău. Crezi că tot ce ți-au spus la Magisterium e adevărat. Dar nu e. Lui Aaron i-au spus că îl vor proteja, dar nu au făcut-o. N-au putut.

Smuci lanțul de care era atârnat Aaron, iar Call clipi repede, așteptând să audă geamătul lui de durere. Dar nu se auzi nimic. Call se uită în sus. Aaron nu mai era atârnat acolo. Tamara reușise să-l tragă pe grindă și, îngenuncheată lângă el, încerca febril să-i scoată manșonul de fier de la gleznă.

— Nu!

Drew trase furios de lanț, dar Tamara îl tăiașe la capătul de sus. Drew renunță să mai tragă doar când lanțul căzu pe podea.

— Uite, noi acum o să plecăm, zise Call. Eu o să ies pe aici și...

— Nu plecați nicăieri! urlă Drew și se repezi către un recipient de sticlă, pentru a pune mâna pe el.

Parcă ar fi răsucit o cheie în broască și s-ar fi deschis o ușă, dar mult mai violent. Vasul se sfărâmă, iar cioburile de sticlă zburară prin toată camera. Call ridică brațele ca să-și acopere fața, iar

bucățile de sticlă, ca o ploaie de ace minuscule, îl înțepau peste tot. În cameră părea că bate vântul. Havoc scheuna, iar pe Aaron și Tamara îi auzea țipând pe undeva.

Call deschise ochii încet.

Elementul haosului se înălțase în fața lui, acoperindu-i vederea cu umbre. Întunecimea lui avea forme de chipuri parțial conturate și boturi pline de dinți. Se întindea spre Call cu șapte brațe deodată, unele ca de reptilă, altele păroase și altele palide ca de cadavru.

Call se trase un pas înapoi, cu respirația tăiată. Fără să se uite, duse mâna la curea și îl apucă pe Miri de mâner, trăgându-l din teacă și lovind cu pumnalul întunericul din fața lui.

Miri trecu prin ceva – ceva care cădea sub lama pumnalului ca un fruct putred. Din numeroasele guri ale monstrului de haos începură să se audă urlete. Unul dintre brațele monstrului avea o tăietură lungă, din care ieșeau rotocoale de întuneric ca un fum. Alt braț încercă să-l apuce, dar Call se lăsă la pământ și brațul nu reuși decât să-l zgârie pe umăr. Dar, de la atingerea aceea, brațul îi amortește pe loc și îl scăpă pe Miri din mână. Call se târî în coate, încercând să apuce pumnalul cu mâna sănătoasă. Dar nu avu timp. Elementul se scurse pe jos, întinzându-se spre el ca o pată de ulei, scoțând o limbă uriașă, ca de broască râioasă, chiar în fața lui Call...

Cu un urlet, Havoc făcu un salt în aer, aterizând drept în mijlocul elementului. Colții lui se înfipseră în materia aceea vâscoasă, iar botul începu să sfâșie rotocoalele de întuneric. Monstrul tresări spasmodic și se trase înapoi. Căpățânile explodau pe toată suprafața lui, iar brațele se întindeau să-l apuce pe Havoc, dar lupul se ținu bine, călare pe monstru.

Profitând de ocazie, Call îl apucă pe Miri și se ridică în picioare. Se întinse și înfipse pumnalul în element. Lama pumnalului ieși plină de ceva negru, care aducea și cu fumul, dar și cu petrolul, și care se scurgea. Elementul de haos scoase un răget și se scutură, aruncându-l cât colo pe Havoc. Lupul zbură și căzu pe podea în colțul cel mai îndepărtat al camerei, lângă niște uși. Scheună o dată,

apoi rămase nemișcat.

— Havoc! țipă Call, fugind spre el.

Era la jumătatea drumului, când auzi în spatele lui un fel de mârâit. Se întoarse spre elementul de haos. Call era plin de furie – dacă această creatură a îndrăznit să-i facă rău lui Havoc, o s-o taie într-o mie de bucățele soioase. Pășii spre el, cu Miri strălucind în mână.

Elementul de haos se strânse, întunericul lui păru că dă înapoi, ca și cum nu mai avea de gând să atace.

— Luptă, lașule! țipă Drew, lovind elementul cu piciorul. Prinde-l! Fă-o, grămadă mare și proastă ce ești...

Elementul de haos sări – dar nu spre Call. Răsucindu-se, se întinse spre Drew. Acesta scoase un țipăt, după care se pierdu în valurile de fum ale elementului. Call înghețase cu Miri în mână. Se gândea la durerea atroce pe care o simțise atunci când fusese doar puțin atins de materia aceea, din care era făcută creatura haosului. Acum, substanța întunecoasă îl cuprinsese pe Drew, care se zbătea și se răsuca în ghearele elementului, iar ochii i se albiseră.

— Call!

Vocea îl trezi pe Call din șocul în care intrase – era vocea Tamarei, care striga la el de pe grindă. Manșonul de fier și lanțurile stăteau grămadă lângă ea; Aaron fusese eliberat, iar încheieturile lui erau pline de sânge, ceea ce arăta că fusese legat, probabil când îl târâse de la Magisterium, iar Call era convins că nici gleznele lui nu erau tocmai în regulă.

— Call, *pleacă de acolo!*

— Nu pot!

Call arătă cu Miri spre elementul de haos care îl acoperise pe Drew și care îi bloca drumul spre ușă.

— Ieși pe partea cealaltă! zise Tamara, arătând spre ușile din spatele lui. Caută o ieșire, un geam, ceva! Ne întâlnim afară!

Call aprobă din cap, luându-l în brațe pe Havoc. *Te rog*, zise el în gând. *Te rog*. Trupul lui Havoc era cald și, când strânse lupul la

piept, simți inima acestuia bătând. Greutatea lupului îi provoca dureri și mai mari în picioare, dar nu-i păsa.

O să se facă bine, își spuse el hotărât. Acum, dă-i drumul!

Se uită în sus și îi văzu pe Tamara și Aaron coborând spre cealaltă ușă. Dar, în acest timp, elementul de haos se ridică de la podea, unde stătuse îngrămădit peste Drew. Deschise numeroase guri cu limbi ascuțite, care păreau că adulmecă aerul din jur. Apoi porni spre Call.

Call țipă și sări înapoi. Havoc se răsuci în brațele lui, lătră și sări pe podea. Alergă spre ușa dinspre capătul camerei, iar Call fugi după el. Se trântiră amândoi în ușă, aproape s-o scoată din balamale. Alunecarea lui Havoc se opri. Call era gata să cadă peste el, dar se îndreptă cu greutate.

Se uită în camera unde intraseră – era un fel de laborator al doctorului Frankenstein. Pahare cu lichide în culori ciudate bolboroseau peste tot, din tavan atârna o mașinărie masivă, cu tot felul de roțițe care se învârteau, iar de-a lungul pereților erau o mulțime de cuști cu tot felul de elemente, de mărimi diferite, dintre care multe aveau o strălucire uimitoare.

Apoi Call auzi ceva în spatele lui – un mârâit gros și bolborositor. Elementul de haos venise după ei în cameră și plutea amenințător, ca un nor gros și negru, plin de dinți și gheare. Call începu din nou să alerge șchiopătând, răsturnând paharele cu lichid pe podea, în timp ce se îndrepta spre un panou care semăna cu o vitrină de arme vechi. Dacă ar ataca elementul cu toporul acela masiv, poate...

— Oprește-te!

Din spatele unei biblioteci uriașe răsărise un om îmbrăcat în haine negre. Fața era învăluită în întuneric, iar mâna ridicase un baston masiv de onix negru. Havoc, la apariția lui, începu să scheaune și se băgă sub masa cea mai apropiată de el.

Call îngheță. Străinul trecu pe lângă el cu bastonul ridicat, fără să-l privească.

— Ajunge! strigă el cu voce joasă și îndreptă bastonul de onix spre element.

Din vârful bastonului țâșni un fulger de întuneric care străbătu camera și se duse drept spre element, lovindu-l din plin. Întunericul se umflă și creșu, înghițind elementul în vidul său. Se auzi un ultim urlat bolborosind oribil, apoi dispăru.

Omul se întoarse spre Call și își dădu jos gluga de pe cap. Fața îi era pe jumătate acoperită de o mască de argint, care îi ascundea ochii și nasul. Call nu vedea decât bărbia și gâtul plin de cicatrici albe.

Cicatricile nu le mai văzuse, dar masca îi era cunoscută. Call o mai văzuse în fotografii. Auzise vorbindu-se despre ea. O mască purtată pentru a acoperi urmele unei explozii în care cel care o purta fusese aproape ucis. O mască ce îi îngrozea pe toți.

Masca purtată de Inamicul Morții.

— Callum Hunt, zise Inamicul. Speram să fii tu!

Call s-ar fi așteptat ca Inamicul să spună orice, dar nu asta. Deschise gura să spună ceva, dar nu se auzi decât un sunet slab.

— Tu ești Constantine Madden! zise el. Inamicul Morții.

Inamicul se apropie de el, într-un vârtej negru-argintiu.

— Ridică-te! porunci el. Vreau să te văd!

Call se ridică încet și rămase față în față cu Inamicul Morții. În cameră părea că nu se mai aude nimic. Chiar și scheunatul lui Havoc se auzea slab, îndepărtat.

— Uită-te la tine! zise Inamicul.

În vocea lui se distingea o satisfacție ciudată.

— E păcat că ai problema cu piciorul, dar, până la urmă, asta nu contează. Văd că Alastair a preferat să te lase așa decât să folosească magia vindecării. Întotdeauna a fost încăpățânat. Acum e prea târziu. Te-ai gândit vreodată la asta, Callum? Că dacă Alastair Hunt nu ar fi fost așa de încăpățânat, acum poate mergeai ca toți oamenii?

Call nu se gândise. Iar acum gândul acesta îl făcea să aibă senzația că are o bucată de gheață în gât, care îl împiedică să vorbească. Făcu un pas înapoi și se lovi cu spatele de o masă plină cu borcane și eprubete. Se opri înghețat.

— Dar ochii tăi...

Acum Inamicul avea un fel de exaltare în voce, iar Call nu pricepea ce anume din ochii lui îi provoca această exaltare. Se simțea amețit și dezorientat.

— Se spune că ochii sunt oglinda sufletului. I-am pus lui Drew tot felul de întrebări despre tine, dar nu m-am gândit să-l întreb despre ochii tăi.

Se încruntă, iar pielea plină de cicatrici se strânse sub mască.

— Drew, zise el. Unde poate să fie băiatul ăla?

Ridică vocea.

— Drew!

Nu se auzi nimic. Call se întrebă ce-ar fi fost dacă se răsucea spre masă și ar fi luat un borcan sau un pahar de acolo, să-l arunce spre Inamic. Oare n-ar câștiga puțin timp? Ar putea oare să fugă?

— Drew! strigă din nou magul și, de data aceasta, se simțea în vocea lui o oarecare îngrijorare. Trecu nerăbdător pe lângă Call, intrând vijelios printre ușile duble din camera cu lambriuri din lemn, de alături.

Se lăsă o tăcere mormântală. Call se uită disperat în jurul lui după vreo ușă sau vreo altă ieșire în afară de cea pe unde venise. Nu mai erau. Erau doar rafturi pline de cărți prăfuite, mese încărcate de materiale alchimice, iar sus de tot, pe pereți, erau mici elemente de foc închise în miniaturale colivii de cupru, care luminau încăperea cu strălucirea lor. Elementele se uitau în jos la Call cu ochii lipsiți de expresie. Call auzi venind dinspre camera alăturată un țipăt lung și sfâșietor de durere și disperare.

DREW!

Havoc scheună. Call apucă în mână un recipient de sticlă și șchiopătă spre ușă. Durerea îl săgeta din picioare în tot corpul, ca niște lame care îi umblau prin vene. Nu voia decât să se lase să cadă, să stea jos și să nu mai știe de nimic. Se agăță de tocul ușii și privi înăuntru.

Inamicul stătea în genunchi, cu Drew în poala lui, moale și nemișcat. Pielea lui deja avea o nuanță rece și albăstruie. Nu avea să

se mai trezească vreodată.

Inima lui Call începu să bată nebunește de groază. Nu putea să-și ia ochii de la Inamic, care stătea aplecat peste trupul lui Drew, cu bastonul de onix căzut alături. Mâinile lui pline de cicatrici îi mângâiau neconținut părul lui Drew.

— Fiul meu! șoptea el. Bietul meu fiu!

Fiul lui? se gândi Call. Drew era fiul Inamicului Morții?!

Brusc, Inamicul își ridică capul. Call putea simți de acolo furia din ochii lui. Se uita spre Call, iar în privirea întunecată furia strălucea ca un laser.

— *Tu!* spuse el încet. Tu ai făcut asta! Tu ai eliberat elementul care mi-a ucis copilul!

Call înghiți greu și se dădu înapoi, dar Inamicul se ridicase deja în picioare, luându-și bastonul de jos. Veni amenințător spre Call, iar acesta se împiedică și scăpă din mână borcanul, care se sparse. Se ridică într-un genunchi, gata să urle din cauza durerilor din picioare.

— Nu i-am dat eu drumul! se justifică el. A fost un accident...

— Ridică-te! urlă Inamicul. Ridică-te, Callum, și uită-te la mine!

Call se ridică încet și se uită spre omul cu masca de argint din fața lui. Tremura din tot trupul, din cauza fricii, a adrenalinei și a dorinței arzătoare de a fugi. Chipul Inamicului era plin de furie, iar ochii îi străluceau de mânie și de suferință.

Call vru să deschidă gura și să spună ceva în apărarea lui, dar nu putu scoate niciun cuvânt. Drew zăcea pe podea, inert și țeapăn printre cioburile recipientului spart – era mort... și era mort din cauza lui Call. Nu avea ce explicație să dea, nu avea cum să se apere. Stătea față în față cu un Inamic al Morții care măcelărise armate întregi. Nu avea cum să ezite în fața unui băiat oarecare.

Call își duse mâna la curea și apucă mânerul lui Miri. Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut.

Respirând adânc, se pregăti să moară.

Spera doar ca Aaron și Tamara să fi reușit să treacă de Călăreții Haosului, ca să poată ieși pe fereastră și apoi s-o ia pe drumul spre

Magisterium.

Spera ca Inamicul să nu se răzbune pe Havoc, care, chiar fiind un Călăreț al Haosului, nu s-a comportat ca un câine-zombi demonic.

Spera ca tatăl lui să nu fie prea supărat pe el că s-a dus la Magisterium și a murit acolo, exact cum îl avertizase că se va întâmpla.

Spera ca Maestrul Rufus să nu-l ia pe Jasper în locul lui.

Magul era acum așa aproape de el, încât Call îi simțea respirația fierbinte și vedea bine buzele lui strânse ca o linie, sclipirea din ochii lui și cutremurul care scutura corpul.

— Dacă vrei să mă omori, zise Call, dă-i drumul! Fă-o!

Magul își ridică bastonul... și îl aruncă departe. Căzu în genunchi, cu trupul aplecat într-o poziție ca de rugăciune, ca și cum i-ar fi cerut îndurare lui Call.

— Maestre, maestrul meu! suspină acesta. Iartă-mă! Nu am văzut! Call se holba la el uluit. Ce voia să spună?

— Este un test! Îmi testezi loialitatea și devotamentul!

Respirația Inamicului era întretăiată. Era evident că se străduiește din toate puterile să se stăpânească.

— Dacă, tu, Maestrul meu, ai decis că Drew trebuie să moară, înseamnă că moartea lui a fost necesară unui scop mai înalt.

Cuvintele îi ieșeau greu din gură, ca și cum rostirea lor i-ar fi provocat o mare durere.

— Acum, și eu am o miză personală în misiunea noastră. Maestrul meu e înțelept. Întotdeauna a fost înțelept!

— Ce? suflă Call cu voce tremurătoare. Nu înțeleg. Maestrul tău? Tu nu ești Inamicul Morții?

Spre uimirea totală a lui Call, magul își ridică mâinile și își scoase masca de argint care îi acoperea fața. Era o față plină de cicatrici, fața unui bătrân, plină de riduri. Era o figură ciudat de familiară, dar nu era figura lui Constantine Madden.

— Nu, Callum Hunt, nu sunt eu Inamicul Morții, zise el. Tu ești!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

— Ccce? se bâlbâi Call. Cine ești tu? De ce îmi spui mie toate astea?

— Pentru că acesta este adevărul, zise magul, ținându-și în mână masca de argint. Tu ești Constantine Madden! Și dacă te uiți la mine mai atent, o să-ți dai seama cine sunt eu.

Magul stătea în continuare îngenuncheat în fața lui Call, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet amar.

E nebun, se gândi Call. Trebuie să fie nebun. N-are niciun sens ce spune.

Dar avea o față foarte cunoscută... Call îl mai văzuse sigur, măcar în fotografii.

— Tu ești Maestrul Joseph, zise Call. Tu i-ai fost profesor Inamicului Morții.

— Ție ți-am fost profesor, zise Maestrul Joseph. Pot să mă ridic, Maestre?

Call nu răspunse. *Sunt prins în capcană, se gândi el. Sunt blocat aici,*

cu un mag nebun și cu un cadavru.

Se pare că Maestrul Joseph îi interpretă tăcerea ca pe o aprobare și se ridică, destul de greu.

— Drew îmi spusese că nu-ți mai amintești nimic, dar nu-mi venea să cred. Am crezut că dacă mă vezi și dacă îți spun adevărul despre tine, o să începi să-ți amintești. Nu are importanță. Poate nu îți mai amintești, dar te asigur, Callum Hunt, că scânteia de viață din tine – sufletul tău, dacă vrei – ceea ce dă viață trupului tău îi aparține lui Constantine Madden. Adevăratul Callum Hunt a murit pe când era doar un bebeluș care scâncea.

— E o nebunie! zise Call. Lucruri de-astea nu se întâmplă. Nu poți să ieși, pur și simplu, sufletul cuiva.

— E adevărat, eu nu pot, zise magul. Dar tu poți. Îmi dați voie, Maestre?

Întinse mâna spre el. După o clipă, Call își dădu seama că vrea să-i întindă mâna.

Știa că nu trebuie să-i atingă mâna Maestrului Joseph. Aproape toate formele de magie funcționau așa: prin atingerea elementelor și atragerea puterilor lor în tine. Dar cu toate că ceea ce spusese Maestrul Joseph era clar o nebunie, Call simțea ceva în mintea lui care îl împingea s-o facă.

Întinse mâna încet, iar Maestrul Joseph i-o prinse într-a lui, strângând degetele mici ale lui Call în mâna lui mare, plină de cicatrici.

— Vezi, șopti el, iar Call se simți străbătut de un curent electric. În fața lui părea că apăruse un ecran pe care se proiectau deodată niște imagini, ca într-un film.

Văzu două armate stând față în față pe un mare câmp de luptă. Era un război al magilor – explozii de foc, săgeți de gheață și rafale de vânt proiectate de războinici unii către alții. Call zări printre aceștia figuri cunoscute: pe Maestrul Rufus, mult mai tânăr, pe adolescentul Maestru Lemuel, pe părinții Tamarei și, în fruntea tuturor, călare pe un element de foc, pe Verity Torres. Din mâinile ei

întinse, magia haosului ieșea în valuri negre care se împrăștia pe câmpul de luptă.

Maestrul Joseph se ridică, având în mână un obiect greu. Strălucea slab cu scânteierea cuprului – părea un fel de gheară de cupru, cu degetele răsfirate ca ale unei păsări. Chemă o rafală de vânt magic și o repezi în viteză prin aer. Rafala o nimeri pe Verity Torres drept în gât.

Aceasta căzu pe spate, sângele ei zbură în fâșii roșii prin aer, iar elementul de foc pe care călărise mugii și se prăvăli jos. Din ghearele lui țâșni un fulger – îl lovi în plin pe Maestrul Joseph, iar acesta se prăbuși la pământ și masca îi căzu, descoperindu-i fața.

– Nu e Constantine! se auzi o voce strigând.

Era vocea lui Alastair Hunt.

– Este Maestrul Joseph!

Apăru o altă scenă. Maestrul Joseph stătea în picioare, într-o cameră de marmură purpurie. Striga către un grup de magi înfricoșați:

– Unde este el? Răspundeți, ce s-a întâmplat cu el?

Dinspre o ușă deschisă se auziră pași grei. Magii se dădură la o parte, lăsând să treacă printre ei patru Călăreții ai Haosului care duceau un trup. Trupul unui tânăr blond, cu o rană imensă în piept și cu hainele scăldate în sânge. Călăreții Haosului așezară trupul la picioarele lui Joseph.

Maestrul Joseph se ghemui și luă în brațe trupul tânărului.

– Maestre, suspină el. O, maestrul meu, Inamic al Morții...

Ochii băiatului se deschisera. Erau cenușii – Call nu mai văzuse niciodată ochii lui Constantine Madden și nici nu se gândise să întrebe pe cineva ce culoare aveau. Erau cenușii, exact ca ai lui Call. Cenușii și goi ca cerul de iarnă. Fața lui rănită era inertă și inexpresivă.

Maestrul Joseph trase aer în piept.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, întorcându-se furios spre magi. Trupul lui are viață, chiar dacă foarte puțină, dar sufletul – unde e

sufletul lui?

Scena se schimbă din nou. Call stătea într-o grotă săpată în gheață. Pereții erau albi, colorați doar de umbre. Podeaua era plină de cadavre: magii zăceau pe jos chirciți, unii cu ochii deschiși, alții întepenți în bălți înghețate de sânge.

Call știa ce reprezintă scena aceasta. Masacrul Rece. Închise ochii, dar era în zadar, tot putea vedea scena, fiindcă ea era în mintea lui. Îl privi pe Maestrul Joseph făcându-și loc printre cadavre, se opri lângă unul dintre ele și se uită îndelung la el. După câteva clipe, Call își dădu seama ce făcea. Nu se uita la adulți, ci studia copiii morți care se aflau printre ei. În sfârșit, se opri și privi cu atenție, iar Call văzu la ce se uită. Nu era acolo niciun trup, ci doar niște cuvinte scrijelite în gheață.

UCIDE COPILUL

Din nou scena se schimbă, iar de data aceasta zburau ca niște frunze duse de vânt: Maestrul Joseph, dintr-un oraș în altul, căutând, căutând neobosit, studiind registrul de nașteri dintr-un spital, arhive, orice urmă...

Maestrul Joseph stând în fața unui teren de joacă, privind un grup de băieți care amenințau un băiat mai mic. Deodată, pământul de sub picioare se zgudui și se cutremură, iar o crăpătură adâncă despică în două asfaltul terenului de joacă. Pe când bătașii fugeau, copilul mai mic se ridică de jos, uitându-se în jur cu o căutătură sălbatică. Call se recunoscuse. Slăbuț, cu părul negru, cu ochii cenușii, exact ca ai lui Constantine, târându-și piciorul bolnav.

Simți că Maestrul Joseph începe să zâmbească...

Call reveni la realitate atât de brusc, de parcă ar fi căzut înapoi în trupul lui de la o mare înălțime. Se trase înapoi, târându-și picioarele cu greutate, și își luă mâna din palma Maestrului Joseph.

— Nu! zise el cu voce înecată. Nu, nu înțeleg...

— O, ba cred că înțelegi, zise magul. Cred că înțelegi foarte bine, Callum Hunt.

— Nu mai face asta! zise Call. Nu-mi mai spune Callum Hunt așa

– e sinistru. Mă numesc Call!

– Nu, nu te cheamă așa, zise Maestrul Joseph. Numele acesta îi aparține doar trupului pe care îl ai acum. E un nume la care vei renunța când vei fi gata, așa cum vei renunța și la trupul acesta și vei intra din nou în trupul lui Constantine.

Call dădu din mâini.

– Nu pot să fac asta! Și știi de ce nu pot? Fiindcă Constantine Madden este încă aici. Nu pot, chiar nu pot să înțeleg cum această persoană, care conduce armate, creează elemente ale haosului și face lupi gigantici cu ochi înspăimântători, această persoană deja există și este ALTCINEVA!

Call țipa, dar vocea lui suna ca o implorare, își dădea seama singur. Nu voia decât să se termine toate astea. Nu putea să-și scoată din cap cuvintele tatălui său, care răsunau cu un ecou înfiorător.

Call, ascultă-mă. Tu nu știi ce ești.

– Deja există? zise Maestrul Joseph cu un surâs amar. A, da, Adunarea și Magisteriumul îl consideră pe Constantine implicat activ în lumea asta, fiindcă așa am și vrut să creadă. Dar cine l-a văzut vreodată? A mai vorbit cineva cu el de la Masacrul Rece?

– A mai fost văzut... începu Call. A fost la întâlnirea cu Adunarea! A semnat Pactul.

– Mascat, zise Maestrul Joseph, arătându-i masca pe care o purtase atunci când Call îl văzuse pentru prima dată. M-am prefăcut că sunt el în lupta cu Verity Torres. Știam că pot s-o fac și atunci. Inamicul a rămas ascuns de la Masacrul Rece, iar când era neapărată nevoie să apară undeva, mă duceam eu în locul lui. Ce s-a întâmplat cu Constantine? A fost rănit mortal acum doisprezece ani, în grota unde Sarah Hunt și atâția alții au murit. Dar înainte să moară, a făcut ceva ce știa foarte bine – cum să transferi un suflet dintr-un corp în altul – ca să se salveze. La fel cum putea să ia o fărâmă de haos ca să o pună în Călăreții Haosului și-a luat propriul suflet și l-a transferat în trupul care era la îndemână. Adică în tine.

– Dar eu nu am fost acolo când a avut loc Masacrul Rece. Eu

m-am născut la spital. Piciorul meu...

— Asta e doar o minciună pe care ți-a spus-o Alastair Hunt. Piciorul tău s-a rupt când Sarah Hunt te-a aruncat pe gheață, zise Maestrul Joseph. Știa ce se întâmplase. Sufletul copilului ei fusese forțat să iasă din trup, iar în locul lui intrase sufletul lui Constantine Madden. Copilul ei devenise Inamicul.

Call simțea că îi vuiesc urechile.

— Mama mea nu m-ar fi aruncat niciodată...

— Mama ta? făcu Maestrul Joseph. Sarah Hunt nu a fost mamă decât pentru trupul pe care îl ai acum. Chiar și ea știa asta. Nu a avut puterea s-o facă singură, dar a lăsat un mesaj pentru cei care aveau să se întoarcă de pe câmpul de luptă, după moartea ei.

— Cuvintele săpate în gheață, șopti Call. Se simțea amețit și îi era rău.

— „UCIDE COPILUL“, zise Maestrul Joseph, cu o satisfacție crudă. A scrijelit pe gheață cuvintele astea cu vârful cuțitului care este acum la tine. A fost ultimul ei gest.

Call simțea că este gata să vomite. Se apucă de marginea mesei din spatele lui și se rezemă de ea, respirând greu.

— Sufletul lui Callum Hunt e mort, zise Maestrul Joseph. Sufletul acela fost izgonit din trupul tău, s-a ofilit și a pierit. Sufletul lui Constantine Madden s-a instalat în locul lui și a crescut odată cu tine, proaspăt și neatins. De atunci, partizanii lui au lucrat în permanență ca să creeze iluzia că el este încă în viață, astfel ca tu să fii în siguranță. Protejat. Ca să ai destul timp să te maturizezi. Și ca să trăiești.

Call vrea să trăiască. Era regula pe care Call o adăugase, în glumă, la Cvinariu; acum nu i se mai părea o glumă. Acum, se gândea cu oroare dacă era adevărat. Dacă își dorise așa de mult să trăiască, chiar dacă pentru asta trebuia să fure viața altcuiva. Oare cel care gândise asta fusese într-adevăr el?

— Nu-mi amintesc nimic din viața lui Constantine Madden, șopti Call. Întotdeauna am fost eu însumi...

— Constantine a știut de la început că ar putea să moară, zise Joseph. Moartea îl înspăimânta cel mai tare. A tot încercat să-l readucă la viață pe fratele lui, dar nu a reușit să-i recupereze sufletul, toate lucrurile acelea care îl reprezentau pe Jericho. S-a hotărât să facă tot ce-i stă în putință pentru a rămâne în viață. În tot acest timp, noi am așteptat, Call, să te faci mare. Și acum, iată-te, aproape gata! Curând, va începe cu adevărat războiul... iar de data aceasta vom câștiga cu siguranță.

Ochii Maestrului Joseph erau plini de o strălucire care semăna perfect cu nebunia.

— Nu știu ce te face să crezi că am să fiu vreodată de partea voastră, zise Call. L-ai luat pe Aaron...

— Da, zise Joseph, dar pe tine te voiam.

— Și ați făcut toată complicația asta, cu răpirea, doar ca să mă aduceți pe mine aici, ca să... ce? Să-mi spuneți toate astea? De ce nu mi le-ați spus mai demult? De ce nu m-ați luat înainte de a ajunge la Magisterium?

— Fiindcă noi am crezut că știi, scrâșni Maestrul Joseph. Credeam că stai ascuns intenționat, ca să dai timp suficient minții și trupului tău să se dezvolte pentru a ajunge din nou cel mai formidabil inamic al Adunării, așa cum ai fost. Nu te-am abordat până acum, fiindcă am presupus că, dacă ai vrea să iei legătura cu mine, m-ai contacta tu.

Call începu să râdă, plin de amărăciune.

— Deci în tot timpul ăsta tu nu te-ai apropiat de mine, de teamă să nu fiu descoperit, iar eu habar n-aveam că trăiesc sub acoperire? E de râsul lumii.

— Nu văd nimic amuzant aici.

Maestrul Joseph nici măcar nu-și schimbase expresia feței.

— A fost un noroc că fiul meu, Drew, și-a dat seama că tu n-ai idee cine ești în realitate, altfel, cine știe, poate te-ai fi dat de gol.

Call îl privi țintă pe Maestrul Joseph.

— Ai de gând să mă omori? întrebă el direct.

— Să te omor? După cât te-am așteptat, zise Maestrul Joseph. După atâția ani de așteptare...

— Păi, atunci, planul tău idiot a fost zadarnic, zise Call. O să mă duc înapoi la Magisterium și o să-i spun Maestrului Rufus cine sunt. O să le spun tuturor de acolo că tata a avut dreptate și că ar fi trebuit să-l asculte. Și te voi opri!

Maestrul Joseph zâmbi, clătinând din cap.

— Cred că te cunosc mult prea bine, chiar dacă ești deghizat. O să te duci la Magisterium, o să termini Anul de Fier și, după ce o să te întorci pentru a începe Anul de Cupru, o să mai vorbim.

— Ba nu, n-o să mai vorbim!

Call se simțea ca un copil mic, strivit de greutatea ororilor pe care le auzise.

— O să le spun...

— O să le spui cine ești? Îți vor lega magia.

— Ba nu...

— Ba da, zise Maestrul Joseph. Asta, dacă nu cumva te vor ucide. Îți vor lega magia și te vor trimite la tatăl tău, care știe sigur că nu e tatăl tău.

Call înghiți în sec. Nu se gândise până acum la cum va reacționa Alastair după toate acestea. Tatăl lui, care îl implorase pe Rufus să-i lege magia... pentru orice eventualitate.

— O să-ți pierzi toți prietenii. Chiar crezi că te vor mai lăsa în preajma prețiosului lor Makar, atunci când vor afla cine ești? Îl vor face pe Aaron Stewart să se considere inamicul tău. L-au căutat atâta timp. Țăsta este Aaron. Nu e camaradul tău. Este cel care vrea să te distrugă.

— Aaron e prietenul meu, zise Call cu voce deznădăjduită. Auzea și el cum sună vocea lui, dar nu putea s-o schimbe.

— Cum zici tu, Call.

Maestrul Joseph avea seninătatea celui care știe multe.

— Se pare că prietenul tău va trebui să ia niște decizii. De altfel... și tu.

— Eu am decis, zise Call. Am decis să mă întorc la Magisterium și să le spun tuturor adevărul.

Joseph avu un zâmbet ușor.

— Chiar așa? zise el. E simplu să stai aici și să mă sfidezi pe mine. Nici nu mă așteptam la altceva de la Constantine Madden. Întotdeauna ai fost sfidător. Dar, dacă stai bine să te gândești, atunci când va trebui într-adevăr să iei o decizie, chiar ai putea să renunți la tot ce e mai important pentru tine în numele unui ideal abstract, pe care nici nu-l înțelegeți prea bine?

Call scutură din cap.

— Și la care va trebui oricum să renunț. N-o să-mi dai tu voie să mă întorc la Magisterium, nu?

— Bineînțeles că o să-ți dau voie, zise Maestrul Joseph.

Call se dădu brusc înapoi, lovindu-se dureros cu coatele de peretele din spatele lui.

— *Cum?!*

— O, Maestrul meu, răsuflă bătrânul mag. Nu înțelegi...

Nu apucă să-și termine propoziția. Cu o bubuitură groaznică, plafonul se prăbuși. Call de-abia avu timp să se uite în sus, înainte ca tot acoperișul să se dezintegreze într-un fel de explozie de lemn și ciment. Mai apucă să audă urletul sinistru al Maestrului Joseph, apoi între ei se prăvăli un munte de moloz, care îl împiedica să îl mai vadă pe mag. Podeaua se curbă sub Call, făcându-l să cadă într-o parte, dar nu înainte de a-l apuca pe Havoc, care scheuna panicat.

Totul se cutremură în jurul lui încă o clipă destul de lungă, iar Call își înfundă fața în blana lui Havoc, ca să nu se sufoce din cauza norilor grei de praf. Poate era sfârșitul lumii. Poate că aliații Maestrului Joseph se hotărâseră să arunce totul în aer. Nu știa și aproape că nu-i mai păsa.

— Call?

Cu toate că urechile îi țiuiau, Call auzi o voce cunoscută. Tamara. Se rostogoli într-o parte, ținându-l încă strâns cu mâna pe Havoc și văzu ce provocase dărâmarea clădirii.

Indicatorul uriaș pe care scria MOUNTAIN BOWLING se prăbușise pe acoperiș, tăind în două clădirea, ca un topor gigantic care trece printr-un zid de beton. Aaron stătea sus, pe indicator, de parcă ar fi venit călare pe el. Din indicator ieșeau scânteii și se auzeau fâsâituri, de la cablurile electrice retezate sau răsucite.

Aaron sări de pe indicator și veni în fugă spre Call, aplecându-se să-l apuce de braț.

— Call, haide!

Încă nevenindu-i să creadă, Call se chinui să se ridice, cu ajutorul lui Aaron. Havoc scânci de bucurie și sări în sus, ridicându-se cu labele pe piciorul lui Aaron.

— Aaron! țipă Tamara.

Ea arăta cu mâna undeva, în spatele lor. Call se întoarse și se uită atent printre norii de praf și moloz. Nu era nici urmă de Maestrul Joseph.

Dar asta nu însemna că erau singuri. Call se întoarse spre Aaron.

— Călăreții Haosului, spuse el întunecat.

Umpluseră tot holul, iar acum călcau peste mormanele de moloz, cu pași siniștri și hotărâți, cu ochii rotitori arzând ca focul.

— Să mergem!

Aaron se întoarse și se repezi spre indicator, sări pe el și îi întinse mâna lui Call. Indicatorul nu era rupt încă: partea care se prăbușise peste clădire făcea un unghi larg, ca o lingură pusă într-un borcan, cu coada sprijinită de buza acestuia. Tamara deja fugea pe literele care alcătuiau cuvintele MOUNTAIN BOWLING, cu Havoc pe lângă ea. Call începu să șchioapete după ei, când își dădu seama că Aaron nu se află în spatele lui. Se întoarse brusc, iar din cablurile de sub picioare săriră scânteii.

Încăperea de jos se umplu rapid de Călăreții ai Haosului, care veneau direct spre indicator. Unii deja începuseră să urce pe el. Aaron era la vreo doi metri deasupra lor, uitându-se în jos spre ei.

Tamara se îndepărtase deja suficient de mult ca să ajungă la acoperiș, de unde se putea lăsa la vale.

— Haideti! o auzi Call strigând când observă că aceștia nu erau în urma ei, iar ea nu mai putea să se urce înapoi pe indicator. Call! Aaron!

Dar Aaron nu se mișca. Se balansa pe indicator de parcă era pe o placă de surf, iar fața lui era încruntată. Părul îi era alb din cauza prafului de ciment, iar uniforma era sfâșiată și plină de sânge. Își ridică încet mâna și, pentru prima dată, Call îl văzu nu doar pe Aaron, prietenul lui, ci și pe Aaron, Makarul, magul haosului, unul care, într-o zi, ar putea să fie la fel de puternic precum Inamicul Morții.

Unul care ar fi inamicul Inamicului.

Inamicul lui.

Din mâna lui Aaron ieșea un fulger de întuneric: acesta se repezea înainte, învăluindu-i pe Călăreții Haosului în vălătuci de umbre. Imediat cum erau atinși de întuneric, luminile din ochii lor se stingeau, iar ei alunecau la pământ, inerti și fără nicio împotrivire.

L-au căutat atâta timp. Este cel care vrea să te distrugă. Țăsta este Aaron.

— Aaron! țipă Call, lăsându-se să alunece în jos pe indicator. Aaron nu-i răspunse, nici nu părea să-l audă. Stătea în picioare nemișcat, iar lumina neagră țâșnea din mâna lui, desenând pe cer o coloană sumbră. Arăta înspăimântător.

— Aaron, suflă Call, împiedicându-se de un ghem de cabluri răsucite. Simți o durere sfâșietoare străbătându-i piciorul, apoi se contorsionă și căzu peste Aaron, pe care îl răsturnă la pământ. Lumina cea neagră dispăru brusc în momentul în care Aaron se lovi de scheletul de metal al indicatorului, prins cu mâinile între el și Call.

— Lasă-mă în pace! strigă Aaron.

Părea scos din minți, poate că în furia lui uitase și cine erau Call și Tamara. Se răsuci sub Call, încercând să-și elibereze mâinile.

— Trebuie să... trebuie să...

— Trebuie să te oprești! zise Call, apucându-l pe Aaron de reverul uniformei. Aaron, nu poți face asta fără o contragreutate. O să mori!

– Nu contează! spuse Aaron, luptându-se să iasă de sub Call. Call nu îi dădea drumul.

– Ne așteaptă Tamara. Nu poți s-o lași acolo. Haide. *Trebuie să vii.*

Încet-încet, concentrându-se asupra lui Call, respirația lui Aaron se liniști. În spatele lui, Călăreții Haosului veneau grămadă spre ei, călcând peste camarazii lor morți, cu ochii arzând în întuneric.

– Ok, zise Call dându-se la o parte de pe Aaron, chinându-se să se sprijine în piciorul care îl durea. Ok, Aaron.

Îi întinse mâna.

– Să mergem!

Aaron ezită – apoi îi dădu mâna lui Call, sprijinindu-se de el să se ridice. Call îi dădu drumul, apoi urcă pe indicator. De data aceasta, Aaron venea după el. Se urcară până în punctul în care puteau să se lase pe acoperiș, lângă Tamara și Havoc. Call simți izbitura în țiglele de piatră ale acoperișului din picioare până în dinți.

Tamara dădu din cap ușurată când îi văzu, dar fața ei era tot încordată – Călăreții Haosului erau pe urmele lor. Se întoarse repede și fugi spre marginea acoperișului, apoi făcu o săritură – direct pe tomberonul pe care urcaseră inițial. Call alerga șchiopătând după ea.

Sări și el peste marginea acoperișului, cu inima bătându-i nebunește, pe jumătate de frica celor care îi urmăreau și jumătate de o frică de care nu putea să-l scape niciun fel de fugă. Căzu cu picioarele pe capacul tomberonului, apoi în genunchi, și își simți picioarele grele, de parcă ar fi fost umplute cu nisip, grele și amortite și nu prea sigure. Reuși să se rostogolească spre margine și rămase rezemat de tomberonul de metal, încercând să-și recapete respirația.

O clipă mai târziu îl auzi pe Aaron aterizând lângă el.

– Ești bine? îl întrebă Aaron, iar Call simți că îl inundă un val de ușurare, peste toate problemele – Aaron redevenise Aaron.

Se auzi un zăngănit de metal. Call și Aaron se întoarseră și o văzură pe Tamara care răsturnase tomberonul ce pornise rostogolit de la perete. Călăreții Haosului, nemaiaivând unde să sară, mișunau

pe marginea acoperișului.

– Sunt... sunt bine.

Call se uita de la Aaron la Tamara, care aveau pe față aceeași expresie de îngrijorare.

– Nu-mi vine să cred că v-ați întors după mine! adăugă el.

Amețise, îi era rău și simțea că, dacă mai face un pas, o să cadă din nou. Se gândea să le spună să-l lase și să fugă, dar nici nu voia să rămână singur.

– Normal că ne-am întors, zise Aaron, încruntându-se. Păi, tu și Tamara cum ați venit până aici ca să mă salvați? Nu era normal să facem la fel și pentru tine?

– Pentru noi contezi, Call! zise Tamara.

Call voia să spună că salvarea lui Aaron fusese cu totul altceva, numai că nu prea știa să explice de ce. Simțea că i se învârte capul.

– În orice caz, a fost chiar uimitor ce ați făcut cu indicatorul.

Tamara și Aaron se priviră repede.

– Nu era chiar ce ne propusesem noi, recunosc Tamara. Noi voiam să ne suim pe el ca să trimitem semnale la Magisterium. Dar magia pământului ne-a cam jucat feste și... asta e. Uf, bine că s-a terminat în felul ăsta, nu-i așa? Asta-i cel mai important.

Call dădu din cap aprobator. Asta era cel mai important.

– Și eu trebuie să îți mulțumesc pentru ce-ai făcut acolo, spuse Aaron, punându-i mâna pe umăr lui Call și mângâindu-l neîndemânatic. Eram așa de plin de furie, încât dacă nu m-ai fi oprit tu, nu știu ce s-ar fi întâmplat...

– Hai, mai terminați odată. De ce băieții trebuie să vorbească întruna despre sentimentele lor? E greșos! îi întrerupse Tamara. Să știți că tot mai sunt Călăreți ai Haosului pe urmele noastre!

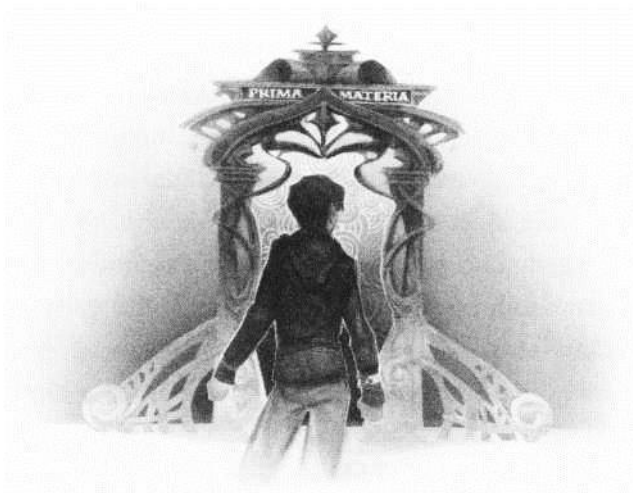
Arătă în sus, unde pe acoperișul întunecat se vedeau ochii luminoși învârtindu-se mereu.

– Haide, ajunge, trebuie să plecăm de aici!

Porni înainte, cu cozile lungi și negre săltându-i pe spate. Call se desprinsese de perete, cu gândul să pornească în lunga călătorie spre

Magisterium, dar nu reuși să facă decât un pas și căzu doborât de o durere atroce. Nici măcar nu mai simți cum se lovește cu capul de asfalt.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Call se trezi din nou la infirmerie. Cristalele de pe pereți luminau vag sala, așa că presupuse că era noapte. Simțea dureri în tot trupul. În plus, știa că are niște vești proaste de transmis cuiva, dar nu-și amintea ce. Îl dureau picioarele, iar el era strâns în niște pături – era în pat și își făcuse singur rău, nu-și mai amintea însă cum. Se dăduse mare la exercițiul acela cu buștenii și căzuse în râu, fapt care i-a dat ocazia lui Jasper – dintre toți, tocmai Jasper – să-l salveze. Și mai era ceva – Tamara și Aaron și Havoc și un drum prin pădure sau poate visase? Și acum părea că visează.

Întorcându-se pe o parte, îl văzu pe Maestrul Rufus așezat pe un scaun de lângă pat, cu fața pe jumătate umbrită. Un moment, Call se întrebă dacă Maestrul Rufus doarme, dar apoi distinse un zâmbet pe fața magului.

— Te simți un pic mai uman? întrebă Maestrul Rufus.

Call dădu din cap și se chinui să se ridice în fund. Dar, odată trezit

din somn, toate amintirile năvăliră asupra lui, amintirea Maestrului Joseph, cu masca lui de argint, devorarea lui Drew, Aaron atârnat în cușcă, cu manșonul de fier de la picioare sfâșiindu-i pielea, povestea cu sufletul lui Constantine Madden care ar fi fost în trupul lui Call.

Căzu înapoi în pat.

Trebuie să-i spun Maestrului Rufus, îi trecu prin minte. Eu nu sunt un om rău. O să-i spun.

— Te simți în stare să mănânci ceva? îl întrebă Maestrul Rufus și se întinse după o tavă. Ți-am adus ceai și supă.

— Poate puțin ceai.

Call luă cana de ceramică și își încălzi mâinile pe ea. Bău cu înghițituri mici, iar aroma reconfortantă a minții îl învioră puțin.

Maestrul Rufus așeză tava la loc și se întoarse să-l studieze pe Call pe sub glugă. Call se ținea strâns de cană, ca de un colac de salvare.

— Îmi pare rău că te întreb, dar n-am încotro. Tamara și Aaron mi-au spus că știau unde fusese închis Aaron, dar amândoi au zis că tu ai fost înăuntru o perioadă bună de timp, într-o altă cameră, în care ei nu fuseseră. Ce poți să-mi povestești de acolo?

— V-au spus și despre Drew? întrebă Call, cutremurându-se de amintirea înfiorătoare.

Maestrul Rufus dădu din cap.

— Am făcut și noi cercetări, așa cum am putut, și am descoperit că numele și identitatea lui Drew Wallace, de fapt toată biografia lui, erau doar niște falsuri menite să-l aducă în Magisterium. Nu știm care era numele lui real și nici dacă Inamicul l-a trimis aici. Dacă nu erați tu și Tamara, Inamicul ar fi reușit să ne dea o lovitură teribilă – cât despre Aaron, mă cutremur gândindu-mă la ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Deci, n-am încurcat-o?

— Fiindcă nu m-ați informat că Aaron a fost răpit? Fiindcă nu ați spus nimănui unde vă duceți?

Vocea Maestrului Rufus semăna mai mult cu un mârâit.

— Dacă nu se mai întâmplă niciodată, dar *niciodată* așa ceva, sunt

dispus să trec cu vederea modul prostesc în care v-ați purtat amândoi, numai datorită faptului că ați reușit. Pare ridicol să stau să despic firul în patru ca să-mi dau seama cum ați reușit să-l salvați pe Makarul nostru. Important e că ați făcut-o.

– Mersi, zise Call, nu prea sigur dacă fusese muștrat sau nu.

– Am trimis niște magi la sala abandonată de bowling, dar nu a mai rămas mare lucru din ea. Era acolo o sală mare care semăna cu un laborator. Acolo ai fost tu?

Call dădu din cap, înghițind în sec. Asta era momentul. Deschise gura să spună: *Maestrul Joseph era acolo și el mi-a spus că eu sunt Inamicul Morții.*

Dar cuvintele nu ieșeau din gura lui. Parcă era pe marginea unei prăpăstii și tot trupul lui îi spunea să se arunce, dar mintea nu îl lăsa. Dacă ar fi zis tot ceea ce îi spusese Joseph, Maestrul Rufus ar fi început să-l urască. Toată lumea l-ar urî.

Și pentru ce să îl urască? Chiar dacă ar fi fost vreodată Constantine Madden, nu era ca și cum el ar fi știut asta. El era același Callum, nu-i așa? Era fix aceeași persoană. Nu devenise rău. Nu a vrut să facă rău Magisteriumului. Și, în fond, ce este sufletul? Nu îți spune sufletul ce să faci. El era capabil să ia singur deciziile.

– Mda, era un laborator cu tot felul de chestii care fierbeau și niște elemente băgate în nișe, care luminau toată camera. Dar nu era nimeni acolo.

Call înghiți greu, silindu-se să mintă cât mai bine. Inima îi bătea cu putere.

– Camera era goală.

– Altceva nu poți să ne spui? Întrebă Maestrul Rufus, uitându-se atent la Call. Vreun amănunt care ar putea să ne fie de ajutor. Ceva, cât de puțin.

– Erau Călăreți ai Haosului, zise Call. O groază. Și mai era și un element de haos, care m-a fugărit până în laborator, dar asta a fost când Tamara și Aaron ieșiseră pe acoperiș, așa că...

– Da, Tamara și Aaron mi-au povestit toată cascadoria lor

impresionantă cu indicatorul.

Maestrul Rufus zâmbi, dar Call putea să jure că o făcea numai ca să-și ascundă dezamăgirea.

— Mulțumesc, Call. Te-ai descurcat foarte bine.

Call dădu din cap. Nu se simțise în viața lui mai mizerabil.

— Îmi amintesc că la început, când ai venit în Magisterium, mi-ai cerut de mai multe ori să vorbești cu Alastair, zise Maestrul Rufus. Nu ți-am dat până acum aprobarea oficială.

Subliniase cuvântul într-un fel care îl făcu pe Call să roșească. Se întreba dacă acum a venit, în sfârșit, momentul să plătească fiindcă s-a furișat în biroul Maestrului Rufus.

— Dar ți-o dau acum.

Luă un glob de cristal de pe noptieră și i-l înmână lui Call. Înăuntru deja se învârtea o mică tornadă.

— Cred că știi deja cum se folosește asta.

Se ridică și merse spre capătul cel mai îndepărtat al infirmeriei, cu mâinile la spate. Trebură să treacă mai multe secunde până când Call să-și dea seama că se îndepărtase din discreție.

Call ținea în mână globul de cristal și se uita atent la el. Semăna cu un balon uriaș de săpun care s-a întărit în aer, devenind solid și limpede. Își concentrează gândurile spre tatăl său – dându-le la o parte pe cele despre Maestrul Joseph și Constantine Madden, se gândi numai la tatăl său, la mirosul de clătite și de tutun de pipă, la cum îi pune tatăl său mâna pe umăr când făcea ceva bun, la explicațiile lui chinuitoare de la geometrie, materia pe care Call o detesta.

Tornada începu să se condenseze și luă forma tatălui său, care stătea în picioare, cu niște blugi pătați de ulei și o bluză groasă, cu ochelarii pe cap și cu o cheie franceză în mână. *Probabil că e în garaj, repară una dintre mașinile lui vechi*, se gândi Call. Tatăl lui privi în sus, de parcă îl strigase cineva.

— Call? întrebă el.

— Tată, zise Call, eu sunt!

Tatăl lui lăsă cheia din mână și aceasta dispăru din imagine. Se

întoarce, ca și cum ar fi vrut să-l vadă pe Call, deși era clar că nu putea.

— Maestrul Rufus mi-a spus ce s-a întâmplat. Am fost foarte îngrijorat. Ai fost la infirmerie...

— Și acum sunt acolo, zise Call... dar sunt bine, adăugă el repede. M-am lovit puțin, dar e în regulă.

Vocea îi suna slab, își dădea și el seama.

— Nu-ți face probleme.

— Nu pot să nu-mi fac, zise tatăl lui răgușit. Sunt tot tatăl tău, chiar dacă ești plecat la școală.

Se uită puțin în jur, apoi se uită din nou spre Call, ca și cum l-ar fi văzut.

— Maestrul Rufus zice că l-ai salvat pe Makar. E de-a dreptul incredibil. Ai reușit să faci ceea ce nu a putut face pentru Verity Torres o întregă armată.

— Aaron este prietenul meu. Presupun că l-am salvat, dar nu pentru că este Makar, ci pentru că este prietenul nostru. Și de fapt nici măcar nu știam cu cine avem de-a face.

— Mă bucur că ai prieteni acolo, Call.

Privirea tatălui său devenise foarte serioasă.

— Să știi că poate fi foarte dificil – să fii prieten cu cineva așa de puternic.

Call se gândi la brățara din scrisoarea tatălui său, la miile de întrebări fără răspuns pe care le avea. *Tu ai fost prieten cu Constantine Madden?* ar fi vrut să-l întrebe, dar nu putea. Nu acum, nu când Rufus ar fi putut să audă.

— Rufus mi-a mai spus că era acolo și un student din Magisterium, continuă tatăl său. Cineva care lucra pentru Inamic.

— Drew, da.

Call clătină din cap.

— Noi n-am știut.

— Nu e vina voastră. Câteodată oamenii își ascund adevărata față.

Tatăl lui oftă.

— Și, studentul ăsta, Drew, era acolo, dar Inamicul nu era?

Nu există niciun Inamic. V-ați bătut cu o fantomă în toți anii ăștia. Cu o iluzie pe care Maestrul Joseph a vrut s-o creeze. Dar nu pot să-ți spun toate astea, fiindcă, dacă Inamicul nu este Constantine Madden, atunci cine e?

— Nu cred că mai scăpam noi dacă era acolo, zise Call. Cred că am avut noroc.

— Și Drew, ăsta... nu ți-a zis nimic?

— Ce să-mi zică?

— Ceva, nu știu... despre tine, zise prudent tatăl său. Adică e destul de ciudat că Inamicul l-a lăsat pe Makarul capturat în grija unui băiat de școală.

— Erau acolo și o mulțime de Călăreți ai Haosului, zise Call. Dar nu, nu mi-a zis nimeni nimic. Erau acolo numai Drew și Călăreții Haosului, iar ei nu sunt prea vorbăreți.

— Într-adevăr.

Tatăl lui aproape că zâmbi.

— Nu prea vorbesc, nu?

Oftă din nou.

— Să știi că mi-e dor de tine, Callum!

— Și mie.

Call simți un nod în gât.

— Atunci, ne vedem când se termină școala, zise tatăl lui.

Call se mulțumi să dea din cap, fiindcă simțea că e gata să plângă, și își trecu mâna pe suprafața globului. Imaginea tatălui său dispăru. El rămase în pat, uitându-se la dispozitiv. Acum, că nu mai era nimic în el, vedea propria lui față reflectându-se acolo. Același păr negru, aceiași ochi cenușii, același nas ușor ascuțit și aceeași bărbie. Era totul așa cum știa. Nu semăna deloc cu Constantine Madden. Semăna cu Callum Hunt.

— Dă-mi mie asta, zise Rufus și luă dispozitivul din mâna lui. Zâmbea.

— Probabil că o să mai stai aici o zi-două, ca să te vindeci complet

și să te odihnești. Acum, sunt aici două persoane care au așteptat foarte răbdătoare să te vadă.

Maestrul Rufus se îndreptă spre ușa infirmeriei și o deschise larg. Tamara și Aaron dădură buzna înăuntru.

*

Să fii la infirmerie, rănit după ce ai făcut o chestie grozavă, e cu totul altceva decât să fii la infirmerie după ce ai făcut o tâmpenie. Mereu veneau în vizită la el colegi de școală. Toată lumea voia să asculte povestea iar, toată lumea voia să știe cât erau de înspăimântători Călăreții Haosului și cum s-a luptat Call cu un element de haos. Toată lumea voia să asculte episodul cu prăbușirea indicatorului peste acoperiș, toți voiau să râdă la partea cu leșinul lui Call.

Gwenda și Celia i-au adus dulciuri primite de acasă. Rafe a adus cărți de joc și au jucat popa-prostu pe pătura de pe pat. Call nu își dăduse până acum seama ce multă lume din Magisterium îl cunoștea. Veniseră la el chiar și studenți din anii mai mari, ca sora Tamarei, Kimiya, care era super înaltă și așa de serioasă, încât l-a și speriat pe Call când i-a zis că e bucuroasă că Tamara are un prieten ca el, sau Alex, care a venit cu bomboanele lui preferate, și i-a zis în glumă că toate chestiile astea eroice îi pun în inferioritate pe ceilalți din școală. Chiar și Jasper l-a vizitat, ceea ce a fost extrem de ciudat. S-a strecurat în cameră, cu un aer neliniștit, înfășurat cu un fular jerpelit de cașmir.

— Ți-am adus un sendviș de la Galerie, zise el, și i-l întinse lui Call. E lichen, normal, dar are gust de ton. Mie nu-mi place tonul.

— Mersi, zise Call, învârtind puțin sendvișul în mână. Era curios de cald, iar Call bănuia că Jasper îl ținuse în buzunar.

— Voiam doar să-ți spun, zise Jasper, că toată lumea vorbește despre ce-ai făcut, cum l-ai salvat pe Aaron, și să știi că și eu cred că e o treabă bună. Ce-ai făcut tu. Și că e în regulă. Asta, că ești în locul meu la Maestrul Rufus. Fiindcă poate meriți. Așa că nu sunt supărat

pe tine. Nu mai sunt.

— Faci ce faci și iar aduci vorba despre tine, Jasper, zise Call, care trebuia să recunoască faptul că îi plăcuse momentul.

— Da, bine, spuse Jasper, trăgând de fular așa de furios, încât aproape că îl rupse. Am avut o discuție frumoasă. Poftă mare!

Plecă repede din cameră, iar Call se uită amuzat după el. Își dădea seama că se bucură că Jasper nu îl mai ura ca până acum, dar ca să fie mai sigur, aruncă la gunoi sendvișul cu ton.

Tamara și Aaron veneau la el de câte ori puteau și se aruncau pe patul lui Call ca pe o săritoare elastică, nerăbdători să-l pună la curent cu tot ce se mai întâmplase în ultimul timp. Aaron îi povesti cum negociase cu maestrul în legătură cu Havoc, spunându-le că, fiind Makar, trebuie să studieze creaturile Călăreți ai Haosului. Nu prea le-a convenit, dar i-au dat voie să-l țină până la urmă, așa că Havoc avea să fie acum rezident oficial în camera lor. Tamara zicea că o să i se urce la cap că a reușit manevra asta și o să devină și mai enervant decât Call. Vorbeau și glumeau așa de gălăgios, încât Maestra Amaranth i-a dat drumul mai devreme lui Call, numai ca să scape de ei. Ceea ce a fost probabil mai bine, deoarece Call începuse deja să se învețe să stea în pat și să aștepte ca lumea să-i dăruiască tot felul de lucruri. Dacă mai trecea o săptămână, probabil că nici n-ar mai fi vrut să plece de la infirmerie.

La cinci zile după întoarcerea din bârlogul Inamicului, Call se întoarse la cursuri. Urcă destul de rigid în barcă, alături de Tamara și Aaron. Piciorul rănit era aproape vindecat, dar se mișca încă destul de greu. Maestrul Rufus îi aștepta în fața clasei.

— Azi o să facem ceva puțin mai altfel, zise el, arătând spre hol. O să vizităm Sala Absolvenților.

— Am mai fost acolo, zise Tamara, iar Call nu mai apucă să-i facă semn. Dacă Maestrul Rufus voia să-i ducă în vizită, în loc să facă niște exerciții plictisitoare, trebuia să-l lase așa. Iar Maestrul Rufus nici nu știa că fuseseră în Sala Absolvenților, atunci când se rătăciseră și făcuseră varză misiunea pe care o aveau.

— Da, chiar așa? zise Maestrul Rufus, care pornise deja pe hol. Și ce-ați văzut acolo?

— Am văzut amprentele mâinilor celor care au fost în Magisterium, zise Aaron, care mergea lângă Maestrul Rufus. Și pe cele ale unor rude de-ale lor. Ale mamei lui Call.

Intrară pe o ușă deschisă de Rufus cu ajutorul brățării, apoi coborâră pe o scară în spirală, făcută din piatră albă.

— Altceva?

— Prima Poartă, răspunse Tamara, uitându-se dezorientată în jurul ei. Nu mai fuseseră pe acolo.

— Dar nu era activată.

— A, spuse Rufus, și trecu mâna cu brățara prin fața peretelui gros, privind-o cum începe să se dematerializeze și să dispară, dând la iveală încăperea din spatele lui. Rufus zâmbi, văzându-i surprinși.

— Da, mai există niște trasee prin școală, pe care încă nu le știți.

Intrară într-o sală prin care Call își amintea că mai trecuseră atunci când se rătăciseră, o sală plină de stalagmite lungi, în care aburea un fel de mâl cald. Se întoarse și privi în jur, încercând să vadă unde e ușa pe care le-o arătase Maestrul Rufus, dar se gândea că și dacă ar fi găsit-o, probabil că n-ar fi putut s-o deschidă cu brățara lui.

Mai trecură de o ușă și intrară în Sala Absolvenților. Una dintre arcade mustea de o substanță ciudată, ceva vâscos care părea viu. Cuvintele săpate acolo, *Prima Materia*, aveau o strălucire ciudată, de parcă ar fi fost luminate dinăuntru.

— Uau, strigă Call. Ce e aia?

Micul surâs de pe chipul Maestrului Rufus se transformă într-un zâmbet larg.

— Vede toată lumea? Perfect. M-am gândit eu. Asta înseamnă că sunteți gata să treceți de Prima Poartă, Poarta Controlului. După ce veți trece de ea, veți fi considerați magi în adevăratul sens al cuvântului, iar atunci veți primi metalul corespunzător Anului de Cupru pentru brățările voastre. Cât de mult veți învăța după asta,

depinde numai de voi, dar eu cred că voi trei sunteți printre cei mai buni studenți pe care am avut plăcerea să-i pregătesc. Sper să vă continuați studiile.

Call se uita la Aaron și la Tamara. Zâmbeau unii la alții. Apoi Aaron ridică mâna ezitant.

— Dar eu credeam... vreau să zic, e grozav, dar nu trebuia să trecem prin poarta asta la sfârșitul anului? Atunci când terminam cursurile?

Maestrul Rufus își ridică sprâncenele stufoase.

— Sunteți discipoli. Asta înseamnă că sunteți gata atunci când ați învățat destul și treceți prin poartă atunci când sunteți gata, nici mai târziu și, evident, nici mai devreme. Dacă puteți vedea poarta, atunci sunteți gata. Tamara Rajavi, ești prima.

Ea păși înainte, cu umerii drepecți, mergând spre poartă cu o expresie uluită, ca și cum nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Ajungând acolo, atinse cu mâna centrul porții, în care materia se rotea continuu, și se auzi un sunet ascuțit, care o făcu să-și retragă mâna uimită. Se uită înapoi la Call și la Aaron, după care, zâmbind încă, păși pe poartă și dispăru.

— Acum tu, Aaron Stewart.

— Ok, spuse Aaron, dând din cap, plin de emoție. Își șterse palmele de pantalonii uniformei, ca și cum ar fi fost transpirate. Se îndreptă spre poartă și apoi se aruncă cu mâinile înainte în ce era acolo, ca un jucător de fotbal american care se trânteste la pământ ca să înscrie.

Maestrul Rufus dădu din cap amuzat, dar nu făcu vreun comentariu asupra tehnicii de traversare pe care o abordase Aaron.

— Callum Hunt, dă-i drumul! zise el.

Call înghiți în sec și se îndreptă către poartă. Îi reveneau în minte cuvintele Maestrului Rufus, atunci când îi explica lui Call de ce îl luase în grupa lui. *Înainte ca un mag să treacă de prima poartă, maestrul îi pot lega magia. Atunci nu ar mai putea avea acces la elemente, nu va mai putea să-și folosească puterile.*

Dacă i-ar fi fost legată magia, atunci Callum Hunt nu ar fi putut niciodată deveni Inamicul Morții. Nu ar fi putut să fie niciodată asemenea lui.

Era ceea ce îi ceruse tatăl său Maestrului Rufus, când i-a trimis și brățara lui Constantine Madden, ca avertisment. Stând în fața porții, Call trebui să recunoască față de el însuși: Tamara avusese dreptate atunci când spunea că avertismentul tatălui său nu urmărea siguranța lui Call. Era vorba despre siguranța celorlalți în fața lui.

Asta era ultima șansă pentru Call – șansa finală. Dacă trecea prin Poarta Controlului, magia lui nu mai putea fi legată. Nu ar mai fi fost niciun mijloc simplu de a ține lumea în siguranță față de el. De a fi siguri că nu se va întoarce vreodată împotriva lui Aaron. De a fi siguri că nu va deveni vreodată Constantine Madden.

Se gândi cum ar fi să se întoarcă la o școală normală, unde nu ar avea niciodată prieteni și unde ar fi în toate weekendurile supravegheat de privirea încruntată a tatălui său. Se gândi cum ar fi să nu-i mai vadă niciodată pe Aaron și pe Tamara, se gândi la toate aventurile pe care ei le-ar trăi fără el. Se gândi la Havoc, care stătea în dormitorul lui și la cât de nefericit ar fi acesta dacă nu s-ar mai întoarce. Se gândi la Celia și la Gwenda, la Rafe și chiar la Maestrul Rufus, la refectoriu și la Galerie și la toate tunelurile pe care nu apucase să le exploreze.

Poate că nu ar fi fost așa cum spusese Maestrul Joseph, dacă le-ar fi spus adevărul. Poate că nu i-ar fi legat magia. Poate l-ar fi ajutat. Poate chiar i-ar spune că toată treaba aia cu sufletul era o prostie – că el era singurul Callum Hunt și că nu are de ce să se teamă, fiindcă nu se va transforma niciodată într-un monstru cu mască de argint.

Sau poate n-ar fi așa.

Păși înainte, trăgând adânc aer în piept și, aplecându-și capul, trecu prin Poarta Controlului. Magia îl scâldea din toate părțile, pură și puternică. De cealaltă parte, îi auzi râzând pe Tamara și pe Aaron.

Și, în ciuda lui însuși, în ciuda lucrului groaznic pe care îl făcea, în ciuda tuturor, Call zâmbi.

DESPRE AUTORI

Holly Black și **Cassandra Clare** s-au întâlnit pentru prima oară cu zece ani înainte de apariția acestui volum, la prima sesiune de autografe a lui Holly. De atunci, ele au devenit prietene bune, o legătură întărită de pasiunea lor comună, literatura fantasy. De la peisajele impresionante din *Stăpânul Inelelor* și aventurile lui Batman în mohorâtul Gotham City la clasicele lupte cu săbii laser și puteri magice din *Războiul Stelelor*. În *Magisterium*, ele au hotărât să scrie propria poveste despre eroi și răufăcători, despre bine și rău și despre persoana careia i-a fost hărăzit un destin măreț, indiferent dacă îi place sau nu asta.

Holly a scris mai multe cărți de mare succes și este co-autoarea a seriei *Cronicile Spiderwick*. Ea a câștigat Newbery Honor pentru romanul *Doll Bones*. Cassie este autoarea mai multor serii cu un imens succes la public, precum *Instrumente mortale* și *Dispozitive infernale*. Ambele trăiesc în Massachussets, SUA, la aproximativ zece minute una de cealaltă. Aceasta este prima lor colaborare și marchează începutul unei serii formate din cinci volume.